

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๐

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๓ ถึง ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

	หน้า
ครั้งที่ ๒๐/๒๔๖๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑	
๑. แจ่ง ^{สี่} เรื่อง ^{สี่} วุฒิสถิต ^{สี่} ตั้ง ^{สี่} นติให้ ^{สี่} ใช้ ^{สี่} พระราช บัญญัติ ^{สี่} ชำระ ^{สี่} คดี ^{สี่} ใน ^{สี่} วัง ^{สี่} ศาล ^{สี่} อัย (^{สี่} ฉะ ^{สี่} กั ^{สี่} ท ๓) พ.ศ. ๒๔๕๑ ให้	๑๕๖๑
๒. รับ ^{สี่} รอง ^{สี่} รายงาน ^{สี่} การ ^{สี่} ประชุม ^{สี่} สภา ^{สี่} ผู้ ^{สี่} แทน ^{สี่} ครั้ง ^{สี่} ที่ ๑๕/๒๔๖๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑	๑๕๖๑
๓. กะ ^{สี่} ที่ ^{สี่} ถ้ำ ^{สี่} ม	
(๑) ^{สี่} เรื่อง ^{สี่} ร ^{สี่} ถ ^{สี่} ย ^{สี่} น ^{สี่} ที่ ^{สี่} ๒ ^{สี่} ถ ^{สี่} ว ^{สี่} ถ ^{สี่} ก ^{สี่} ร ^{สี่} เ ^{สี่} ร ^{สี่} ก ^{สี่} เ ^{สี่} ม ^{สี่} เ ^{สี่} น ^{สี่} ค ^{สี่} น ^{สี่} ฉ ^{สี่} ะ ^{สี่} ๕ ^{สี่} บ ^{สี่} า ^{สี่} ท ^{สี่} ข ^{สี่} ร ^{สี่} ง ^{สี่} น ^{สี่} า ^{สี่} ย ^{สี่} ไ ^{สี่} ก ^{สี่} ร ^{สี่} สุ ^{สี่} ว ^{สี่} ร ^{สี่} ร ^{สี่} น ^{สี่} ห ^{สี่} ั ^{สี่} ด ถ ^{สี่} า ^{สี่} ม ^{สี่} ก ^{สี่} ระ ^{สี่} ท ^{สี่} ร ^{สี่} ว ^{สี่} ม ^{สี่} ห ^{สี่} า ^{สี่} ด ^{สี่} ไ ^{สี่} ท ^{สี่} ย	๑๕๖๑ - ๑๕๗๐
(๒) ^{สี่} เรื่อง ^{สี่} ป ^{สี่} ระ ^{สี่} ช ^{สี่} า ^{สี่} ช ^{สี่} น ^{สี่} ข ^{สี่} าว ^{สี่} จ ^{สี่} ั ^{สี่} ง ^{สี่} ห ^{สี่} ว ^{สี่} ั ^{สี่} ด ^{สี่} ก ^{สี่} ระ ^{สี่} บ ^{สี่} ็ ^{สี่} อ ^{สี่} ด ^{สี่} ข ^{สี่} ้าว ^{สี่} ของ ^{สี่} น ^{สี่} า ^{สี่} ย ^{สี่} เ ^{สี่} น ^{สี่} เ ^{สี่} น ^{สี่} เ ^{สี่} ก ^{สี่} ษ ^{สี่} สุ ^{สี่} ว ^{สี่} ร ^{สี่} ร ^{สี่} น ^{สี่} ถ ^{สี่} า ^{สี่} ม ^{สี่} ก ^{สี่} ระ - ท ^{สี่} ร ^{สี่} ว ^{สี่} ม ^{สี่} ห ^{สี่} า ^{สี่} ด ^{สี่} ไ ^{สี่} ท ^{สี่} ย	๑๕๗๐ - ๑๕๗๗
(๓) ^{สี่} เรื่อง ^{สี่} บ ^{สี่} ำ ^{สี่} บ ^{สี่} ัด ^{สี่} ค ^{สี่} ว ^{สี่} า ^{สี่} ม ^{สี่} เ ^{สี่} ื่อ ^{สี่} ด ^{สี่} ร ^{สี่} อ ^{สี่} น ^{สี่} ของ ^{สี่} ร ^{สี่} า ^{สี่} ษ ^{สี่} ฎ ^{สี่} ร ^{สี่} ข ^{สี่} าว ^{สี่} ป ^{สี่} ระ ^{สี่} ม ^{สี่} ง ^{สี่} ฝ ^{สี่} ั ^{สี่} ง ^{สี่} ห ^{สี่} ะ ^{สี่} เ ^{สี่} ล ^{สี่} ด ^{สี่} ะ ^{สี่} ว ^{สี่} ัน ^{สี่} ด ^{สี่} ก ^{สี่} ของ ^{สี่} น ^{สี่} า ^{สี่} ย ^{สี่} ก ^{สี่} ่อ ^{สี่} เ ^{สี่} ก ^{สี่} ็ ^{สี่} ย ^{สี่} ร ^{สี่} ติ ^{สี่} ษ ^{สี่} ฎ ^{สี่} เ ^{สี่} า ^{สี่} น ^{สี่} ถ ^{สี่} า ^{สี่} ม ^{สี่} ก ^{สี่} ระ ^{สี่} ท ^{สี่} ร ^{สี่} ว ^{สี่} ง ^{สี่} เ ^{สี่} ก ^{สี่} ษ ^{สี่} ท ^{สี่} ร ^{สี่} า ^{สี่} ร ^{สี่} ิ ^{สี่} การ	๑๕๗๗ - ๑๕๘๐
(๔) ^{สี่} เรื่อง ^{สี่} โร ^{สี่} ค ^{สี่} ระ ^{สี่} บ ^{สี่} า ^{สี่} ด ^{สี่} ส ^{สี่} ัต ^{สี่} ว ^{สี่} เ ^{สี่} เ ^{สี่} าะ ^{สี่} ร ^{สี่} า ^{สี่} ษ ^{สี่} ฎ ^{สี่} ร ^{สี่} า ^{สี่} ช ^{สี่} า ^{สี่} ด ^{สี่} ก ^{สี่} ระ ^{สี่} บ ^{สี่} ็ ^{สี่} อ ^{สี่} ่า ^{สี่} น ^{สี่} า ^{สี่} ของ ^{สี่} น ^{สี่} า ^{สี่} ย ^{สี่} ช ^{สี่} . ^{สี่} ส ^{สี่} าย ^{สี่} เ ^{สี่} ื่อ ^{สี่} ถ ^{สี่} า ^{สี่} ม ^{สี่} ก ^{สี่} ระ ^{สี่} ท ^{สี่} ร ^{สี่} ว ^{สี่} ง ^{สี่} เ ^{สี่} ก ^{สี่} ษ ^{สี่} ท ^{สี่} ร ^{สี่} า ^{สี่} ร ^{สี่} ิ ^{สี่} การ	๑๕๘๑ - ๑๕๘๗

- (๕) เรื่องกรมเจ้าฟ้าสั่งห้ามไม่ให้เรือใบ
จด ทะเบียน ที่ใน ประเทศ นำถ่าน ออกไป
จำหน่ายในต่าง ประเทศ ของ นาย เนิน
เกษสุวรรณ กำนันกระทรวงคมนาคม ๑๓๗๓ - ๑๓๗๕
๔. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมประมงใน
คลอง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๑ เสนอ
โดยขุนหลวงฤทธิศักดิ์ และนายชัชวรินทร์
อินทพันธ์ ๑๓๗๖ - ๒๐๓๑
๕. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
ในท้องที่อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. ๒๔๙๑ เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ๒๐๓๒ - ๒๐๖๕

รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑
วันพฤหัสบดีที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๒๕ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่กระแຈให้ที่ประชุมทราบขอพระราชทานให้ประชุมณที่ประชุมณ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่กระแຈให้ท่านทราบ ให้เลขาธิการอ่านให้ฟัง :

เลขาธิการรัฐสภา : ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติที่พำนักกรมมหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ ของรัฐบาลได้และได้เสนอไปยังวุฒิสภาต่อไปนั้น ข้าราชการสภาได้พิจารณาและลงมติเห็นชอบด้วยโดยไม่มีแก้ไข

ประธานสภาผู้แทน : ตามระเบียบวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมรับทราบรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๑ เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วง ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติรับทราบรายงานการประชุมตามระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งถาม กระทั่งที่ ๑ เรื่องรถยนต์ ๒ แถว ถูกเรียกเก็บเงินคันละ ๕ บาทของนายโง่ง สุวรรณทัต ถามกระทรวงมหาดไทย

นายโง่ง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ที่ถามถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

หนึ่งครั้งด้วยรถยนต์ ๒ แลวงซึ่งเกิดขึ้นระหว่างถนนเจริญกรุงและถนน
 เยาวราช จาก โถงเขียนตั้งศาลากลาง และจากหลังเมืงซึ่งตั้งถนนตก ได้
 ช่วยเหลือคน ๓ คน ความสะดวกให้แก่ประชาชนในระหว่างสงครามตลอดมา
 ครั้นสงครามเลิกแล้ว รัฐบาลสมัยก่อนรัฐบาลของทหารจะเอาทาง
 ๒ สายนี้ให้เขียนสัมปทานของเทศบาล (ทั้ง ๆ ที่เทศบาลก็ยังห้ามมิจะรับเงิน
 แก่การเขียนเจ้าของสัมปทานไม่) โดยวางกฎเกณฑ์ที่รัดขนาดเล็กลงให้วิ่ง
 ในทางสัมปทานก่อน ส่วนรถไฟถูกเก็บเงินค่าทางวันละ ๕ บาท ทำให้เกิด
 ความไม่พอใจแก่ผู้มีอาชีพในทางเขียนอย่างมาก เมื่อรัฐบาล
 สมัยหลังรัฐบาลทหารได้เข้าบริหารราชการแผ่นดินแล้ว ได้สั่งให้ยกเลิก
 ค่าทางตามตกลงแล้วเสีย

มีคนได้ทราบว่า รัฐบาลสนใจเรื่องเงินเฟ้อขึ้นโดยตั้งการระ
 เขยทาง ๒ สายนี้จากพวกรถยนต์ ๒ แลวงผู้ยกเงินมาให้แก่เทศบาล
 แล้วทำเนียบการเก็บค่าทางวันละ ๕ บาทให้แก่พวกรถยนต์ ๒ แลวงทำนอง
 เดิมอีก ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. เพื่อกความขึ้นขรรวมแก่พวกรถยนต์ ๒ แลวง ท่านจะพิจารณา
 ยกเลิกโครงการดังกล่าวแล้วเสียจะดีกว่าหรือไม่
๒. ถ้าพวกรถยนต์ ๒ แลวงได้จัดตั้งเป็นองค์การสหกรณ์หรือ
 บริษัทของเขาขึ้นเองแล้ว ท่านจะยอมยกสัมปทานทาง ๒ สายนี้ซึ่งพวกเขา
 เจริญอยู่ขณะนี้ให้แก่เขาหรือไม่ เพราะเหตุใด

พระยาจินดารักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 การเดินรถไฟซึ่งคนโดยสารในกรุงเทพฯเวลานี้ ท่านสมาชิกผู้ใดเคยรถ
 ึ่งหลายครั้งคงจะให้เห็น อยู่แล้วว่ามีความ สิ้นสุดที่ผ่านอยู่เป็นส่วนใหญ่
 ผลของรัฐบาลเก่าได้มีการ ตั้งกรรมการ ขึ้น เรียกว่ากรรมการสาขา—

ยุโรปก็... และกรรมการคณะผู้จัดทำแผนการ... ๒๐ สาย... ส่วนสายที่ทางผู้จัดทำได้ถามมานาน... เขตของสัมปทาน... ส่วนรถคัน ๆ... เกลด์ว็อน... ๒๐ สาย... ให้เข้าเดินได้หมด... ไม่มีเหลือคั่งค้างอยู่เลย... ของเทศบาลขึ้นจำนวนน้อยนั้นเห็นความจริงไม่พอแก่ประชาชน... แต่... ทางสายนั้นได้ทำไม่ได้... กัดหมายความว่าในรถสายนั้น... ใช้ในสัปดาห์ประมาณ ๑๒๐ คัน... รถอื่น ๆ เข้ามาสมทบ... มาก... เราจึงเลือกเอารถใหญ่ ๆ มาสมทบกับรถเทศบาลนี้... เราได้พยายามที่จะให้เขาเดินทุกสายทุกคันไม่มีเหลืออยู่เลย

เรื่องเก็บเงินนั้นก็ขอให้ท่านได้โปรดเห็นใจเทศบาลบ้าง... เทศบาลนั้นจะต้องจัดการบริการในเรื่องการเดินรถยนต์นั้นเห็นอย่างมากร... วิจารณ์จะต้องมีเจ้าหน้าที่ไปคอยดูแลว่ารถนั้นเดินถูกต้องตามวิธีทางหรือไม่... เพื่อความสะดวกของประชาชน

นายโจง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ที่ท่านรัฐมนตรีคอยไม่ได้ครั้งกับข้าพเจ้าถาม... ทางที่แยกย้ายกันไปในก็เป็นทางที่เขาเข้าข้างไม่มีคนจะเดิน... พวกรับใช้

รัชสมัยโดยสารจนประชาชนนิยมแล้ว พอเลิกสงครามพวกนายทุ่ทุ้งเข้า
มา เมื่อท่านจะศึกทาง ๒ ฝ่ายนี้เสียแล้วจะให้รัดสองแควพวกนี้ไป
เก็บที่ไหน ข้าพเจ้าจะบอกให้ทราบว่าสายกลางพลมาทโง่เขลาอันมี
สองแควคืนอยู่เวลานี้ ๑๒๐ คับ ท่านจะศึกเสียเหลือ ๕๐ คับขึ้นรถสอง
แควของเรากัน ๒๐ คับ ส่วนอีก ๓๐ คับเป็นของเอกชนแต่เจ้าของรถ
ไม่ใช่คนไทยและประโยชน์นั้นก็ไม่ได้อะไรคนไทย.....

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าท่านระยนิกันข้างนี้แล้วก็ไม่รู้เรื่องกัน
ท่านต้องพม่า ท่านระยนิกันข้างนี้เอาทรงนั้น ถ้าระยนิกันอย่างนั้นมันก็
เป็นคนละทาง เมื่อรู้มันครัดคอย ท่านไม่เข้าใจตรงไหนก็ให้ชักทรงนั้น

นายโง่ง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : ความจริง ถนนสายนี้ไม่ใช่
เดินแค่พวกรถสองแคว แม้ท่านรู้มันครัดก็คงเดินเหมือนกัน แล้วจะมา
เก็บเอาคนละ ๕ ยาท เมื่อจะเก็บก็ต้องเก็บกันให้ทุกคน การเก็บ
คล้ายเช่นการเก็บภาษีซ้อน เพราะเขาได้เสียภาษีอื่น ๆ ไปแล้วทนายอย่าง
เช่นภาษีรถยนต์ เก็บไปทั้งหมดก็เสียแต่ด้านที่คิดเฉลี่ยแล้วตกคนละบาท...

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ท่านบอกว่าทางสายนี้เส้นทาง
เทศบาลให้สัมปทานในการเดินรถแล้ว ท่านคิดอย่างนั้นที่ท่านเดิน
นั้นคนละอย่าง อย่างที่ผมฟังเป็นอย่างนั้น

นายโง่ง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : แล้วการที่ท่านเรียกเก็บค่าทาง
คนละ ๕ บาท ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามว่าท่านเอากฎหมายอะไรมา
บังคับเรียกเก็บจากเขาอันหนึ่ง

แล้วอีกอันหนึ่ง เรื่องทางนั้นมากกว่าท่านให้สัมปทานแล้ว ท่าน
บอกว่าจะให้เดินเดินสายนี้ไปเพียง ๑๒๐ คับนั้น ให้เจ้าของทางทนาย
สัมปทานเดินเสีย ๒๐ คับ แล้วอีก ๑๐๐ คับท่านจะให้เข้าไปซื้อที่

ท่านจะเข้าไปเห็นตงเจกเข้าไม่มีคน โดยสาร เขาขานแล้วไม่มีคนนั่ง
 เขาจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าจะบอกให้ว่าเรื่องนั้นถ้าท่านทำอย่างนั้นแล้ว
 พวกนั้นก็ไม่มีทางจะเห็น แล้วคนที่เขาใส่เสื้อสีจะคอยบอกพวกนายพัน
 และเรื่องสทกรดท่านคงไม่ได้ออกที่ข้าพเจ้าถามเมื่อก่อน เรื่องสทกรดท่าน
 คงถาวรทำให้ย่นเหมืองเรื่อยขอยทั้ง ๆ ที่คนนายพันที่ส่งถาวร คงถาวร
 สองแถวเขาตงสทกรดขอยเดินทาง ท่านจะยอมให้เขาเงินพวกนี้ มี ขอย
 ท่านไม่ไปบอกข้าพเจ้า นชอกจากนแล้วยังมีเรื่อง รดสองแถวที่มาจาก
 หัวเหมืองท่านคงไม่ได้ออกว่ารดสองแถวที่มาจากหัวเหมืองมาเทียบถึงแม่น้ำท่าน
 รออนุญาตให้เขาไป พวกนั้นก็เข้าไม่ได้ พวกรดเหล่านั้นจะไปอยู่กับที่ไหน
 ข้าพเจ้าจะถามซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า เงินจำนวน ๕ บาทนั้นท่านเอาดูหมาย
 อะไรมาบังคับก็เถย

พระยาจินดารักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ข้าพเจ้าขอขยในเรื่องเงิน ๕ บาทเสียก่อน ถ้าจะพูดกันตามสัททจริง ๆ
 แล้วเจ้าของสัมปทานเก่าเขาก็ต้องเสียไปเหมือนกัน ในการที่เขาได้มี
 สัมปทานและเดินรดอยู่แล้ว ในการที่ให้คนอื่นเข้ามาเดินเขาก็ต้องเสีย
 ย่อโซฮันไปในเรื่องเหมือนกัน พวกกันตรง ๆ แล้วก็จะเห็นเช่นนั้น ถ้า
 ท่านผู้ถามเป็นเจ้าของสัมปทานรดแล้วคนอื่นมาเดิน ท่านก็ควรจะรู้สึกว่า
 ท่านเองก็เสียประโยชน์เหมือนกัน และขอประการหนึ่ง ๕ บาทนี้ตามที่
 ข้าพเจ้าได้บอกตามเจ้าหน้าที่แล้วเมื่อวานนี้เองรดสองแถวนั้นยกให้เพื่อ
 บวจาก ส่วนที่พวกมันจะร้องรดสองแถวอื่น ๆ นั้นเท่าที่พวกคนเสียทั่ว ๆ
 ไปว่ารดทุกคืนจะเห็นในถนนเจริญกรุงตรงตมค มีเหมือนกับการเรื่อยขอยจะ
 มีโทษอย่างไร นั้นเห็นได้ว่าค้างคานต่างจะเดินถนนเจริญกรุงยาวเหยียด
 ซึ่งมีคนสัญจรไปมาอาจจะมาชนรถที่ข้างคยอน เพราะฉะนั้นการกรม

การสาขารวมอยู่ใกล้จึงไต่กันจนกระทั่งสิ้นสาย ๆ หลงบดขยี้ เขาจะได้อีก
 ชาติการให้รด ก็เห็นอยู่ โยชนอนไต่มาขอพเคิน จึงอยู่เฉยๆ ไม่ไต่ลงถ้ำ
 เคนส่วยอนตาจะไม่ได้ประโยชน์เท่าถนนเจริญกรุง แต่ก็มีความจำเ็น
 อย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าว และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนว่า มีคน
 พุดลงรถคัน ๆ ทยายจากหัวเมือง ยืนเป็นแถวคลั่งเคลงเท่าที่เห็นความมว
 แปลว่ารถในกรุงเทพฯ จะตะเขย่นไม่มีที่ไปจะตะเขย่นในหัวเมืองเดี๋ยวนั้น
 เคน แต่ก็ระหนักดีทางกรมการณกึ่งจะขั้วรถพวกนั้นจะจัดให้เขาเดิน
 ทางสายคัน ๆ เหมือนกัน แต่เวลานี้กำลังทำเนินถาวรขุดคลองเข้าไปถึง
 คัน ๆ ส่วนเรื่องเงิน ๕ บาทนั้น ท่านนายอธิบดีมนตรีก็เข้าประชุมด้วยเมื่อ
 วานนี้เอง ก็เห็นว่าถ้าเขาวิ่งกันมากนักจะไม่เก็บก็ได้

นายโตง สุวรรณเทติ (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าขอเรียนชั้คือไปว่า
 เรืองส่วมีทานทางนั้นจะให้แก่ใคร ตามกฎหมายนั้นมีรถเดินทางสายคันบุรี
 ที่ทานให้ส่วมีทานนั้นเหลือ ๘ คัน สายเจริญกรุงเหลือ ๘ คัน ทั้งที่
 ต้องการครั้ง ๑๐๐ คัน ท่านให้อย่างไร ใต้แล้วไม่มีรถเดิน ก็อย่างว่า
 มาเดินรถแล้วใคร ก็เอาวิธีที่ครั้งนั้นอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วของเขาไม่ได้
 เคนแยกไปเดินทางอื่น เป็นรถใหม่ของบริษัททั้งนั้น สายชนบทบริษัทที่
 ข้าพเจ้าเห็นมีรถ ๒ แถว ๑๒๐ คัน วิ่ง ๒๐ คันเท่านั้น ทำอย่างไร แล้ว
 ทนเรืองที่ท่านว่า ๒ แถวยังได้ ๕ บาท ไม่มีความจริงเลย เพราะคน
 ที่จะเสียใครชยาคเสียเงิน ๕ บาท ท่านยังขยี้ไม่ได้ ๕ บาทไม่ให้ เคน
 พุดเหมือนดั่งที่เก็ดพุด ทนทานมกลกว่ารถมากรอแงเดินสายเจริญกรุง
 ข้าพเจ้าใคร่ถามว่าใครแย่ง รถใหม่มาแย่งรถเก่า ท่านให้บริษัทใหม่ ๆ
 เคนทางคันชั้ ให้เดินแล้วเดินชั้ ทำอย่างไรจะเห็นธรรม เรื่องกรรม
 การสาขารวมอยู่ใกล้ทว่าเมืองคัน ก็ที่ทาง ๑๐ - ๒๐ คันนี้ของท่าน นั้น

พักไปพักมาคงไปคบมาเสียนเงินมรยาบท ที่เสียดจะบอกให้ท่านว่าอีกเดือนหนึ่ง
คงต้องเอาเงินไปให้ ค่ะวิธีขึ้นเหมือนกันใช้ไม้เท้า สภาชาวอยุธยา
จดเรียนถามว่า สภาชาวอยุธยาจะจัดให้ผู้บงการราษฎรไปร่วมด้วย
ได้ไหม ผู้แทนราษฎรพระนครนั้น จดถามท่านจอมพล ป. เสียเลยที่ท่าน
จะรณรงค์ให้รอด ๒ แถวได้หรือไม่ ให้สัมปทานเค้นแต่ใครไม่มีรถเดิน ให้
อย่างไว้ แล้วพวกนั้นมีรถเดินอยู่แล้ว เพื่อความเป็นธรรมจะให้ได้หรือไม่
ไม่เขาเค้นขณะที่ยานเมืองจะมีหลายรายขี้นไม้ใครเค้น เขาเค้นช่วยเหลือ
ประชาชนมาแล้ว พวกเทศบาลก็ นอกอยู่เข้านวดเรือน นอกอยู่เฉยๆ
ทำไมไม่ทำอะไรเลย พอได้สัมปทานแล้วมาแบ่งที่ไปเลย เป็นธรรมดวง
ไหน มีกบเข็นยานหลายอย่างไว้ ค่ะสิ่งนอกเข็นยานกลาง ท่านจะ
เข็นยานเข็นนายคนขี่ไม้เท้า พวกนี้เป็นนายท่งนั้น ข้าพเจ้าได้เคยเห็น
มาแล้วเมื่อครั้งรัฐสภาก่อนสมัยรัฐประหาร.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านไม้เท้าก็นี้ และคอยลำบากด้วย ถ้า
ท่านซักอะไรจะใจความ

นายโคง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าขอซักว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : แลเรื่องเด็กถึงตั้งเท่าจริงคนละทาง เมื่อ
ท่านจะว่าอย่างไรว่ากัน มันเข็นคนละเรื่องและเข็นคนละขี้นขาค และ
การใช้กำพุดในสถานนั้นต้องใช้ภาษาสภา อย่างนี้ คือว่าอย่างนี้ไม่เป็น
ความจริงเท่าจริงหรือหากันเขาไม่ใช้ ต้องบอกว่าเขาที่ท่านว่าคนละคน
อยู่ ควรจะเห็นอย่างนี้

นายโคง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าพูดเพราะไปหน่อย
ข้าพเจ้าขอเรียนถามจอมพล ป. เป็นการซักทักว่า ท่านจะใคร่ถูกรวด
๒ แถวหรือไม่ เพราะคนยังมีมาดทั้งร้อยๆ ครอกครวระไม่มีงานทำ ที่

ท่านรัฐมนตรีคอยนั้นสายไปแล้ว ทำงานไม่ได้ จกทะเบียนสภครณแล้ว
ท่านจะไม่ถูกรอเวลาพวกเหล่านี้หรือ สัมภาษณ์ให้แล้วคนที่มีรถเอาไว้ให้
คนอื่น ไม่ใช่ทำเอง อย่างนี้ ท่านจะกรุณาได้หรือไม่ ขอให้ท่านจอมพล
ตอบด้วย

พระยาจินดารักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ข้าพเจ้าก็เรียนไว้แล้วว่า รวดสายเจริญกรุงนั้นไว้ให้ สัมภาษณ์แก่เทศบาล
เขาไปแล้ว และช่วยให้รถที่มีค่าจอดอยู่ในเวลานั้นใครจะเอาเข้าไปตาม
สมควร การที่ทางเทศบาลเขาจะเอารถอย่างไรก็ตามความมั่นคงมาช่วย
เพิ่มรถซึ่งเขาไม่มีพอก่อนนี้ ท่านผู้มิเอะตึงทั้งหลายก็ให้เห็นว่าเป็นการ
สมควรที่ว่ารถสองแถวเล็กๆ มีสภาพไม่คันก็ เมื่อก่อนสภาพไม่คันกันแล้ว
จึงความถนัดได้อย่างไร มีคนมารถก็มาก ถ้ารถคันนั้นไปเสียเข้ากลาง
ทางจะเป็นอย่างไร ตามที่สภยสวนรถก็มีมากเหมือนกัน ถ้ารถเล็กๆ ไป
เดินสายนั้นแล้วเกิดเสียขึ้นก็กักกันทางสัญจรไปมาก็ คับคั่งยิ่งขึ้นเช่น
ทางเทศบาลรังสิตก็เลิกแล้วรถที่ๆ บรรทุกคนได้ครั้ง ๓๐ คนขึ้นไป แต่
อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าก็รับกับผู้ที่จะถามว่ารถอื่นๆ ที่มีอยู่ในเวลานั้นและ
ยังไม่ได้มีโอกาสดำเนินสายเจริญกรุง ก็พยายามช่วยเหลือเต็ม
ความสามารถ จะช่วยให้คนที่สุดท้ายก็ได้

นายโถง สุวรรณเทติ (ชนบุรี) : ข้าพเจ้าขอซักข้อนี้ เรืองเงิน
๕ บาทยังไม่ได้อีกว่าเขาจะยอมอะไรมา.....

ประธานสภาผู้แทน : ตอบแล้ว เขาตอบว่าถ้าจำเป็นจริงๆ ก็
ให้ได้ รัฐบาลคอยว่าอย่างนี้

นายโถง สุวรรณเทติ (ชนบุรี) : ชื่อนั้นไม่สำคัญ รวดพวกนี้ไม่มี
ทางจะเกิน ข้าพเจ้าถามท่านจอมพล ฝ. ว่าจะกรุณาหรือไม่ ถ้าเกินทาง

คนจะเลิกงานชีพ ข้าพเจ้าถามว่าจะกรุณาได้หรือไม่ เพราะว่าท่านให้
 สัมปทานแก่เทศบาล แล้วให้สัมปทานแก่คนที่ไม่มีรถเดิน ญัตติของ
 กียลก็ไว้ใจให้สัมปทานหรือไม่ พวกที่ชาวอังกฤษนั้นท่านไม่กรุณาเอาที่
 ท่านจะให้เขาอยู่ที่ไหน ท่านขึ้นมาเป็นเจ้าบาศจะให้ความร่วมมือแก่ประ-
 ชาชน อย่างนั้นเรื่อกว่าร่วมมืออย่างไร แล้วการที่จะรักให้เขาระเบียบ
 เรียบร้อยจนยื่นการลดค่าครองชีพของไตน ข้าพเจ้าพูดท่านพยายามไม่
 เข้าใจ ข้าพเจ้าบอกว่ารถเทศบาลไม่มีรถเดินแล้ว รถจะเข้ามาใหม่ก็
 รถของบริษัทซึ่งอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เป็นธรรมดาอย่างไร เพราะเหตุว่ารถที่เดิน
 อยู่แล้วท่านก็ไม่ให้เดิน ท่านให้รถคนเดินเดิน แล้วรถเทศบาลไม่มีเดิน
 ท่านว่าอย่างไรกัน ข้าพเจ้าขยาดจะว่าท่านเห็นข้าท่านจะว่าอย่างไร ก็เขา
 ทำมาถนัด ประชาชนก็ชอบกัน เขาก็ทำมาถนัด เรื่องความเป็นธรรม
 เขาควรมีสัทธา แล้วท่านมีเขา ไครจะเข้ามาก็เดิน แล้วเขาไม่ให้ จำนวน
 เขามาก แล้วท่านบอกว่าไปแจ้งสัวัดถนนเจริญกรุง ท่านว่ามาแจ้ง ไม่ใช่
 เพราะเห็นรถมีที่นายทุน ข้าพเจ้าไม่ได้ที่รถอะไรรถสองแถว เพราะ
 ไม่เป็นธรรม ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดมากในสถานที่ อากาศรถสัก ๒ เดือน
 ทุนเขาจะให้ท่านพูด เขามีสิทธิ์ทุกอย่างทั่วความเป็นธรรม เขาควร
 จะได้เดินแล้ว เขามีสิทธิรถของเขาแล้ว ท่านจะรถเดินหรือไม่ ท่าน
 ไม่ตอบ ท่านตกลงอย่างไรไม่รู้ จะช่วย ช่วยอย่างไรซึ่งจริงให้ชัด ๆ ว่า
 ช่วยอย่างไร เรื่องนี้ ฮ. ยาก ไม่สำคัญเท่าไร เพราะว่า ๓๐ คันเท่านั้น
 หนทางที่ท่านทักนั้น เมื่อก่อนแล้วไม่กั้นที่อยู่กันบ้านคิดว่าไปเดิน ที่ท่าน
 คิดอย่างไร เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ยอมละ อย่างไม่รู้ให้เขากลับไปขายกัน
 ไม่ใช่เขาคิดเรื่องนี้แต่เรื่องอื่น

ประธานสภาผู้แทน : คุณหญิง เมตตาภักดิ์ ท่านจะโต้ตอบ

พระยาจินดารักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ข้าพเจ้าก็ต้องแล้วว่าการให้สัมปทานนี้ไม่ใช่รัฐบาลให้ เมื่อให้เขาไปแล้วถ้าประชาชนรัฐบาลก็ทำตามกฎหมาย เพราะฉะนั้นจำขึ้นก็จะตั้งให้เขาไปดำเนินการตามคำแถลงกัน แต่เนื่องจากคนในท้องถิ่นรัฐบาลจะช่วยโดยหาข้อเท็จจริงที่หาข้อเท็จจริงได้ แต่ถ้าจะเอาข้อเท็จจริงผู้ตั้งก็ดูแล้วแล้วก็เปลี่ยนว่าไม่เกิด ที่หลายเจริญรุ่งเรืองได้หมดทุกคนเท่านั้นเอง

ประธานสภาผู้แทน : จะมีเรื่องพวกนี้ใครจะไล่ล่ากันทีหลัง

นายโกล สุวรรณหัต (ชนบุรี) : ขอซักคำเกี่ยวกับนั้นแหละ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ กระทั่งข้อนี้ ประชาชนชาวจังหวัดก็ระบอบตัว ของนายเน้น เกษสุวรรณี่ ตามกระทรวงมหาดไทย

นายเน้น เกษสุวรรณี่ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งข้อไปนี้ ตามที่รัฐบาลได้จัดส่งข่าวไปจำหน่ายให้แก่ประชาชนทางภาคใต้โดยเฉพาะจังหวัดกระบี่นั้น มีกันพอถือว่าประชาชนในเขตจังหวัดกระบี่ เช่นในเขตตำบลเกาะลันตา ได้เกิดการขาดแคลนข้าวขึ้นอย่างรุนแรง เพราะชาวที่เจ้าหน้าที่ขายให้แก่ประชาชนไม่ได้มีตามมติที่ตราไว้ เป็นเหตุให้ประชาชนประสบความอดอยากขึ้น รัฐบาลทราบหรือไม่ และจะได้แก้ไขโดยด่วนประการใด

นายเลียง ไชยบาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่าการส่งข่าวไปกระทรวงความขาดแคลนภาคใต้ที่รัฐบาลได้เอาใจใส่เป็นอย่างดี ทั้งมีระเบียบหลักการปฏิบัติอย่างรัดกุมและเพิ่มปริมาณเข้าแทนใจว่ามีการเพียงพอ โดยเฉพาะจังหวัด

กระดุมเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ ได้ส่งไปให้เดือนละ ๖๐๐ กระดุม และ พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้ตัดส่งให้เดือนละ ๑๐๐๐ กระดุม โดยพระเพระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง พฤศจิกายน ซึ่งเห็นที่ศาลาเห็นว่าพระขาดแคลนมากก็ระสั่งให้เดือนละ ๑๕๐๐ กระดุม ข้าวสำหรับเดือน มิถุนายน กรมภาคหนังสือทาคม ก็ได้จัดส่งไปจนครบแล้วและประกอบด้วยจำนวนข้าวและระเบียบวิธีการส่งของเจ้าหน้าทีแล้วก็ไม่เห็นว่ามีการขาดแคลน ดังที่กล่าวมาทั้งนี้ไม่เคยได้รับทราบจากทางราชการ หรือพระ ชาชนอื่นใดว่าในท้องที่ดังกล่าวมีการขาดแคลนข้าว

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระษัตริย์) : ข้าพเจ้าขอซักถามรัฐบาล ดังนี้ ข้อ ๑ ตอนแรก ๆ รัฐบาลจะส่งข้าวไปขึ้นส่วนให้กับชาวพื้นเมืองจังหวัดกระดุมเดือนละ ๖๐๐ กระดุมใช้ใหม่ แล้วต่อมาเมื่อปรากฏว่าในจำนวน ๖๐๐ กระดุมที่ได้จัดส่งไปให้ไม่พอกิน จึง จัดส่งไปให้เดือนละ ๑๐๐๐ กระดุมใช้ใหม่ แล้วเป็นเพราะเหตุอะไรในเดือนเมษายนและพฤษภาคมดังนี้ ซึ่งเห็นเดือนที่เริ่มคนแห้งถูกมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จึงจัดส่งไปให้เพียงเดือนละ ๕๐๐ กระดุมเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลไม่ได้จัดส่งข้าวไปเก็บขึ้นสต็อกหรือสำรองไว้เพื่อใช้ทดแทนในยามขาดแคลนในฤดูมรสุมเลยแม้แต่กระดุมเดียวซึ่งรัฐบาลก็ยอมรับว่าอยู่กันแล้ว ว่าเมื่อถึงฤดูมรสุมแล้วการขนส่งทางเรือทางคันทะเลตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งประเทศไทยนั้นจะมีความลำบากสักเพียงไร เมื่อพฤติการณ์เป็นอย่างนี้จะไม่ให้เกิดการขาดแคลนขึ้นอย่างที่เขาเจ้าตั้งที่กล่าวมาขึ้นอย่างไร ใคร ๆ ลงหนักถะเมื่อเขาเจ้าตั้งที่กล่าวมาขึ้นมา รัฐบาลคอยเลี้ยงว่าไม่ให้เกิดการขาดแคลนหรือค้ำข้าวดังที่เขาเจ้าว่า เช่นนี้ไม่ควรถกถึงความเห็นจริงสักเพราะข้าพเจ้ามาเห็นด้วยตาของข้าพเจ้าเอง และไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่ง

ซึ่งรัฐบาลเอาผลของการจัดส่งข้าวไปเพื่อจะจำหน่ายให้แก่ประชาชนในปลาย
เดือนเมษายน ๑๙๐๐ งดปล่อยมาตอย เพราะการที่ส่งข้าว ๑๕๐๐
กระสอบไปจำหน่ายเมื่อเหตุการณ์ปรากฏขึ้นเสียแล้วว่าจำนวนข้าวที่จัดส่งเกิน
ก่อน ๆ นั้นไม่พอที่จะจัดให้ตามอัตราคนละ ๑๒ กิโลกรัมก็เกิดขึ้น และ
ประชาชนเกิดการอดข้าว

ประธานสภาผู้แทน : นั่นคุณนั่น ราชการคนละอย่างแล้ว ทาง
รัฐบาลทำอย่างไร ทางคนอำเภออย่างไร ก็อย่าไม่ตรงกันด้วยนั้นก็สำเร็จ
ละ รัฐบาลคอยนั้นคลาดเคลื่อนจากความจริงอย่างไร ซ้ำซ้ำซ้อน
คุณเห็นอย่างไรก็ว่าเป็นอย่างนั้นจะช่วยให้ไหมหรือไม่ได้ ก็ระคอยต่อไป
นั้นอำเภอคนละทางและรายงานคนละทางก็ไม่ไ้เรื่อง

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าชักถามอยู่ใน
ประเด็น เพราะรัฐบาลคิดว่าไม่เห็นความจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
ประธานโดยชักต่อไปในขณะข้างหลังนี้จะปรากฏว่าเป็นจริงอย่างไร และ
ประชาชนได้เกิดการอดข้าวกันขึ้นจริงแล้วจึงรีบจัดส่งไปเท่ากับวิหยา
แล้วจึงล้มตอก เพราะฉะนั้นการกระทำอย่างนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าใช้ไม่
ได้ ทั้งนี้เข้าใจว่าข้าราชการจังหวัดกระบี่ซึ่งส่งข้าวสารจึงเกิดการขาด
แคลนขึ้นนั้นหาไม่ได้ เพราะทางกรมประชาสงเคราะห์ที่จัดส่งข้าวให้ไม่พอ
ต่างหากจึงใคร่จะขอถามรัฐบาลว่า ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุอะไร และใคร
เป็นผู้ชักพ่วงและรัฐบาลจะจัดการในเรื่องนี้กับเจ้าหน้าที่อย่างไร หรือเมื่อ
สลัดไปแล้วเป็นกรรมของสัตว์ช่วยไม่ได้

ข้อ ๒. ในคืนต่อไป รัฐบาลจะจัดการค้าเตียงและชนส่งข้าว
ไปยังจังหวัดภาคใต้โดยทางรถไฟหรือไม่ ถ้าไม่ไ้เพราะเหตุใด
ถ้าไ้จะจัดการส่งให้แก่คนไหน

ข้อ ๗. การจัดส่งข้าวไปยังจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคใต้ใน ปี กะบับ
ข้อ ๆ ไปรัฐบาลจะจัดส่งไปให้ล่วงหน้า เช่น ข้าวในวงกบ เก็บไว้ก่อน
จะจัดส่งไปให้จังหวัดต่าง ๆ ภายในเดือนสิงหาคม คำนึงว่า รัฐบาลไม่มี
ถ้าไม่ทันเพราะเหตุใด แล้วรัฐบาลจะจัดการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดการ
ขาดแคลน ผลจะต้องมีการขาดแคลนข้าวได้หรือไม่

ข้อ ๘. การปันส่วนข้าวสารในจังหวัดกระบี่ นั้นคิดแต่เพียง
สิ่งหาคมถักนุ่งกันไว้ รัฐบาลจะจัดการให้เจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่น
ไว้ใจได้ให้เจ้าหน้าที่ข้าวสารให้แก่ราษฎรทั่ว ๆ ไป ทุกลำหมู่บ้านจะไว้หาคมไว้
เพราะปรากฏว่าประชาชนซึ่งกินคน รด ข้าวเรือไปซื้อกันไกล เหลือเงิน
เสียทั้งเงินเสียทั้งงาน ถ้าไม่ให้เป็นเพราะเหตุใด และจะจัดทำได้ตั้งแต่
เมื่อไร ข้อ ๙.....

ประธานสภาผู้แทน : คือที่ขอขงกับเขื่อนไว้ว่า ได้ทั้ง ๓ ครั้ง คือ
หมายความว่าปัญหาเกี่ยวกับนั้น เราตั้งได้ทั้ง ๓ ครั้ง คือไม่ได้มีเจตนา
คงยังปัญหาใหม่อีก ๒๐ ข้อ ไม่ใช่ท่านเองนั้น กระทั่งขงคงมาใหม่ ๆ
อีกทั้งนั้น เมื่อคงใหม่ผู้ตอบจะคอยได้ต่างไร นักถึงคนที่เป็นผู้คอย
นสมเป็นคนที่กลาง ที่เขาเคยไม่ใช่จะผลมให้เขาทำอีกเมื่อไรในเรอง
ของคณ ไม่อย่างนั้นไม่รู้เรื่องกัน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ในที่ที่ข้าพเจ้าได้ถามแล้ว
ไม่ใช่ที่ว่ารัฐบาลจะจัดการแต่ของอย่างใดแล้ว ข้อข้อโยนเป็นการจะให้
รัฐบาลแก้ไขเกี่ยวกับการแก้ไข เพราะฉะนั้น.....

ประธานสภาผู้แทน : ในขณะที่เรามีหน้าที่ที่รัฐบาลในเมื่อ
รัฐบาลคอยไม่เป็นที่พอใจหรือไม่เป็นทุกคามความเป็นจริง เราตั้งข้อได้
แต่ไม่มีหน้าที่จะแนะนำให้รัฐบาลทำอย่างนั้นอย่างนั้นในขณะ

นายเห็น เกษสุวรรณ (กระษัตริ์) : เมื่อกษัตริ์เจ้าผูกแล้ว ยะชาน
ยังไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะให้รัฐชาติคอยก่อน

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ท่านสมาชิกถามว่าราษฎรจังหวัดกระบี่ข้าพเจ้าไม่พบ รัฐชาติก็ตั้งจรรยา
ให้ทราบคือ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ รัฐชาติได้ส่งไปให้เดือนละ ๒๐๐
กระสอบ พ.ศ. ๒๔๘๕ เริ่มค้นคกกลงส่งให้เดือนละ ๑๐๐๐ กระสอบ
พอมาถึงมีฐานะเป็นต้นมาจนถึงพฤศจิกายนให้รับ ๑,๕๐๐ กระสอบ และ
ได้ส่งไปแล้วสำหรับเดือนมีนาคม กรกฎาคม สิงหาคม สำหรับงวดนี้ ปัญหาจึง
ว่าราษฎรจังหวัดกระบี่หรือไม่นั้นประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ มีการแจกจ่ายถูกต้องตาม ระเบียบกฎเกณฑ์หรือไม่
ถ้าท่านยืนยันว่าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติไม่เต็มที่ไปตาม ระเบียบกฎเกณฑ์ก็
หรือจำนวนข้าพเจ้าได้ไป ๑,๕๐๐ กระสอบไม่พออีก ถ้าท่านยืนยันมา
กษัตริ์เจ้าก็จะคงกรมการไปพิจารณาให้ เพราะเขารายงานมา
อย่างนี้ และท่านเองก็ยังไม่ได้มีข่าวกว่ากรมการหรือรัฐบาลปฏิบัติกร
บพอหรืออย่างไร รวมปริมาณข้าพเจ้าที่ส่งไปในงวดสุดท้ายนี้ถึงส่งไปให้ถึง
๑,๕๐๐ กระสอบ ท่านก็ยังไม่ยืนยันว่าไม่พอแจกหรือประการใด เพราะ
ฉะนั้นรัฐบาลขอทราบ ว่า เจ้าหน้าที่กรมการหรือรัฐบาลแจกจ่ายอย่างใด
เพราะเท่าที่คอยไปนั้นพอแก่จิตใจของท่านในข้อที่ว่ารัฐบาลชาวจังหวัด
กระบี่ไม่ได้ออกอย่างที่ท่านว่า และทางกระทรวงก็ได้สืบถามไปทาง
กรมและทางจังหวัด ก็ยืนยันว่าไม่เห็นความจริง ไม่มีผิดพลาดในข้อใด
ข้อใดของข้าพเจ้า ๑,๕๐๐ กระสอบไม่พอหรือ ๑,๐๐๐ กระสอบไม่พออีก หรือ
เจ้าหน้าที่ดำเนินการแจกจ่ายตามระเบียบไม่ถูกต้องหรือมีการตั้งส่งอย่าง
อื่น ท่านยืนยันมาทางนี้จะโดยคำกล่าวให้

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจที่รัฐบาล
ตกใจไม่ค่อยตรง และทำมาช้านานก็คอยชักจูงขอข้าพเจ้าเสมอ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอพูดสั้น ๆ อย่างโจ่งแจ้ง รัฐบาลคอยปฏิเสธ.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณจะพูดอย่างไรกับเรื่องหรืออย่างไร
อย่างโจ่งแจ้งแล้ว แต่ข้าพเจ้าให้รักษาระเบียบของสภา จงให้ถือว่าพูดใน
สภานี้และการพูดในสภานี้ สมาชิกทุกคนถือว่าพูดอะไรไม่มีผิด สมาชิก
ทุกคนทำอะไรไม่ผิด

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่า
รัฐบาลจะตั้งกรมการขึ้นในถิ่นใดใหม่ เพื่อไปสอยสวนร่วมกับ
ข้าพเจ้า ถ้าปรากฏว่าทางจังหวัดกระบี่มีประชาชนคนใดทั้งหมดยก
ทั้งข้าพเจ้าแล้วแล้ว ไม่มีการขอข่าวและประชาชนนับว่าทางรัฐบาลจ่าย
ข่าวให้แก่คนละ ๑๒ บาท ทุกๆ เดือนมา ข้าพเจ้ายินดีขอลาออก
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้ แต่ถ้าหากว่าเป็นความจริงอย่าง
ข้าพเจ้าว่า เมื่อกรมการไปสอยสวนแล้ว รัฐบาลจะว่าอะไร

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ข้อความจริงนั้น ได้ตั้งกรมการไปสอยสวนหลายจังหวัดแล้ว รวมทั้ง
ท่านผู้ตั้งที่ถาม กระทรวงก็ได้เชิญไป ว่าต้องใจในข้อไหนให้สอยสวน
จังหวัดของคุณ คุณเป็นกรมการด้วยข่าวข่าวใหม่สำหรับในระบอบ
รัฐบาลสมัยบริหาร แล้วที่ประกาศไปอย่างโดยที่ตรงกันใหม่ ถึง
เคยวนตามเคยมีขึ้นขึ้น ขอให้ท่านขึ้นขึ้นมาว่าจะให้สอยสวนในวงอะไร
ถามท่านแล้วท่านก็บอกว่ายังไม่ตั้งสอยสวน แล้วจึงให้จังหวัดอื่นเขาไป
ถาม ถ้าข้าพเจ้ายินยอมว่าไม่จริง หรือว่ารัฐบาลคอยโดยศักดิ์ว่าของ
เจ้าหน้าที่สันติมาโดยกลางเคลือบสอยสวนถัน แต่เคยวนตามเคยมี

ทราบว่าทำให้เสียส่วนในชั้นนี้ บัญชีว่ามีอยู่เท่าไรให้เดือนละ ๑,๕๐๐
 กระสอบพอใหม่แต่ในการแจกจ่ายข้าวของข้าหลวงประจำจังหวัดหรือ
 เจ้าหน้าที่ย้ายส่วนข้าวที่หักเลียงหรือจ่ายไม่เป็นธรรมมีใหม่ ถ้า
 ยืนยันมาว่าสงสัยว่าจะมี หรือไม่มี ทางกระทรวงการคลังจะกรมการไปเพื่อ
 วิชาประโยชน์ของประชาชน ขอให้ท่านบอกว่าจะเห็นว่าท่านยืนยันได้ไหม
 ว่าเขาทำไม่ถูกต้องหรือว่าข้าว ๑,๕๐๐ กระสอบที่ส่งไปนั้นไม่พอ ข้าพเจ้าขอรับ
 ว่าท่านจะบอกเขาในครั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ มากว่าท่านไม่ถูก สมัยนั้นเพราะ
 ว่าไม่พอทางการจึงให้เพิ่มให้ไปอีก เวลานั้นถ้าจะไม่พอจริง เพราะเรา
 คงจะเขยμωνกันหนักเนื่องมาจากเราต้องสั่งให้เขา แต่เวลานี้เราทุกคนเพราะ
 หน้าก่อนคือในเวลาที่ท่านมาเป็นผู้แทนราษฎรมันขอเคี้ยวครั้นของราษฎร
 ปรารถนาใคร่หรือว่าราชการทำไม่ก็ หรือไม่ถูกต้อง ถ้าอย่างนั้นก็เขา
 ถ้าท่านให้ข้อเท็จจริงมาแล้วทางนี้ก็จะส่งของ ความต้องการของท่านทุก
 ประการ

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระมี่) : ข้อเท็จจริงก็มีแต่ตัว กัดคน
 สั่งไปคืนละพันกระสอบใช้ใหม่ แล้วต่อมาในเดือนเมษายน พฤษภาคม
 สั่งไปให้เดือนละ ๕๐๐ กระสอบจะพอกินอย่างไร ที่รัฐบาลบอกว่าส่งไปให้
 ๑,๐๐๕ กระสอบนั้นมันก่อนหลัง ประชาชนนั้นออกไปแล้ว ข้อเท็จจริงมี
 อย่างนี้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ถ้าหากว่าจะยืนยันกัน คุณหลักฐานและตัวเลข
 ในที่นี้ก็ได้ หรือตั้งกรมการไปถักข้าพเจ้าก็ได้ ข้าพเจ้าพร้อมเสมอที่จะ
 ทำเพื่อประชาชน ถ้าช่วยประชาชนไม่ได้ ข้าพเจ้าลาออกดีกว่า นี่เช่น
 อย่างนี้

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ในที่สุดท่านก็ยังไม่ได้ชี้แจงออกมา เรืองน ขอเรียนว่าข้าพเจ้าส่งไปเมื่อ

พ.ศ. ๒๔๙๐ นั้นมีพลรบได้เพิ่มเป็น พ.ศ. ๒๔๙๑ ถึง ๕๐๐ ใน พ.ศ. ก่อนนั้นข้าพเจ้าขอรับว่าราษฎรชกทหากรวังจึงได้เพิ่มจาก ๖๐๐ ถึง ๘๐๐ เช่น ๑,๐๐๐ กระสอบก็เปลี่ยนว่าขี้ตังไป ๘๐๐ กระสอบนั้นเพราะว่าขี้ตังมีที่ตรวจก่อนเดือนละ ๖๐๐ กระสอบนั้นไม่พอเงิน ข้าพเจ้าขอให้ท่านพกกักขังเฉพาะหน้าว่า ๑,๕๐๐ กระสอบพอหรือยัง ถ้ามีพลรบให้ทำอย่างไร หรือจะให้เพิ่มอีกก็บอกมา หรือว่าข้าราชการที่ไม่ถูกต้องยังแล้วขอโทษยกมา เรืองดาออกนั้นถ้าอย่าเพิ่งลาออกเสียเลย ท่านที่ทำหน้าที่ในฐานะนี้ผู้แทนที่ดีอยู่แล้ว ถ้าลาออกไปเสียราษฎรจะเดือดร้อนจะต้องทำให้เล็ดลอดกันใหม่

นายเนี้ย เกษสุวรรณ (กระบี่) : ในเมื่อรัฐบาลส่งไปก็หลังก็คล้ายเดือนมิถุนายน ๑,๕๐๐ กระสอบ.....

ประธานสภาผู้แทน : ขกโทษ ๓ คนแล้ว เมื่อถูกคุมไปก็รัฐบาลก็ได้ส่งไปแล้ว ๓ คน พอแล้ว

นายเนี้ย เกษสุวรรณ (กระบี่) : ขอประธานโทษ รัฐบาลให้หมยพก

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลให้พกกักขังได้ ผมคนเดียวที่พกกักขังตามข้อไปเรื่อง ขกโทษความเดือดร้อนของราษฎรชาวประมงฝั่งทะเลตะวันตก ของนายถักถักขก ษฎุเสิน ตามกระทรวงเกษตรวิชาการ

นายถักถักขก ษฎุเสิน (ตรัง) : ข้าพเจ้าขอขกพกกักขังตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรวิชาการตั้งข้อไป

ในฝั่งทะเลตะวันตก ตั้งแต่จังหวัดตรังของ กูเกิด พังงา กระบี่ ตรัง สະกุล ซึ่งเป็นแหล่งประมงอาชีพทางการประมงของราษฎรผู้มีภูมิ

ตั้งแต่อายุถึงครึ่งศตวรรษ ๒ จังหวัดก็ขึ้นจำนวนหลายพันครัวเรือน ก่อน
 นั้นเคยใช้วิธีถาวรพิทักษ์โดยมีวิญญู ก. เรือรบ หรือเรือท่าบนแพซึ่งทาง
 ราชชนนีได้ส่งไปปฏิบัติการอยู่ในท่าบ้านนั้นเป็นประจักษ์ แต่ภายหลังเสด็จ
 สิ้นสงครามมาแล้ว ทางราชการก็เรือรบมีเครื่องสิ่งไปปฏิบัติการกิจ
 โดยเลย เป็นเหตุให้เกิดเหตุภัยคุกคามต่อราชธานีและการประมงของราษฎร
 ในฝั่งทะเลตะวันออก เพราะมีเรือขโมยสัมฤทธิ์ภาพสูงทั้งมีกำลังเท่าเรือ
 จอสมันต่างหัวแนวราชอาณาจึงเข้ามาลักลอบจับปลาน้ำในน้ำ โดด
 วิชวาลงกระเือกให้ปลาคายบ่อย ๆ ซึ่งเรือการมหาประคัยเช่นนี้ยังให้เกิด
 ความเคียดแค้นแก่ผู้มิใช่อาชีพในทางทะเลยานั้น ๆ เป็นอันมาก ขจรคราว
 ปลาคืนหายไม่จากท้องทะเลจนเท่าที่มิใช่ผิด ทำให้ราษฎรทางท้องที่ซึ่ง
 อยู่นั้น โยคย้ายถิ่นฐานบ้านช่องหนี เมลปลารากูเกินความจริงดังนี้ จึงขอ
 เรือนถามว่า

๑. รัฐบาลนี้จะไปรบกวนเจ้าข้าซักทุกอันแก่ราษฎรฝั่งทะเลตะวันออก
 ประการใดบ้าง

๒. จะขอเรือซึ่งมีเท่าเรือ ๆ จากราชชนนีไปพิทักษ์รักษาเป็นประ
 จำระใต้หรือไม่

๓. พรรณานี้ รัฐบาลจะส่งเจ้าพนักงานเทศนิคฝ่ายการประมง
 เป็นหน่วยเคลื่อนที่ออกไปตามลำน้ำของทวีปยาวกรใน น่านน้ำฝั่ง
 ทะเลตะวันออกนี้ให้เสด็จทิวเลงที่ไกลเคียง และเพื่อหาทางแก้ไขภัยค
 ึ่งที่ขึ้นมาซึ่งความอุดมสมบูรณ์แห่งโลกทวีปธรรมชาติในทั้งทะเลตาม
 ทลัทธิช เวได้หรือไม

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : กระทรวงเกษตรวาทิการขอ
 ดยกระผู้ถามคงจะไป

สำหรับข้อ ๑ และ ๒ ขอรวมขอว่า ทางที่ใดมีกันต่างตัวลัก
 ลอบเข้ามาทำการจับปลาโดยใช้วัตถุระเบิดนั้น ทางราชการให้ระมัดระวัง
 และดำเนินการป้องกันอยู่แล้ว โดยได้มีหนังสือสั่งการไปยังจังหวัดยะลา
 ให้สืบตักต้อนและเอาใจใส่เป็นพิเศษ พร้อมทั้งได้ศึกษาค้นคว้าร่วมมือ
 ไปยังกองทัพอากาศให้เร่งตรวจฝั่งช่องทำการตรวจควาและจับกุมตาม
 ที่ได้พบเห็น หรือตามที่เจ้าหน้าที่ทางจังหวัดจะขอตั้ง และได้ทราบว่า
 ทางกองทัพอากาศได้จัดส่งเรือราชการไปประจำใน น้ำน น้ำทะเลด้านเหนือ
 ภูเก็ตอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังได้ติดต่อกับจังหวัดภูเก็ต ไปยังรัฐบาล
 สหพันธ์มาลาย เพื่อให้ช่วยร่วมมือถวักกันในเรื่องนอกส่วนหนึ่งด้วย

๓. เรื่องการสำรวจทรัพย์สินของชนชาติที่ทะเลาะกัน อยู่ใน
 ความกลัว ของทางราชการที่จะได้จัดทำล้าค่าความจำเป็น และกำลัง
 เงินของประเทศที่ระอานวยให้ ซึ่งในชั้นแรกนั้นก็พิจารณาที่จะจัด
 สถานทดลองการประมวลเงินเพื่อดำเนินการ ในเรื่องทางฝั่งทะเลในก้นน้ำ
 ไทยก่อน เมื่อได้มีข้อคิดงบประมาณจากรัฐสภาที่จะได้พิจารณา
 การต่อไป ส่วนการที่จะทำการสำรวจทรัพย์สินทางฝั่งทะเลด้านตะวันตก
 นี้ ก็คงจะได้ดำเนินการในโอกาสต่อไป

นายก่อเกียรติ มัญเเสน (ตรง) : สำหรับข้อ ๑ และข้อ ๒
 ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้แทนของราษฎรทางฝั่งนั้น รู้สึกขอคุณรัฐบาลที่
 ได้เอาใจใส่ดูแลให้ความร่วมมือเป็นอันสูงเช่นอย่างนี้ แต่สำหรับข้อ ๓
 อยากจะเรียนถามสั้น ๆ ว่าจะได้ดำเนินการเมื่อใด ขอทราบเวลาด้วย

นายกิจจา วิวัฒน์สินธุ์ รัฐมนตรี : ในชั้นนี้ได้คุยแล้วว่าภาย
 หลังที่ได้มีข้ออนุมัติจากงบประมาณสำหรับนั้นแล้ว ก็ระดำเนินการจัดตั้ง
 สถานทดลองได้ทีเดียว เช่นเป็นการสำรวจการดำเนินการค้นคืน และการ
 สำรองต่อไปในโอกาสหลังจากนั้น ภายหลังจากที่สถานทดลองแล้ว

นายก่อเกียรติ มัญเเสน (ตวัน) : พลไป

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งก็ไป เรืองโร้กระบาทส์ตัวและราษฎร
ขอกระทรวงท่านา ของนาย ศ. สายเชือ ตามกระทรวงเกษตรธิการ

นาย ช. สายเชือ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ดังต่อไปนี้

๑. ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ได้ขอขบทูถาม
ของข้าพเจ้าในคราวประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๙๑ (สามัญ) วันพฤหัสบดีที่
๒๐ พฤษภาคม ๒๕๙๑ ระบุว่าส่งเจ้าหน้าที่พร้อมด้วย วัคซีน ไปให้
เพียงพอกับการปราบปราม แต่ความจริงเกี่ยวกับ โรคนี้ยังไม่สงบเลย มี
แต่กลั้มกลามและระบาทมากยิ่งขึ้น ท่านรัฐมนตรีจะส่งเจ้าหน้าที่ไป
ช่วยเหลืออย่างน้อยอำเภอละ ๓ คนจะไ้หรือไม่ สำหรับจังหวัดที่ใกล้
เคียงกับจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น ท่านได้จัดการป้องกัน โรคระบาทมิให้ลุกลาม
ไปแล้วอย่างไรบ้างหรือไม่

๒. เนื่องจากโรคระบาทส์ตัวนี้เอง ปรากฏว่าราษฎรไม่มีกระชือ
เพียงพอในการท่านา รัฐบาลจะมึนโยบายช่วยเหลือในเรื่องนี้ ได้เพียงใด
หรือไม่

๓. รัฐบาลมึนโยบายที่จะผลิตสัตว์แพทที่ผู้ช่วยแล้วส่งไปประจำ
ตามอำเภอต่าง ๆ ทั่วประเทศหรือไม่ และจะทำสำเร็จไ้เมื่อใด

นายกิจจา วัฒนสินธุ์, รัฐมนตรี : กระทรวงเกษตรธิการขอ
ตอบกระทู้ถามดังต่อไปนี้

๑. เรื่องการปราบปรามโรคระบาทส์ตัวนี้ในจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น ทาง
การได้ทำนินการต่อมา โดยมีท่านันจนใจ กล่าวคือได้ส่งวัคซีนเพิ่มเติม
อีกเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายนศกนี้ เช่นจำนวน ๓๗,๐๐๐ ซีซี ซึ่งมีโดยรวม

กัณฑ์ที่เคยจ่ายให้แล้วแต่ต้นปีเป็นจำนวน ๑ แส่น ๒ พันชั่ง สี่พันชั่ง
สี่พันชั่งในขณะนั้นได้สั่งเพิ่มเติมไปอีก ๕ นาย รวมกับที่มีอยู่เดิมแล้ว ๕
นายเป็น ๑๐ นาย และจะได้พิจารณาสั่งเพิ่มเติมไปให้อีกในเร็ววันนี้ แต่
ที่จะให้มีสี่พันชั่งไปประจำทำงานอย่างน้อยอีกประมาณ ๓ นายในขณะ
นั้นยังทำไม่ได้ เพราะตั้งเครื่องไม้ใช้ของจังหวัดกัน ๆ รวมทั้งจังหวัดต่าง
เคียงและจังหวัดร้อยเอ็ดซึ่งกำลังดำเนินการปราบปรามผู้เช่นเดียวกัน

๒. เรื่องการ ซึ่งแก้อาณาภิรมย์ ทักษะและกระตือรือร้นสำหรับใช้ในการ
การทำงานนั้น ทางราชการได้คงประมาณช่วยเหลือไว้ให้แล้ว และใน
ขณะนั้นกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงเกษตร ก็กำลังพิจารณาว่างคลัง
เกณฑ์ช่วยเหลือในเรื่องนี้ และได้คัดค้านต่อตามไปยังจังหวัดต่าง ๆ โดย
เฉพาะทางภาคอีสานซึ่ง ได้มีสัตว์พาหนะล้มตายเป็นจำนวนมาก ให้รีบ
รายงานความจำเป็นมายัง กระทรวงมหาดไทยเพื่อจะรีบพิจารณาจ่าย
เงินช่วยเหลือต่อไปโดยด่วน

๓. เรื่องการผลัดเจ้าหน้าที่สี่พันชั่ง ให้มีเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้ประจำ
ตามจังหวัดและโดยทั่วถึงเป็นนโยบายของทางราชการอยู่แล้ว และจะ
ได้จัดทำในอันที่ต่อไปตามฐานะการเงินของประเทศจะอำนวยให้

นาย ข. สายเชอ (ร้อยเอ็ด) : ตามที่รัฐบาลได้ตั้งว่าเมื่อวันที่
๓๐ มิถุนายน ได้สั่งว่าขึ้นเป็นจำนวน ๓๗,๐๐๐ ชั่งขึ้น และมีให้รวม
ตั้งแต่ต้นเป็นจำนวน ๑ แส่น ๒ พันชั่งขึ้นยังไม่เพียงพอ และเจ้าหน้าที่
มี ๕ คนและสั่งไปใหม่อีกหกคนไม่เพียงพอเหมือนกัน และจังหวัดกัน ๆ นั้น
มีสี่พันชั่งหลายคนทั้งนั้น แต่จังหวัดร้อยเอ็ดมีผลเมืองถึง ๕ แส่นคน
ทั้งที่กว้างขวาง เพราะฉะนั้นสี่พันชั่งก็ไม่เพียงพอ จึงใคร่ขอจะให้
ตั้งเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมอีก และข้าพเจ้าเห็นว่าการช่วยลดยกกว่าจะสั่งไป และ

ข้าพเจ้าก็ตามมา ๒ ครั้ง ผู้สภระอาหมื่นคนนั้น ขอให้ทำจริงจึงตามที
 ข้าพเจ้าตั้งจะดูถ้ามาด้วย คนซื่อ ๒ เคนครระทรงงอศรกับกระหววง
 มหาคโทษคนดลกัน ระตั้งงยประมาณ คิดตั้งยู่ทางระทรงงมหาคโทษว่ามี
 ความจำเอนอย่างไร ระตั้งใช้สิ่งไร จำนวนกระเท่าไร ระตั้งคง
 งยประมาณใช้มัน เมื่อการประชุมคราวก่อนท่านผู้แทนสุนทรภักดีถามเรื่อง
 นี้ ขอให้รู้ बात ระตั้ง แต่กักตบข้อไปที และข้อ ๓ ว่าระผลิตแพทย์
 ทวารัฐบาลแล้วนั้นว่าระผลิตแพทย์ ขอให้ทำจริง ๆ ทั่วๆ ถ้าหากว่า
 รัฐบาลระทำแล้วข้าพเจ้าก็ไม่คิดอะไร

นายกิจจา วัดนสินธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรรา-
 ชิกการ : ความที่ท่านสมาชิกได้มีความขังใจจำนวนวัดขึ้นนั้นก็ จำนวน
 สัตว์แพทย์ก็ตั้งขึ้นนั้นไม่เพียงพอแก่การปราบปรามโรคระบาดโดยฉะ-
 เพราะจังหวัดร้อยเอ็ด ในข้อนี้ทางรัฐบาลก็รับว่าเป็นความจริง เพราะเหตุ
 ว่าการปราบปรามโรคระบาดทางกรมมีแผนการปราบปราม ก็ว่าจะต้อง
 ทำให้หมดเป็นแห่ง ๆ ไป แล้วพยายามระยักไปให้หมดไปยู่จุกใดจุกหนึ่ง
 ถ้าหากว่าเมื่อแผนการปราบปรามทั่วไปโดยไม่มีแผนการปราบปรามโดย
 เกิดขาดแล้ว โรคระบาดนั้นก็ไม่มีโอกาสที่จะหมดไปก็ ทั่วๆ เหตุทาง
 กรมปลัดก็จึงมีแผนการปราบปรามโดยเกิดขาด ฉะเพราะจังหวัดร้อยเอ็ด
 เป็นบ่อเกิดของโรคระบาด ทางกรมปลัดก็พยายามปราบปรามจังหวัด
 ข้างเคียง โดยฉะเพราะจังหวัดภาคกลางให้ โรคนี้หมดสิ้นไปก่อน แล้ว
 คำนึงการปราบปรามถ้าจกไปยู่จังหวัดภาคอีสาน แต่อย่างไรก็ตาม
 ในการปกครองระบอบคนเมื่อมีผู้แทนร้องเรียนขึ้นมา เมื่อมีโรคระบาดเกิด
 ขึ้นก็ตั้งวัดขึ้นและสัตว์แพทย์ ไปช่วยเหลือนำโรคไว้แก่การชี้แจง เหตุ
 ฉะนั้นจึงมีครั้งถ้วน ท่านสมาชิกไม่ใคร่พอใจ ถ้าในการปราบปราม

ไม่กล้าทำจริง ๆ ทั่วประเทศทั้งที่รู้แล้ว ถ้าเราตั้งปณิธานให้
 หมดสิ้นทั้ง ๆ ไปจนถึงหลัง สำหรับเรื่องการเงินขอกระหยศขา
 แคสในธนาคาร ในซิมก็ถอนผู้แทนจังหวัดสุรินทร์กว่า ๖๐๐ แล้ว
 รัฐขาดได้ครึ่งประมาณ ๕ แสนบาทในการนี้ เพราะเนื่องจากมีเหตุถาม
 ขึ้นมา แล้วทางสมาชิกมีความตั้งใจว่าถ้าจะให้งบประมาณผ่านสภา
 แล้วการช่วยเหลืออาจจะไม่ทันทั้งที เพราะถูกทำมาไว้ผ่านพ้นไปแล้ว
 ในเรื่องนี้กระทรวงเกษตรฯกับกระทรวงมหาดไทยก็ตกลงหลักการว่า
 เราจะใช้เงินประมาณ ๑๐๐ ล้านบาท เพื่อช่วยเหลือให้ทันทั้งที่ค่าความ
 คึงการของสมาชิก ส่วนข้อหาสิทธิแพทยรัฐขาดขอรับทราบว่าจริง
 เสมอ

นาย ช. สายเชื้อ (ร้อยเอ็ด) : ตามข้อหนึ่งทำรัฐมนตรีกลบ
 ว่ามีแผนการที่จะปล่อยเงินนั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่าแผนการนี้จะมีการ
 ปล่อยประมาณอะไรเท่าไหร่ แต่โรคเกิดมาเป็นทุกคำยี่สิบ ๕ คำเออ
 ถ้ามีแค่แผนการอย่างนั้นกระหยศขอแผนการใหม่ โรคจะไม่ลดแผนการ
 เพราะฉะนั้นควรจะจัดทำแผนการทุกอำเภอที่เช่นมาก ๆ มิฉะนั้น
 ก็เกิดกรณีเสียหาย

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งไป เรื่องกรมเจ้าท่าส่งท้ายไม่ให้
 เรือใบที่จดทะเบียนในประเทศนำเข้ามาออกใบจำหน่ายในต่างประเทศ ของ
 นายเนั้น เกษสุวรรณี่ ตามกระทรวงคมนาคม

นายเนั้น เกษสุวรรณี่ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมทั้งตัวไป รัฐขาดหรือไม่มีและจะ
 ใ้คืนให้ไทยด้วยอย่างไร ในกรณีกรมเจ้าท่าได้สิ่งทำมาอย่างเต็มที่
 อนุมัติให้เรือใบที่จดทะเบียนในประเทศไทยไม่อาจจะยื่นเรือขนาดใหญ่

ด่านออกป้จำหน่ายในต่างประเทศ เพราะการสั่งห้ามนี้ทำให้ประชาชน
ไทยโดยเฉพาะคนไทยซึ่งอยู่ในจังหวัดสุโขทัย ศรีสะเกษ หนองบัวลำภู และ
ระนอง ผู้ที่มีอาชีพในการเผาถ่านและสั่งด่านออกไปจำหน่าย ในต่าง
ประเทศมาเป็นเวลานานแล้วนั้น ได้ได้รับความเดือดร้อนอย่างหนัก

นายปฐุม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบว่า กรมเจ้าท่า
ไม่มีหน้าที่ห้ามการนำถ่านหรือสินค้าอย่างใด ๆ ไปยังต่างประเทศ คงมี
หน้าที่เฉพาะออกใบอนุญาตใช้เรือและจดทะเบียนเรือสำหรับเรือใบไว้ทุก
ขนาดนั้น ทางกรมเจ้าท่าออกใบอนุญาตให้ใช้เรือได้ภายในเขตประเทศ
ไทยเท่านั้น ไม่เคยออกใบอนุญาตให้เรือใบไปต่างประเทศเลย นับแต่มี
พระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. ๒๔๕๖ เป็นต้นมา
๓๕ ปีมาแล้ว หากจะมีเรือนำถ่านหรือสินค้าอย่างอื่นไปต่างประเทศก็
ต้องเป็นการลักลอบนำออกไปเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายเท่านั้น

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอซักถามต่อไปว่า
ในเมื่อพระราชบัญญัติที่กีดกันการอาชีพของประชาชน เช่นนี้ รัฐบาลจะ
แก้ไขใหม่ เพราะถ้าหากไม่มีการแก้ไขแล้ว เท่าที่คนจับเขาพูดกันว่า
ทำโลงใส่ตัวเองแล้วปล่อยให้เรือของคนไทยต้องลอบไปอยู่ทางฝั่งแล้ว
ขนถ่านในประเทศไทยออกไปชดชขาย อย่างนี้จะเป็นการทำโลงใส่ตัวเอง
ใหม่ ขอถามว่ารัฐบาลจะแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับใหม่

นายปฐุม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : ในเรื่องนี้กระทรวงได้พิจารณา
โดยรอบคอบว่า การที่จะแก้ไขกฎหมายนี้เป็นการสมควรหรือไม่ ถ้าหาก
ว่าจะให้พิจารณาและประชุมปรึกษากันแล้วก็จะเรียนให้ท่านผู้แทนทราบ
ในภายหลังดีกว่า

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอชี้ถามรัฐบาลอีก
อีกนิดเกี่ยวกับจะคอยข้าพเจ้าเมื่อไร ฟุ้งจนพอจะเรียน เพราะเรื่องนี้
เกิดขึ้นกันบ่อย เพราะฉะนั้นอยากจะรู้ความแน่นอน ถ้ารัฐบาลไม่
การแก้ไข ข้าพเจ้าจะเป็นผู้เสียดพระราชบัญญัติธรรมนูญชนแลรัฐบาล
ว่าอะไร

นายปฐุม โฆษน์แก้ว รัฐมนตรี : ถ้าหากว่าท่านผู้แทนผู้ใด
จะเสียดพระราชบัญญัติจนมากแล้วแต่สภานิติบัญญัติ ทารัฐบาลไม่
ความเห็นอะไรในขณะนั้น

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอชี้ถามรัฐบาลอีก
หน่อยเถิดว่า ไม่เห็นใจประชาชนทั่วล เกิดความยุ่งเกี่ยวกับ พวกเหล่า
นั้นไม่ได้ทำงานแล้ว.....

ประธานสภาผู้แทน : นั้นคนละเรื่องคุณที่เขานัดว่าข้าพเจ้าให้
ฟังแล้ว หมดเวลาของกระทู้แล้ว ต่อไประเบียบวาระที่ ๘

นายมา เสรีสุศรี (เลย) : ขอข้อนี้ยกเป็นกระทู้ด้วย

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวลาแล้วคุณมา ๆ หมดเวลาแล้ว

นายมา เสรีสุศรี (เลย) : ขอความกรุณาเป็นพิเศษ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ห้ระดคุณถ้าพิเศษก็รักคุณ ไม่ใช่
คนเที่ยว

นายปฐุม โฆษน์แก้ว รัฐมนตรี : รัฐบาลได้เสนอร่างพระราช
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เข้าสู่ที่ประชุมคราวก่อนแล้ว รัฐบาล
ขออนุมัติให้ร่างนี้ให้เข้าในวันซึ่งเปิดยระเบียบของาร่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : ขัดไทยท่านรัฐมนตรี ไปถามด้วยก็ได้

แล้วจึงนำตัวอย่างดังกล่าวขึ้นคดีหนึ่งดังมี คู่ลง訴 ๒ รายอยู่ เวียงที่ค้างมา
ให้พระเจ้าขอมเสนาบดีแห่งพระราชวังญญัตถ์ทูลขอการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่
๖) พ.ศ. ๒๔๘๑ ของขุนคณฤชศักดิ์ถาวร และของนายชัชวรัตน์
อินทรพันธ์

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๘๑

หลักการ

เพื่อเขต โขภวสให้ผู้มีความรู้ความสามารถเคยทำหน้าที่ ในการ
ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน
ที่ ๒ ในสาขาเวชกรรมรักษาภายในระยะเวลาที่กำหนด

เหตุผล

๑. เนื่องจากปรากฏว่าผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการประกอบ
โรคศิลปะแผนปัจจุบันในทางรักษาโรค ทางยา (สาขาเวชกรรม)
และเคยทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์ชั้น ๒ ผ่านการอบรมฝึกหัดและการศึกษา
ในสาขาวิชาจากโรงพยาบาลใหญ่ ๆ มาแล้ว ยังมีผู้เป็นจำนวนมาก
ลาไป เช่น นายสืบผลทหารเสนารักษ์ ผู้ช่วยแพทย์ที่ได้รับการศึกษาฝึกหัดของ
กรมเสนาบดีและเป็นผู้ช่วยแพทย์ที่ฝึกหัดอบรมมาจากโรงพยาบาล
ใหญ่ ๆ แต่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้อาศัยขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ

แผนผังชุมชนชั้น ๒ ในสาขาเวชชกรรม เนื่องจากกฎหมายไม่เอื้ออำนวยให้ บุคคลเหล่านี้จึงไม่มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถที่ได้รับจากวิทยาลัย- ธรรมาให้เต็มประโยชน์แก่ประชาชน อันึ่ง ความชนนยท่าง ๆ ที่ยังไม่ยั้งไม่ มีแพทย์แผนบัจจุบันคอยทำการรักษาโรค ให้แก่ประชาชนตามแผนผังชุมชน ประชาชนที่เจ็บป่วยจึงได้แก่รับการพยาบาลรักษาจากแพทย์แผนโบราณ ไปตามบุญตามกรรม ที่ของตนไม่ได้ทำให้เสียผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ดังกล่าวข้างคั้นไปแยกทำการรักษากันมี

๒. แพทย์แผนบัจจุบันชั้น ๑ ในขณะนั้นไม่มีแพรวหลายกว่าจะได แพทย์แผนบัจจุบันชั้น ๑ มาได้คำมตรัฐบาลได้นัดสนบโยขายไว้ ก็จจะ ค้างเป็นเวลาอีกนาน ถึงแม้จะได้นแพทย์ประกาศนียบัตรหรือแพทย บัญญูมาเท่าใดก็ แพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิเหล่านั้นย่อมไม่มีใครปรารถนา จะออกไปทำมาหากินอยู่ตามชนบทบ้านนอกที่ห่างไกลความเจริญ ส่วน มากที่เรียนสำร็จมาก่มุ่งไปรับราชการหรือไปอยู่ประจำในโรงพยาบาล ใหญ่ ๆ เลือ มีละนนัดไปเข้คร้านขายยาหรือคังโรงพยาบาลชั้นเองตาม ในเมืองใหญ่ ๆ ความหวังที่ประชาชนในชนบทจะได้อรับการรักษาโรคจาก แพทย์แผนบัจจุบันชั้น ๑ นั้นมีน้อยเต็มที นอกจากจะอาศัยแพทย์แผน บัจจุบันชั้น ๒ คชดไปทำการรักษาโรคเท่านั้นซึ่งทำไค้เช่นกันนี้ ส่วน เ่งคนใจที่ผู้ประถอยโรคคิลปะแผนบัจจุบันชั้น ๒ ทำการรักษาก็คนจะใช้ ยาไค้เพียงไค้หนึ่ง กระทรงวงมหาคไค้ยก็ไค้ชกกฎกระทรวงไว้แล้ว

ถ้าก็ให้เหตุผลดังกล่าวมาจึงเห็นสมควรเทีคโอกาสให้มีการจดทะเบียนผู้ประกาศโรคคิลปะแผนบัจจุบันชั้น ๒ ในสาขาเวชชกรรมอีกครัั้ง นั้นเหตุผลลระบคัจจุบันแสดงโรครวมในสภา

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....

โดยที่เห็นว่าการสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุม
การประกอบโรคศิลปะให้เหมาะสม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีคุณ
พระเยี่ยงเห็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้น ๒ ในสาขาเวชกรรม
ต่อไป

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุม
การประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้มีสิทธิขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประ
กอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันตามความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ขึ้นคำร้องขอขึ้น
ทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้น ๒ ในสาขาเวชกรรม

ใ้แก่ภายในกำหนดหกเดือน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ถึงภายในเขต
เงื่อนไขของข้อนี้

(ก) มีหลักฐานแสดงให้ว่า เป็นผู้ได้รับทราบยอมรับสมัครหรือฝึก
หัดในสาขาเวชกรรมจากโรงพยาบาลในประเทศไทยที่มีผู้ประกอบโรค
คิดประมาณปัจจุบันชั้น ๑ ควบคุมอยู่ไม่น้อยกว่าสองคน และได้รับการ
ยอมรับฝึกหัดมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีหรือ

(ข) เป็นผู้ช่วยแพทย์หรือเคยทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์ชั้น ๒ ใน
โรงพยาบาลในประเทศไทยที่มีผู้ประกอบโรคคิดประมาณปัจจุบันชั้นหนึ่ง
ควบคุมอยู่ และได้ทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์ชั้น ๒ มาเป็นเวลาติดต่อกันไม่
น้อยกว่าห้าปี

ทั้งสองกรณีข้างนี้มีผู้ประกอบโรคคิดประมาณปัจจุบันชั้น ๑ ในสาขา
เวชกรรม ซึ่งได้เคยประกอบโรคคิดประมาณปัจจุบันในสาขาเวชกรรม
มาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี มีจำนวนไม่น้อยกว่าสามนายรับรอง
ด้วยว่าผู้นั้นเคยทำหน้าที่ และมีความสามารถในการประกอบโรคคิดปะ
มาณปัจจุบันมาแล้วด้วย

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ)	ขุนกงกฤตศึกษากร	ผู้เสนอ
..	ชัยวิชิต อินทะพันธ์	..
..	เทพ โชติเมษิต	ผู้รับรอง
..	ถนัดเกียรติ มีนุสสัย	..

ประดอกรโรคศิลปะและแผนยักรุณนัทิตาม ที่นเหล่านั้นก็ไม่มีโอกาสที่จะไปทำ
 การประดอกรโรคศิลปะได้ เพราะกฎหมายไม่ทันเข้าช่องให้นายสิทธิพลยกจน
 นายร้อยเสนารักษิตูลูกปลัดชกจากราชการ จึงไม่ได้รับราชการสังเคราะห์
 ราชรัฐบาลตามควรแก่ฐานะ และความรู้ของเขาข้าพเจ้าก็กลัวได้ว่า
 ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งคนและทุก ๆ ท่านที่มาจากชนบทต่างจังหวัดจะปฏิเสธ
 ไม่ได้ว่า แพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้นไม่มีปริญญาอะไรเลยแต่ได้รับราชการ
 ปลัดที่ลยรมาจากราชพยาบาลใหญ่ ๆ มาแล้ว มีความรู้ความชำนาญ
 สามารถ ทำการ รักษาพยาบาลคนเจ็บป่วย ได้เท่าเทียมแพทย์ปริญญา
 เพราะว่าพวกนี้ได้รับราชการปลัดที่ลยรมาเป็นเวลานาน ส่วนแพทย์
 ปริญญาถึงแม้จะสำเร็จปริญญาตรีได้ก็ตาม ก็ยังขาดความชำนาญ

เหตุผลประการสุดท้าย แพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้น ในขณะนั้น
 ไม่แพร่หลายว่าจะไปแพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้นมาติดตามที่รัฐบาลได้
 แลลงไว้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะเป็นเวลาอันนานนัก อย่างไรก็ตามแม้ว่า
 รัฐบาลรัฐสภาจะเกลียดแพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้น ออกมาอย่างมากมาย
 สักเท่าไรก็ตาม แต่ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งทั้งหลายท่านคิดหรือว่าท่าน
 ยิวินญาเหล่านี้จะมีใครบ้างที่จะปรารถนาจะไปหากินตามชนบทบ้านนอก
 ที่ห่างไกลความเจริญ เท่าที่เห็นในขณะนั้นคงเห็นอยู่แล้วว่าส่วนมาก
 ที่ใครว่ายิวินญาแพทย์ ก็คงแพทย์ชันหนึ่งเรียนสำเร็จแล้วแล้วส่วนมาก
 วิทยาลัยขนาดใหญ่ ๆ หรือไม่อย่างนั้นก็รับราชการ และถึงแม้จะไม่รับ
 ราชการหรือในโรงพยาบาลใหญ่ ๆ ก็ขายทั้งโรงพยาบาลเสียเอง หรือ
 ตั้งร้านขายยาตามเมืองหลวง ไม่น่าใครจะไปประดอกรตามชนบท
 บ้านนอก ปล่อยให้ประชาชนพลเมืองได้รับราชการรักษาพยาบาลตามกฎ
 ความกรรม กฎหมายของประชาชนจะได้รับราชการรักษาแพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้น
 ยังมีมองไม่เห็น นอกจากจะคอยแพทย์แผนยักรุณนัทิตันั้น

บาทย์แห่งผลรักษาเจ้าไปช่วยเรียนค้อยสถาน ข้าพเจ้าหวังว่า
ท่านสมาชิกผู้เลื่อมใสทั้งหลายคงพร้อมใจกันรับหลักการแห่งร่างพระ-
ราชบัญญัตินี้ด้วยดี

๑๑.๒๔ น.

นายกวาง ทองทวี (กาฬสินธุ์) : สำหรับหลักการนี้พูดจน
เจตนา ถ้าเราตั้งใจจะช่วยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถจริงแล้ว เรา
ก็ไม่จำเป็นต้องขัดข้อง แต่ที่ว่าพูดสำหรับเจ้าพ่เจ้านั้น ข้าพเจ้าก็ว่ามันเป็น
การออกกฎหมายแล้วขึ้นสู่พระให้แกบุคคลประเภทหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่
ระกึ่งครึ่งดีที่คอยในความเป็นความตายของมนุษย์ วิชาแพทยนั้นเป็น
วิชาสำคัญที่สุดเห็นเทคนิคเป็นวิชาที่ชั้นสูงกว่าจะสำเร็จให้ท่าน เห็นหรือ
ไม่ กว่าจะสำเร็จจริงชั้นหนึ่ง ไทนิบ ต้องอบรมต้องเรียนเป็นเวลาสาม
และสี่ปีอยู่ในหลักการและเหตุผลของท่าน แม้แต่ตัวแพทย์นั้นวางระยะ
ไว้เพียงเวลา ๓ ปีเท่านั้น รู้สึกว่าการจะผลิตคนออกไปรักษา การไป
รักษาชีวิตของคนนั้นดูเป็นการง่าย และเป็นอันควรอย่างที่สุด เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยังไม่พร้อมที่จะรับหลักการ

อีกประการหนึ่ง ในหลักการของท่านก็ ในเหตุผลของท่าน
ก็ ที่ต่างมานั้น ท่านบอกว่าผู้ที่มีความรู้ความสามารถได้รับการอบรม
ภายใต้ความควบคุมของแพทย์ประจำชั้น ๑ สมมติว่าเป็นแค่เพียงคนใช้
ที่รับใช้แพทย์ประจำชั้น ๑ ให้หียโนน หยอน แล้วอยู่ด้วยใช้กับแพทย์
ประจำชั้น ๑ มาเพียงเวลา ๒-๓ ปี แล้วก็ได้แพทย์ประจำชั้น ๑ วัลลจว่า
มีความรู้ความสามารถไปทำงานเป็นแพทย์ชั้น ๒ โดยอ้างน ข้าพเจ้าน่า
กลัวเหลือเกิน เพราะเหตุว่าการที่ไปประกอบอาชีพพระนคินน จะต้องเป็น
ผู้มีความสามารถจริง ๆ และมีความรู้จริง ๆ ไม่ใช่ไปเกี่ยวข้องกับเอาคนที่ไม่

มีความรู้และมีความประพฤติดีเกินพิกัดเสียทีเดียวขาดวิชาความรู้จักกลาง
 ขานแล้วจึงมี... (เสียงหัวเราะ) ...คนๆ นั้นเป็นพวกที่ขยันขันแข็ง เป็นเรื่องที่น่ากลัว
 เหล็กเถียงพวก... (เสียงหัวเราะ) ...หลาย เรื่องวิชาแพทยนั้นไม่ใช่เป็นเวรสิ่งที่
 ทำกันได้ง่ายๆ... (เสียงหัวเราะ) ...อย่างนี้ ยามนี้วิชาเภสัชศาสตร์แพทยอื่น ๆ
 ได้เพิ่มยานเครื่องเล่นแล้ว... (เสียงหัวเราะ) ...วิชาแพทยก็เลยมีความเป็นความตาย
 เราจะมาช่วยกัน... (เสียงหัวเราะ) ...อย่างนี้ วิชาแพทยมีความวิตกเหลือเกินว่า ขนาดค
 ของประชาชน... (เสียงหัวเราะ) ...ช่วยช่วยของประชาชนที่จะถูกพวกแพทยที่ไม่มีคว
 ามรู้เหล่านี้... (เสียงหัวเราะ) ...ยาพิษยาแรงแล้วก็ตายกันเป็นจำนวนมาก แล้วท่านก็
 หมดอกว่า... (เสียงหัวเราะ) ...ฉันเรียนแพทย... (เสียงหัวเราะ) ...มันไม่มีสิ่งไรที่จะประกันได้
 วิชาแพทย... (เสียงหัวเราะ) ...นั่นแหละแพทยชั้น ๒ ชั้น ๑ ก็... (เสียงหัวเราะ) ...ทั้งที่มีความชำนาญใน
 วิชาศพของสัตว์... (เสียงหัวเราะ) ...ซึ่งมีการพลาดในการฝึกหัดฝึกศึกษา มีการ
 ตายกัน... (เสียงหัวเราะ) ...แล้วกฎหมายก็... (เสียงหัวเราะ) ...แล้วเข้ก็ทางให้มีการ
 ธรรม... (เสียงหัวเราะ) ...แล้วไปรักษาคนอย่างนี้ วิชาแพทยไม่เห็นด้วย แล้ว
 ไม่ยอมให้แพทย... (เสียงหัวเราะ) ...เพราะกลัวเหลือเกิน พลาดคนก็เลย... (เสียงหัวเราะ) ...แล้ว
 วิชาแพทย... (เสียงหัวเราะ) ...ให้แพทยอย่างนี้ไปรักษาคคนในเมืองไทยเป็นเรอที่
 คอย... (เสียงหัวเราะ) ...มันไม่ใช่เรื่องวิชาอย่างอื่น... (เสียงหัวเราะ) ...เป็นเรอที่ถ้าทำกันง่าย ๆ
 อย่างนี้... (เสียงหัวเราะ) ...มาถึงวันแรกออกกฎหมายให้ง่าย ๆ... (เสียงหัวเราะ) ...ถ้าถึงผู้แทนวันหลัง ๆ... (เสียงหัวเราะ) ...เลือก
 กัน... (เสียงหัวเราะ) ...จะกลายเป็นแพทย... (เสียงหัวเราะ) ...น่ากลัวว่าเมืองไทยจะเต็ม
 ไปด้วยแพทย... (เสียงหัวเราะ) ...เพราะฉะนั้นจึงควรจะมีกระทรวง วิชาแพทยจึงเห็น
 ว่า... (เสียงหัวเราะ) ...ที่เรียนอันยังมี... (เสียงหัวเราะ) ...เพราะว่าเป็น
 อัน... (เสียงหัวเราะ) ...อันนี้... (เสียงหัวเราะ) ...เราคงเคยจำกันได้ว่า
 ... (เสียงหัวเราะ) ...สถานที่เราได้ออกกฎหมาย... (เสียงหัวเราะ) ...

แพทย์แผนปัจจุบันจากต่างประเทศ ๖ คน ความหมายของท่าน
นั้นจะเป็นค่านิยม แต่อย่างไรก็ตามมันมีสายใยที่รายมากกว่าทรง
ก่อนนั้น เพราะฉะนั้นจึงเห็นควรศึกษาค้นคว้าไม่ยอมรับหลักการ

๑๑.๓๔ M.

ขุนคลังอุทิสักขากกร (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าในฐานะที่
เจ้าของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขอเรียนต่อที่ประชุมว่า ในการที่เสนา
พระราชบัญญัติเข้ามา ท่านสมาชิกผู้ร่วมเป็นเจ้าขอร่างกฤษฎีกา
โดยเสนาบดีแล้ว และเมื่อสักครู่นี้ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้กล่าว
คำนำมากล่าวเหตุผลต่าง ๆ ตามที่ท่านกำลังคำนึงถึงความไม่สมควร
ต่าง ๆ นั้น ความจริงในเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงเหตุผลในชั้นยกข้อ
สำคัญ เพราะว่าในการรักษาพยาบาลของประชาชนพลเมืองเราใน
ชนบทนั้น เวลาที่ได้รับความสะดวกอันหนึ่งอย่างหนึ่งโดยเทศา
แพทยแผนปัจจุบัน มีไม่พอ และท่านก็ยอมทราบแล้วว่าแพทย์แผน
ปัจจุบันที่รักษาโรคภัยไข้เจ็บนั้นมันมีมากมายนัก และจำนวน
คนอยู่นั้นท่านก็ไม่มีศรัทธาจะติดตามมันนอกโดยมากมักจะ
อยู่ในเขตที่เทศาบาลและเมืองใหญ่ ๆ เพราะถ้าอยู่ตามบ้านนอก
แล้วจะได้รับความลำบาก และยิ่งกว่านั้นประชาชนพลเมือง
ของเราซึ่งไม่ขึ้นต่อแพทย์แผนปัจจุบัน หรือต่อ
การรักษามาตรฐานโดยเทศาแพทยแผนปัจจุบันจึงไม่กล้าจะ
ไปอยู่ตามบ้านนอก แล้วพวกตามชนบทจะทำอะไร ก็คงรักษา
กันตามแบบตามธรรมเนียมโดยการเสนาบดีหรือการวิจัย
ทางด้านนี้หรือไปตามเรื่อง แล้วแต่ใครจะยกมาให้รักษาด้วยวิธี
เทศาจึงทำให้เทศาหมะเลินหรือหมะจ๋าเป็นอันมาก
มาแล้วแต่ใครจะทำกันในทางนี้โดยเฉพาะต่าง
รายรัฐที่มีผู้ให้ถึงกาลที่จำเป็นต้องยอมรับรักษา และ
อย่างไรก็ตามไปขอปรึกษา

ปลอดภัยที่เราได้ยื่นกันอยู่เนือง ๆ ด้วยประการเหล่านี้เอง จากทั่ว
 วิทยาลัยไม่มีการขู่ขู่ตีใครเลยด้วย ออกประการหนึ่งวิทยาลัยไม่ได้ตีใครขึ้น
 เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการแพทย์ ในเวลาที่จะขบขระวิจัยผู้ใดกระทำ
 ผิดหรือการขยายปลอมเหล่านี้ ไม่มีกฎหมายและระบมัตระวจ้อย่างใดแล้ว
 ก็เรื่องไม่ปรากฏขึ้นในศาล ทั้งนั้นเห็นเหตุด้วยที่โยกเอาให้ว่าควรได้รับ
 ความเคียดแค้นในทางรักษาพยาบาล นอกจากนั้นเมื่อประชาชนไม่ได้ขึ้น
 กับการรักษาโดยแผนยัจริยน์และยาอย่างยัจริยน์ เขาขึ้นกับการรักษา
 ความพินาศของเขาหรือตามที่เคยกล่าวกลางบ้าน เขาก็จะตั้งนิยมเช่น
 นนเรอโยไซ เมื่อเรวมแพทย์แผนยัจริยน์ชน ๒ หรือหมอชน ๒ เพชเชน
 ผู้ช่วยแพทย์ไปรักษาพยาบาลมีจำนวนมาขึ้นแล้ว พวกนี้เขาก็เป็นครู
 จะทำให้ว่าควร ขดเวลาทั่ว ๆ ไปเกิดความนิยมในการที่รักษาโดยยั
 ยัจริยน์ และก็มีมาก ๆ ขึ้นแล้วก็จะได้จับเป็นนิสัยว่าการรักษาพยาบาล
 อย่างยัจริยน์มีประโยชน์ คราวนี้หมอก็มมีความรู้เข้าใจข้างหน้า แต่ก็ต้อง
 คิดว่าถ้าหากว่าได้หมอมิได้ ได้แพทย์ไม่คชีวิตของเขาที่ย่อมเป็นอันตราย
 ก็เป็นเหตุให้เขาจะต้องพยายามรักษาให้ถูกแบบแผนยิ่งขึ้น เขาก็เขียน
 การสั่งสอนอบรม เปลี่ยนแปลงให้นิยมแพทย์แผนยัจริยน์มากขึ้น
 ประการหนึ่ง ตามที่ท่านกล่าวว่าพวกนี้ไม่ใช่แพทย์ถ้าจะทำให้เป็น
 อันตรายทำให้คนตายไปเช่นนั้น เช่นนั้นก็จริงอยู่ ในเรตงเช่นนี้เขา
 ไม่ได้กล่าวว่าพวกแพทย์ชน ๒ หมอชน ๒ จะเห็นแพทย์แผนยัจริยน์ เรา
 คุยกันอยู่แล้วว่าเรองนี้เราไม่ได้เสนกให้เป็นแพทย์แผนยัจริยน์ชน ๑ หรือ
 แพทย์แผนยัจริยน์ชน ๑ เขาได้เวียนมาอย่างไร จมหลักที่สุดได้บัญญัติ
 เขาเวียนมาอย่างไร แต่พวกนี้เราไม่ได้เสนคนขึ้นมาเป็นแพทย์แผนยัจริยน์
 ชน ๑ เราไม่ได้เป็นเช่นนั้น เราอยากจะให้คนในฐานของผู้ตั้งแพทย์

ถูกแพทกับแม้ว ข้าพเจ้าเห็นงู เมื่ได้ ถ้าหากว่าเกิดมีแพทย์แผนมั่วจุ่ม
 ขึ้น ๒ ชั้น เขาจะตกลงหัวก็ไม่มีร่อง ข้าพเจ้าขอเรียนด้วยจริงใจว่าไม่
 เช่นคนแม้วจริง ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้ากรทเราไม่เปิดโอกาสให้ใครมีการควบคุม
 คนพวกนี้ไว้ให้อยู่ในเรื่องในรอยหรือช้อยตามขอบเขตได้แล้ว การที่ปล่อยให้
 ให้มทขอเดินขายยาเดินรับยาตามขุมตามกรรมแพร่หลาย ขึ้นนี้จะ
 ทำให้เกิดความเมือง โดยมีซากการรักษายาขาดขาดแพทยที่ถูกต้อง และ
 เสื่อมความนิยมในการแพทย์ชระเรา ถ้ารวบรวมพวกนี้ให้อยู่ในขอบเขต
 ของรกฎมาขายควบคุมผลให้ใกล้ชิดกันแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าคงจะเป็นเรื่อง
 ทหากในความคิดไม่นิยมของชาติอันคงที่ถาวรนั้น ความนี้ข้าพเจ้าอยาก
 จะขอเขียนไว้จนรู้ชัดว่า รัฐบาลใดที่รักหรือไม่ว่าพวกผู้ช่วยแพทย์กค
 นายทหารเสนาบดีก็ถูกปล่อยหรือละออกจากราชวรมัน เวลานั้นเรา
 ประคองราชพิธีไว้ เมื่อไม่อยู่ในความควบคุมของสภานายแพทย์
 คงหาในหน้าที่เป็นหมก เป็นอย่างนั้น ท่านจะกรุณาหย่อนชันพิจารณา
 โทรมหรือจะปล่อยตามเรื่อง ทั้งนี้ท่านไม่ควรปล่อยตามเรื่อง ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าควรจะหย่อนชันพิจารณาและควรควบคุมด้วยเสียที ทั้งนี้เหตุผล
 ชักว่าถ้าหากว่าท่านสงสัยแคลงใจว่าจะยกฐานะโดยกฎหมายหรือจะ
 หรือเขียนในแง่กฎหมายอย่างนั้นเป็นการหาเสียงพวกแพทย์ชั้นที่ ๒ ข้าพเจ้า
 ขอเรียนว่ามีได้เป็นการหาเสียงเลย ไม่ต้องการเช่นนั้น แต่ที่ขังการ
 ที่จะเป็นความทนของคนที่ได้รับความเคียดชัง ได้รับความลำบาก ข้าพเจ้า
 ได้ขอร้องทนายเรื่องราวของผิดก็ได้รับความเคียดชังเป็นจำนวนมาก ว่า
 ขอให้เสียยศศักดิ์ให้ด้วยด้วยด้วย ถ้าหากว่าแคลงใจเช่นนั้นอาจจะสคย
 ความรู้ คหวิชา มีละเนเราก็คงการยอมรับขึ้นว่ารัฐพวกที่มีลาจาจะเห็นด้าน
 ที่เคยเป็น เทหาร เสนารัตน์ หรือผู้ใดออกจากราชการ ไว้รออยากจะเป็นหมก
 ชั้น ๒ แต่ถึงรวบรวม รัฐบาลควบคุมเอา ยิ่งกว่านั้นเรื่องของจระราช

บุญญ์คนข้าพเจ้าคิดทราบดีว่ายังได้กำหนดกฎเกณฑ์ที่ต่างกระเป๋ยศสวด
 ทศโดยว่านพหุย์แผนยี่จุนขึ้น ๒ ทมทนาททอระเว ทางไหนก็ยกาได้
 ให้อาจะไรได้ ให้รักมาโรคละเพาะเท่านั้น ไม่ใช่ทำก็คิดสิ่งทุกอย่าง
 เมื่อเรารักหลังถารอนันแล้วจะให้อยู่ในขอบเขตก็ได้อ ข้าพเจ้าคิดว่า
 จะไปใด ยิ่งกว่านั้นร่างพระราชาบุญญ์ก็เสียนอนก็ทำอย่างกว้างขวาง คือ
 ว่าท่านอาจจะเพิ่มเติมในสิ่งที่ท่านระแวงอย่างนั้นอย่างนี้ก็ได้ ว่าควรเอา
 อะไรให้เป็นหลักและระมัดมัดขึ้นก็เพิ่มเติมได้ เช่นในกรที่จะให้บริวาร
 อย่างไม่ ได้บริวารศึกษาอย่างไว้ มีความรู้ขึ้นต้นอย่างไร ยิ่งกว่านั้นใน
 กฎกระทรวงก็มีไว้บริวารที่ว่าการจะพิจารณาทางหลักเกณฑ์ให้รักก็ไม่ได้
 ในชั้นนี้ข้าพเจ้าขอเสนอเพียงเท่านั้น และขอว่าข้าพเจ้ามีความประสงค์
 อย่างยิ่งที่จะขอความเห็นอกเห็นใจจากรัฐบาลขอให้อภัยความเห็นอกเห็นใจ
 จากสถาน โปรดอย่าถึงว่าข้าพเจ้าเป็นพรรคประจำที่คย ถ้าเสียด
 เร็งราวแล้วพยายามจะคดีท่าน ถ้าหากว่าท่านไม่ถ้อยเช่นนั้นข้าพเจ้า
 ก็ขอขุดยื่นอย่างยิ่ง ในทุกคืนข้าพเจ้าขอเรียนและฝากขอสิ่งใดเรื่อง
 ให้อยู่ในพ้นเงจจาวรควยก็จะเห็นพระคุณแก่ผู้ใดตลอดจนเป็นอันอย่าง

๑๑.๔๗ น.

หลวงพระธาตุพรพิสด (ตราด) : ตามพระราชาบุญญ์คัยของท่าน
 ผู้เสียนอนนั้น เมื่อครั้งก่อนก็ได้เคยถลกถลกกันในเรื่องสาขาของชกรวม
 ครั้งหนึ่งแล้ว ทางสถานก็เห็นว่าถรที่เราระให้ผู้ช่วยแพทย์หรือความ
 ที่ระไว้ไว้ในพร ราชกัญญ์คัยจะทรมอนเช่นแพทย์แผนกจุนขึ้น ๒ ใน
 สาขาเวชชกั ฝนนถึเกินประ เชนสาหรักสัตว์ทะเลเขียนเท่านั้น แต่เป็น
 ดันนถึประชา นถึว ุไป เพราะเหตุว่าแพทย์แผนกจุนขึ้น ๒ สาขา
 เวชชกรวมนี้ ระพวักใด ละใช้ไชย จะต้องมีควมรู้ควมสามารถ

ในทางตรงใจออกสนับสนุนด้วย คิดว่าหากท่านตรวจโรคไม่เป็นแล้วให้
 ยาไม่ถูกต้อง เมื่อให้ยาไม่ถูกต้องเช่นนี้ตรงๆ ก็สิ้นเปลืองทรัพย์ของท่านโดยไม่
 ไร้เหตุ ด้วยประการฉะนี้แม้กระทั่งเงินจึงไม่ยอมทราวยุติเรื่องนี้ให้ผ่านไปโดย
 โดยเหตุนี้ในการที่ท่านผู้เสนอจะขอให้มีการจดทะเบียนแพทย์แผนปัจจุบัน
 ชั้น ๒ ชั้นใหม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าแม้เราจะเห็นอกเห็นใจในองค์การทราผ่าน
 คึกคักหรือผู้ช่วยแพทย์ก็ ถึงอย่างไร ๆ เราก็เห็นใจ เว้นแต่ถ้าเราจะ
 เห็นใจประชาชนอีกด้วยว่า เราให้ประกาศนียบัตรหรือใบรับรองเขาว่า
 ผู้มีความสามารถ หรือความรู้แพทย์แผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมแล้ว
 เท่านี้ก็ให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปเขาไว้วางใจในทางยาจกโรคของเขา
 เมื่อเขาซึ่งไม่มีความรู้ความสามารถ แค่นี้ผู้เสนอว่าเรามีทางที่จะ
 แก้ไขหรือจะให้เขามาลงมือสอยไล่ก้อชั้นหนึ่งได้ นี้ถ้าหากว่าเราทำอย่าง
 ผู้เสนอว่าก็ผิดหลักการ เพราะเหตุว่าหลักการของท่านมีแต่เพียงว่า "เพื่อ
 เปิดโอกาสให้ผู้มีความรู้ความสามารถเคยทำหน้าที่ในการประคองโรค
 คีลยแผนปัจจุบันขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประคองโรคก็เลยแผนปัจจุบันชั้น ๒ ใน
 สาขาเวชกรรมได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด" เท่านั้น แล้วท่านจะบอก
 ว่าให้มีการสอยไล่ก้อผิดหลักการ คือท่านตั้งยาจกไว้ผิดหลักการ เช่น
 นั้นก็เช่นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นมีปัญหาว่าเราจะเปิดโอกาสให้ท่านเหล่านั้น
 ตามที่ท่านได้ระบุไว้ว่า ๑. ผู้ช่วยแพทย์ พลดทวารเสนารักษ์หรือนายสีย
 เสนารักษ์จดทะเบียนแผนปัจจุบันชั้น ๒ เมื่อมีประเด็นท่านเราควรจะเปิด
 โอกาสให้หรือไม่ เมื่อเปิดโอกาสแล้วจะต้องพิจารณาว่าจะมีปัญหามาเป็น
 ภัยแก่ประชาชนหรือไม่ เมื่อเราเห็นว่าเห็นภัยต่อประชาชนเราก็ไม่ควรจะ
 เปิดโอกาสให้ ถ้าหากว่าท่านยังคิดใจเราจะระบุให้ผู้ช่วยแพทย์หรือ
 นายสียเสนารักษ์ ขึ้นจดทะเบียนแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ก็คือการสอยไล่

สอบวิชาความรู้เพิ่มเติม ขึ้นนั้นท่านควรเสวยชกอย่างหนึ่ง ไม่ใช่เสวย
ในรูปให้ขึ้นจกระเบียนใด เพราะฉะนั้นในชั้นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่ายังรับชก
ไม่ได้

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ก่อนที่ข้าพเจ้าจะอภิปราย
อยากขอฟังความเห็นท่านรัฐมนตรีก่อน เมื่อท่านรัฐมนตรีขงเห็นด้วย
รัฐบาลแสดงความคิดเห็นเรื่องมาก่อนแล้วข้าพเจ้าจะขออภิปราย

พระบาทบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข—

สุข : เพื่ขอรับเป็นการช่วยเวลาการอภิปรายของท่านสมาชิก และเพื่อ
จะให้ท่านทราบถึงวิธีการในนโยบายของรัฐบาลและวิธีปฏิบัติกิจการที่ก่ออยู่
เวลานี้เกี่ยวกับกระปรกอบโรคศิลปะ นั้นเป็นอยู่อย่างไร และขึ้นมา
อย่างไร ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอข้แจงเพื่อประกอบความพิจารณาของท่าน
สมาชิกทั้งหลาย ในการประกอบโรคศิลปะนั้นเราได้มีพระราชบัญญัติ
ที่ใช้อยู่เวลานี้ที่ออกตั้งแต่ ๒๔๗๗ ในปี ๒๔๗๗ นั้น เมื่อเวลาออกมี
ที่ประกอบโรคศิลปะที่ห้าชนิดพอมี ๒ ประเภทคือประเภทหนึ่ง เช่นชั้นหนึ่ง
ซึ่งได้เรียนมาตามหลักสูตร อีกพวกหนึ่งไม่ได้เล่าเรียนอะไรแต่คงตัวเห็น
แพทย์ทำมาหากินอยู่ คือตั้งร้านขายยาบริรักษารักษาโรคอะไรอยู่ก่อน แล้ว
เมื่อก่อนออกพระราชบัญญัติก็ออกแต่ไม่ได้พวกนี้ ได้จากสิทธิที่เขาทำอยู่
ก็ได้ซึ่งขอเพราะกาลสมัยไว้ก็ถือว่าผู้ ทำการอยู่ก่อนใช้พระราชบัญญัติ
นั้นก็ให้มาจกระเบียนได้ภายในกำหนดเวลา ๖ เดือน ทันเมื่อถึงเวลา
กำหนด ๖ เดือนแล้วปรากฏว่าพวกนี้ยังจกระเบียนไม่หมด ทางสภาจึง
อนุญาตให้ชักไข้อยู่ ๖ เดือน คงแต่เดิมมา ก็มีการจกระเบียนนี้ เขาก็
ว่าหมดแล้วนั้นตั้งแต่ ๒๔๗๘ จนถึงเวลานี้ ๑๐ ปีเศษแล้ว ไม่มีมีการจ
กระเบียนแพทย์ชน ๒ อีก ในการที่จะลดกระเบียนนี้สำหรับแพทย์แผน
ปัจจุบันตามนโยบายของรัฐบาลก็ว่า เราจะพยายามที่จะเพิ่มแพทย์ให้

มากขึ้นและเพิ่มสมรรถภาพความรู้ความสามารถ ของนายแพทย์ ให้ดีขึ้น
 ถ้วนถ้วน ในด้านนโยบายของรัฐบาลกระทรวงศึกษาธิการทำนองนี้ก็คือว่า
 รัฐบาลแพทย์ให้มาเกษม ซึ่งเห็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑ มีความรู้ความ
 สามารถได้รับการศึกษาเล่าเรียนมาเป็นเวลาพอสมควร ความมาครฐาน
 ที่เขียนที่รับรองกันแล้วทั่วโลก แต่ว่าในการที่จะให้แพทย์แผนปัจจุบัน
 นั้น ทุนแล้วมารากมหาวิทยาลัย มีศิริราชอยู่แห่งเดียว ก็ใช้จำนวน
 แพทย์ยังไม่พอ ต่อมาเมื่อหลายปีเองก็ได้เพิ่ม โรงเรียนแพทย์ขึ้นอีกแห่ง
 หนึ่ง ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เพื่อจะให้ได้แพทย์ที่มีความรู้ ใ้รับ
 การศึกษาเช่นที่ไว้ใจของประชาชนอีกแห่งหนึ่ง ก็เท่ากับการที่จะ
 เพิ่ม แต่ถึงกระนั้นเมื่อเห็นว่าแพทย์ยังมีน้อยการจะไม่ทันการ และอีก
 ประการหนึ่งตามที่ท่าน สมาชิกกล่าวว่าแพทย์นั้นไม่ค่อยไปคามชนบท
 ทางรัฐบาลนโยบายที่จะหาทางให้เขาออกไปอยู่ โดยในการที่จะเพิ่ม
 สถานทำให้เขาได้ทำการได้ตามความรู้ความสามารถให้มีโรงพยาบาล
 ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นและให้มีผู้ว่าการทุกจังหวัด นั้นเป็นนโยบายของ
 รัฐบาลที่จะเพิ่ม แต่ในขณะเดียวกันรัฐบาลก็คิดหาจะรักษามาตรฐานการ
 แพทย์นั้นไว้ เพราะว่าการแพทย์นั้นเป็นวิชาความรู้ ที่จะแก้ไขชีวิตของ
 ประชาชน เพราะฉะนั้นถ้าพิจารณาถึงว่าจะต้องมีกระทรวง ผู้ที่จะไป
 ทำนั้นก็ต้องมีความรู้ได้ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นเวลาพอสมควร อีกประการ
 หนึ่งในการที่จะยกมาตรฐานการแพทย์ขึ้นโดยให้แพทย์ชั้นชั้นปริญญา
 ฉะนั้นเราทำความตกลงกับต่างประเทศหรือขอให้เขามาช่วย ในการที่จะ
 ใ้ได้รู้มาสอนให้อาจารย์มาสอน เพื่อให้ความรู้ที่เทียบเท่ากับประเทศที่มี
 วิชาชีพเหล่านี้ซึ่งข้าราชการมาช่วยเหลือในการนี้ เราได้พยายามทำ

วยเพียงชนชั้นมียศ ๓-๔ จึงปล่อยให้รวมความชำนาญการรบด้วยก็ได้
 จึงทำว่าชาวแคว้นโพ้นนบนั้นมีอยู่ ๒-๓ ล้านคนมีชัยอย่างไร แต่ก็ไม่ได้
 ที่จะยื่นแพทยหรือตราโรคใดก็ตาม ขอให้ท่านบรรลกว่าเป็นโรคอะไร
 การที่จะรู้ว่าเห็นโรคอะไรนั้น ตามทางแพทยที่นักเรียนศึกษาที่เรียน
 เป็นเวลานานขึ้นยิ่งๆที่จะตรวจรู้ว่าเห็นโรคอะไรนั้นโรคที่มีโรคที่
 ชัดชัด และจะให้ทำอะไร โรคที่จะรู้ก็อย่างเดียวกัน ว่าเห็นโรคอะไรก็มี
 และใช้ยาชานานให้มันหายจะผลดีกว่าหรือจกกัน เพราะฉะนั้นโดยที่
 เราจะให้พวกนี้เรียนแพทยแผนโบราณขึ้นนั้น มีในกฎมณเฑียรบาล
 ที่ทำไม่ได้ แต่ว่าถ้าปล่อยไปก็เห็นควรล้าช้าอยู่ดังในคราวก่อน
 เขาจะทำงานออกของเขาค่าก็ขึ้นได้

อีกอย่างหนึ่งมีข้อควรบรรลกว่า โดยเพราะสำหรับกั้นเพียงความ
 ก็มีไม่เท่าไรนัก แต่คนต่างต่างมีขึ้นจำนวนมาก และในการขึ้นทะเบียน
 ขอใบรับรองกันมาเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ เขาจะไม่ยกเท้าไร
 นอกจากนั้นในการที่จะให้จดทะเบียน ข้าพเจ้าใครจะขอให้ท่านบรรลกลง
 ส่วนใดส่วนเสียของประชาชนและของผู้ที่ระชนทะเบียน คือว่าผู้ขึ้น
 ทะเบียนก็จะหวังมีอาชีพในการขึ้นทะเบียน แต่ผู้ที่จะได้รับความช่วยเหลือ
 เหลือจากผู้ที่มีอาชีพเหล่านั้นก็จะราษฎรขึ้นส่วนมาก ขอให้ท่านเข้าใจว่า
 ถ้าเราให้พวกนี้ไป จะให้แก่ราษฎรขึ้นส่วนมาก ถ้าหากว่าเราไม่เข้าใจ
 ว่าผู้ที่ไม่ขึ้นจะทำอะไร โยชน์ให้แก่ราษฎรและระเบียบอันดีแล้ว ข้าพเจ้า
 คิดว่าท่านควรจะพิจารณาให้ถี่ อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าขอจะเรียนว่า
 ผู้ซึ่งแพทยที่เราขอขมและส่งไปนั้น ได้ขึ้นในความควบคุมดูแลของ
 อยู่แล้ว และกระทรวงสาธารณสุขได้วางระเบียบไว้ให้ระมัดระวังไม่ให้
 ใตุน ผู้ที่ช่วยเมื่อได้กรมแพทยแผนโบราณขึ้น ๘ ไม่ได้ เข้าใจ
 พวกนี้ พวกนี้ทำโค ในขณะเขาคิดบรรลการ ได้ทำไว้ได้ โดยไม่คิดจะ

ทะเบียนหรือว่าเป็นข้าราชการ แล้วเวลานี้เรามีจำนวนอยู่ ๑๒๐๐ คน
และกำลังขอมรณชนทุกปี และเพราะจะให้เสียผู้ซึ่งพบแพทย์ดังกล่าวแล้ว

อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอกฎกติให้ท่านทราบว่าเวลานี้
เรามีแพทย์ทั้งหมดในเมืองไทยเท่าไร จริงอยู่ ถ้าพูดถึงจำนวนแพทย์
แผนปัจจุบันแล้ว ข้าพเจ้าย่อมริบว่าเรามีน้อย มีจำนวนชนบททะเบียน
แล้วเวลานี้ ๑๓๐๐ คน ตามอัตราแพทย์แต่ละพลเมืองนั้นในต่างประเทศที่
วิจัยรอกันแล้วว่า แพทย์คนหนึ่งควรจะมี ๕๐๐ คน ให้ส่วนสัมพันธ์พลเมือง
ควรจะเป็น ๑ ต่อ ๒๐๐๐ คน ที่เรามีแพทย์ ๑๒๐๐ คือพลเมือง ๑๘ ล้าน
ถ้าเฉลี่ยแล้วก็เท่ากับ ๑ ใน ๑๐,๐๐๐ ซึ่งควรจะเป็นสัก ๕ เท่าสำหรับ
แพทย์แผนปัจจุบัน แต่ว่าเวลานี้ยากจะให้ท่านทราบว่าเวลานี้เราวิจัยรอกัน
แพทย์แล้ว ๒ พวก คือพวกแพทย์แผนปัจจุบัน และแพทย์แผนโบราณก็
วิจัยรอกัน เราก็คงจะเขื่อนกันอยู่ สำหรับแพทย์แผนโบราณมีเวลานี้ ๓๘,๐๐๐
คน มีแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑ ๑,๓๐๐ คน และมีผู้ช่วยแพทย์อีก
๑,๒๐๐ คน และแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ซึ่งเขามีวิชาพออยู่กับกฎหมาย
อีก ๖๐๐ คน ทั้งหมดเรามีแพทย์ ๓๕,๐๐๐ เมื่อก็คงมีส่วนพลเมืองแล้ว
เวลานี้มีแพทย์ ๑ คนต่อ ๕๐๐ คนเศษ ๆ ยังไม่ถึง ๖๐๐ ถ้าถือว่าทะเบียน
และวิจัยรอกันแล้ว ถ้าไม่ถือจำนวนแล้ว หมายความว่าเรามีแพทย์มากกว่าทุก
ประเทศในโลก แต่ความจริงนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านคิดว่าถ้าเราวิจัยรอกัน
เช่นนี้ ก็เช่นเช่นนี้ แต่ว่าโดยขอเพาะถ้าเราศึกษาการแพทย์แผนปัจจุบัน
แล้วก็ไม่พอ และกำลังจะจัดการขยายดังกล่าวแล้ว ตามนโยบายของ
รัฐบาล เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญก็ขอให้ท่านคิดว่า ถ้าเราวิจัยรอกัน
หรือชนบททะเบียนพวกนั้นไปอีก ก็จะเป็นผลดีต่อดังกล่าวข้างต้นหรือไม่

เขาทำคดียุ่สถานหรือไม่มี โดยไม่คิดถึงว่าจะเขียนประวัติของเขาคือประวัติ
ประวัติของเขาคำ เรานั่งถึงประวัติของประชาชน

อีกประการหนึ่ง จะเป็นการด้อยหลังเขาคือลงไปยังกระทรวงมหาด
ไปแล้ว ๑๐ ปีหรือไม่ และอีกประการหนึ่งถ้าหากว่าโดยเงื่อนไขที่เคยทำ
กันมาจะกระเขียนโดยมีแพทย์ ๒ คนรับรอง ถ้าเช่นนั้นแล้วการหาคน
รับรองอาจจะไม่ถากถาง และบ้างโดยฉะเพาะที่เขาอาจระลึบท่ากันได้
ง่าย ๆ คว้าแล้ว บางทีเขาจะเสียใจเสียหนักหนักเลย อาจจะมีใบรับรองได้
ก็เขียนได้ ก็เท่ากับว่าอาจจะเป็นการไปช่วยสนับสนุนให้มีคนเสียค่าน้ำร้อน
น้ำชาในการที่จะเขาใบรับรองขึ้นมาอีกก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นที่สำคัญ
ถ้าพี่เขายกจะเสนอให้ท่านคิดว่าในการที่จะให้สวัสดิภาพแก่ประ
ชาชนในทางโรคภัยไข้เจ็บ โดยฉะเพาะที่เกี่ยวข้องชีวิตและความเป็นความ
ตายนั้น ผู้ที่จะทำได้ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ได้เล่าเรียนได้ศึกษามาเป็น
เวลานานพอสมควร จะอาศัยแค่ฉะเพาะฝึกหัดอย่างเฉยๆ โดยมีความรู้
จากทางที่ใดศึกษามาเพียงแค่นั้น และไปฝึกหัดเขาข้างนอกโดยไม่มีครู
นั้น ขอให้คิดถึงอันตรายและประวัติของเขาคือประวัติประชาชนนั้นทางไหน
จะมีน้ำหนักมากกว่ากัน

๑๒.๐๓ น.

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : เมื่อได้ฟังท่านรัฐมนตรี
อภิปรายมาแล้ว ก็รู้สึกว่าจะไม่อะไร คือความเห็นเหมือน ๆ กันสมาชิก
ผู้เสนอและที่ค้านเหมือนกัน ก็ขอว่าอย่าฟังเห็นว่า ในขณะนั้นแพทย์
นั้นหนึ่งเราไม่ฟัง เเงอไม่พอแล้วเราควรจะปล่อยให้ประชาชนเขียนที่
อย่างนั้นด้วยหรือไม่ คือไม่ได้รับบริการบ้างก็จากแพทย์นั้นหนึ่ง วรรรรม
แพทย์และอื่นๆ นั้นส่งต่อเสนาอามาให้เป็นผู้ตรวจหาโรคได้ไหม ทาง

ฝ่ายรัฐบาลทว่าผู้สนับสนุนว่าเป็นคนดีไม่ได้ ถ้าผู้สนับสนุนจะเป็นฝ่าย
 คอประชาชน ก็มีแต่จะขอยุติกรรมนี้ ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังแล้วถึงจะถาก
 สันนิษฐานผู้เสีย เหตุผลตามที่ข้าพเจ้ายังสงสัยสนับสนุน ก็เนื่องมาว่าทาง
 ฝ่ายค้านทว่าฝ่ายรัฐบาลได้ยอมรับกฎหมายน ก็เพราะเมื่อคิดคิดว่า
 ประสงค์ที่จะให้ประชาชนได้รับบริการที่ดีโรคน จากแพทย์แผนโบราณเช่น
 หนึ่งอย่างก็แล้ว ถ้าทว่ายังไม่แน่ว่าแพทย์แผนโบราณแล้วก็ไม่ควรจะ
 ทรยศโอกาสให้แพทย์ชั้น ๒ เป็นผู้ทำการพยาบาลรักษา ถ้าทว่า
 รัฐบาลหรือผู้ค้านมีเหตุผลเพียงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเหตุผลยังไม่
 เป็นการสมควร เพราะว่าควรที่เราจะเดินไปให้ถึงจุดหมายไม่ได้มัน ใน
 ระหว่างทางที่เราจะเดินถึงจุดหมายนั้น เราจะต้องทำมากระทำให้เกิดผล
 กระทำได้ คิดว่า ถ้าเมื่อเรามีแพทย์ชั้น ๑ เราจะปล่อยให้ประชาชน
 รักษาโรคของเราตามยถากรรม ฉะนั้นเพราะเหตุว่าประชาชนยังไม่มี
 การศึกษาในทางแพทย์ และทางยาพอที่รักษาตัวของเขาเองได้ ถ้าหาก
 ว่าเราเปิดโลก ปล่อยให้แพทย์ชั้น ๑ เขามีโอกาสที่จะเรียนได้ดังเล็กน้อย
 เขาก็จะหาโอกาสที่จะศึกษาจะเป็นเป็นสู่ทางรักษาโรคได้ไม่มากนัก
 คิดว่าเราแพทย์ชั้นหนึ่งโดยไม่มีการศึกษาพยาบาลเสีย ข้อเท็จจริงที่เรา
 ขอมอบเป็นตัวอย่างที่เห็นจริง คือว่าตามชนบทที่ห่างจากกรุงเทพฯ ไปนั้น
 ไม่มีแพทย์แผนโบราณผู้นั้นแต่ความหัวเมืองใหญ่ ๆ ที่เป็นข้าราชการเท่านั้น
 ส่วนในอำเภอ ๔๐๐ กว่าอำเภอ นั้น ทุเหมือนจะมีมีเสียแม้แต่อำเภอเดียว
 เว้นแต่อำเภอเมืองตรังของจังหวัด เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะปล่อยให้ทำ
 เราไม่ควรปล่อยให้ประชาชนนี้ การรักษายาบาลตัวของเขาจะไปตาม
 ยถากรรม คือเปิดโอกาสให้แพทย์ชั้น ๒ ที่มีความรู้ความสามารถตาม
 สมควร แล้วแพทย์ชั้น ๒ รักษาโรคมีความรู้ถูกต้องตามกฎหมายน

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่มีอยู่แล้วว่าจะทำอะไรได้บ้าง แพทย์
 ชื่น ๒ เป็นผู้ที่รักษาพยาบาลคนอื่นจนแล้วจึงไปเรียนในการรักษายาบาลซึ่ง
 ใช้ความรู้ที่ตัวเองสามารถจริง ๆ ถูกหมายห้ามไว้แล้ว ปัญหาที่ว่า
 อยากรักษาคนจากแพทย์อื่น ๒ นั้นยังคง คือประเด็นหนึ่งถ้าหากว่าท่านไป
 คุกกฎกระทรวง ศึกษาเข้าเส้นมีที่ ทำการทดลองดูไม่ได้ แพทย์ชื่น ๒
 ไปทำหน้าตาของครูในทางนี้มันน่าจะเหมือนตราขายอะไรเกิดขึ้น แล้วอีกอัน
 หนึ่งเราจะมีผลว่าแพทย์ชื่น ๒ มีเพียง ๑,๓๐๐ คน แต่ว่าแพทย์ชื่น ๒
 ที่เข่า โอดาศให้ทำงานมีจำนวน ๒ หมื่นกว่าคน รวมทั้งหมดมี ๓ หมื่น
 เศษ ๆ เข่า โอดาศให้ ๒ หมื่นคนที่เหลือทำไม่เราเข่า โอดาศไม่ได้ ถ้า
 หากว่าอีกว่าเข่า โอดาศให้แล้วเป็นอีกอย่างถึงแล้ว ที่เข่าอยู่แล้ว ๒
 หมื่นกว่าคนที่เข่าไปแล้วต้องเป็นอีกต่อประชาชนและเป็นการเสียหายอย่าง
 ใหญ่โต เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดมีใครทำมาแล้วนั้นใหม่ก็ควรเข่า โอดาศ
 ให้เขาเพิ่มคืนกัน ไม่สมควรที่เราจะชกขวางเขาไว้ เพราะว่าแพทย์ชื่น ๒
 รักษาพยาบาลก็มีไม่ ท่านรัฐมนตรีว่าขอเพิ่มเพียง ๒ อันนี้ไม่เรียน
 ความจริง ข้าพเจ้าเคยพบแพทย์ชื่น ๒ จากโรงพยาบาลแมคคอร์มิค
 เขาเคยทำมีความรู้ความชำนาญอย่างดีแล้วเคยไปศึกษาอยู่ที่ต่างประเทศ
 ไปด้วยไปหากแต่เขาไม่เข้าขกแล้วระยะเข่า โอดาศเขาอยู่ต่าง ประเทศ
 กลับมาทำทำอะไรไม่ได้ก็ช่างแพทย์ชื่น ๒ มีคุณวุฒิดีกว่าแพทย์ชื่น ๑ แต่
 หาก โอดาศไม่เข่าให้เขา เพราะว่าไม่ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้วอีก
 ประการหนึ่ง ถ้าถือว่าเป็นการเสียหายแล้วในการที่แพทย์ชื่น ๒ เกิดการ
 เสียหายเรามีกฎหมายคุ้มครองอยู่แล้วหลายระเบียบ มีสาธารณสุขจังหวัด
 มีแพทย์คุ้มครองอยู่แล้ว ซึ่งถ้าหากว่าเข่า โอดาศแล้วชาวต่างก้าวจะ
 เข้ามาจกที่เข่าคืนนั้น แล้วส่วนปัญหาเกี่ยวกับว่าเข่า โอดาศแล้ว

ค้างประเทศฯเข้ามาจดทะเบียนแพทยแผนปัจจุบันชั้น ๒ ได้ ความจริง
 ไม่เป็นเช่นนั้น ถ้าพระราชบัญญัติกิจการแพทย์ฯ บอกว่าคนที่จะมาจ
 ทะเบียนต้องเป็นคนไทยแล้วได้รับการศึกษาจากประเทศไทย เห็นแล้วว
 การกักกันคนต่างประเทศนั้นทำได้ แล้วข้าพเจ้ารับรองว่าคนไทยที่จะ
 ทะเบียนแพทยแผนปัจจุบันชั้น ๒ มีมาก เวลานี้ไม่มีมีน้อยๆ ข้าพเจ้า
 เคยพยายมีบัตรของขอให้สนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ และเพราะจังหวัด
 เชียงใหม่มีที่สมควรจะทะเบียนเป็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ได้มีจำนวน
 ไม่น้อยกว่า ๒๐ คน พวกเหล่านี้ได้รับการศึกษาพยาบาลจากเมคคอร์ดริค
 ซงเช่น โรงพยาบาลใหญ่ ทางราชการก็ได้ให้เงินอุดหนุนอยู่ ถ้าหาก
 ว่าเราไม่เห็นเสียห้ายแลวิกควรจะมีร่างกฎหมายนี้ ส่วนที่ขอร้องเงินไข
 ะไรนั้นเห็นอีกเรื่องหนึ่ง

นายเชมชาติ บุญรัตพันธุ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี
 รัฐมนตรี : สำหรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ท่านสมาชิกและรัฐยาลัก
 รัยแล้วในปัญหาข้อเท็จจริงการ ได้ถึงกันนี้ คือเราว่าแพทยแผนปัจจุบัน
 ชั้น ๑ ของเรายังมีน้อย ถ้าดูตามตัวเลขแล้ว แล้วการรกรหาพยาบาลของ
 เราคามชนบทบ้านนอกนั้นก็ยังนิยมเรื่องการรคนนำมาinct ใช้ว่านสมันไพร
 ะไรกันอยู่ แม้บ้างครั้งในกรุงเทพฯ นมีแพทยแผนปัจจุบันมากก็ถึงทำให้
 พวกพนช่งของเรา ซงนิยมในเรื่องว่าน สมันไพรอะไรนั้นมาหาแพทยแผน
 ุปัจจุบันชั้น ๑ ไม่ น้เช่นข้อเท็จจริงซงทุกคนทราบแล้ว ทนจะแก้ด้วยข้อใด
 กถึงขอที่มีเสนดคังการรารับในข้อเท็จจริงข้อนี้ ท่านจะมาแก้ด้วยวิธี
 ดจกทะเบียนแพทย ซงมาตรวจอันยังไม่สมควร จะได้รัยจกตบักนรัยหรือ
 ุโดยรัฐยาลให้เงินมพทย พุคอย่างสั้นๆ ท่านจะลดแพทยนี้ให้ขึ้นแพทย
 ุทุกค้องตามกฎหมายที่ท่านเสนบนประ โยชนที่จะได้รัยจริง ๆ นั้นข้าพเจ้า

พิจารณาแล้ว เราสองคนประสงคฺ์จกกันไม่ ขอยกฐานะของบุคคล
 ด้วยตัวหนึ่งดีไปเสีย แล้วหนึ่งเสียเป็นแพทขณ์แฉนปัจจุบันชั้น ๒ แต่คุณภาพ
 จะเรกตามธรรมกถุณแพทขณ์ขงยมีไม่ส่วเบรณทากเอาตัวหนึ่งเสียมาเขียน
 แล้วยกฐานะขึ้นเป็น ๒ เพราะฉะนั้นการรักษาศาสนาตามราชมูร
 ขงเรานอยมออย่างที่ว่า มีที่ทามกถุณพวกนี้ด้วยตัวหนึ่งดีเป็นแพทขณ์
 แฉนปัจจุบันชั้น ๒ นั้น การรักษาศาสนาจะเก็นไปอย่างเดิม ข้าพเจ้า
 คิดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นรัฐชาติเดงค่านึงถึงประโยชน์ที่จะได้รัยจาก
 แพทขณ์ขงได้รัลลาถล่งมาจกทะเบียน ด้วยตัวหนึ่งดีให้เขียนแพทขณ์ขงรัฐชาติ
 ด้วยรอนัน เราควรระค่านึงถึงเรองมาตราฐานของแพทขณ์ แต่ว่าการผม
 เข้าใจว่าในเรื่องมาตราฐานของแพทขณ์นั้น เปรียบแล้วก่เป็นการศึกษา
 ของชาติอย่างหนึ่ง เรดงของค่างประเทศถ้ามีมอถุณแล้วเราจะต้องคิดคอกค่าง
 ประเทศด้วย เวลามาตราฐานแพทขณ์เราขงได้จกทะเบียนขงท้าวขุ่น
 โดยเฉพาะในค่างประเทศแพทขณ์แฉนปัจจุบันชั้น ๑ ขงเรา เวลามาเข้า
 ยอมรัยแล้วด้วขงเราส่งก่ ไม่มีใครกล้าถกถุณก่นการแพทขณ์ขงเรา
 แต่ก่มีมอถุณคอกค่านึงว่าแพทขณ์มอขุ่น พอขุ่น ทะเบียน ทิวัฐชาติด้วยรอนัน
 และให้ประคณขยค่นว่ามกประเกท ถ้าเขาเถอ มีจำนวนเท่าไร ในเรอง
 มาตราฐานก่พยายามให้แพทขณ์ขงเราก้ว่าได้มาจาก โรงเรียน เป็นก่
 ด้วยรอนของค่างประเทศแล้วในขณะก่ขงก่นเราก้พยายามกถุณคุณภาพและ
 ยกมาตราฐานของแพทขณ์ ขงความจริงไม่มีคุณภาพให้เขียนมาอยู่ในบัญชี
 ขงเราก้ด้วย และจะต้องคิดคอกค่างประเทศอย่างท่านายกรัฐมนตรีเก่า
 ทำก่กับรัฐชาติเมกค่นก่นและมอริองเข่นนเข้ามา ท่านเองก่ได้ข่นข่น
 เรกคอกมอเรฐานของแพทขณ์ เพราะท่านเก็นรัฐชาติท่านจะค้องระวัง
 ในเรองนเหมือนถน มีใช้ขงฐานะด้วยตัวหนึ่งดีข่นมา แต่คุณภาพ

ต้องแพทย์หาครอบครัวของไม่ ซึ่งจะเรียนก็จริง เราเรียนเช่นแพทย์ชั้น
 หนึ่งไป วิชาคนโค่นนี้จะต้องเข้าห้องผ่าตัดหรือการทำเส้นประสาท
 ทดเสียมาควรรู้ว่าวิชาแก้โศก แต่สำหรับแพทย์ซึ่งจะมาจากฐานะชั้น
 วิทยาลัยเช่นแพทย์ชั้น ๒ ก็จะต้องหากันได้กึ่งแพทย์ซึ่งรู้วิชาหรือของ
 แล้ว แต่ในการออกไปศึกษา ความจริงความรู้ที่ทราบแล้วมันก็เพียง
 แต่ได้มีคำอธิบายและฝึกหัดกับนายแพทย์ที่รู้จักกัน ซึ่งสิ่งนี้ก็ยังไม่
 สมควรมี ถึงแม้ว่ายังไม่รู้ว่าจะพวกรู้ก็ยังไม่ทราบถึงเลยในเวลา เช่น
 เป็นอะไรก็ต้องไปหาพระวอคนนั้นมา ทว่าวัน กับการหมอบก็มีกัน ก็ทำ
 อยู่แล้วด้วยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราควรระมัดระวังการยกฐานะนั้นว่า
 จะเห็นอย่างไร จะเห็นการสมควรหรือไม่ เป็นเรื่องของพวกเขาควรจะ
 ทราบบ้าง และเรื่องนี้จะดีประโยชน์เพียงใดในการที่รับหรือจะด้วยตัว
 หนึ่งของเรา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่จะขอความนึกเห็นด้วย

๑๒.๒๐ น.

ม.ร.ว. ทิถุทิศ ปวงโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่าน
 รัฐมนตรีแห่งมากมีความเห็นตรงกันกับท่านรัฐมนตรี แต่ว่าท่าน
 รัฐมนตรีแห่งมาเห็นเรื่องแพทย์ชั้น ๑ เกือบกับแพทย์ปริญญา เรื่อง
 การผ่าตัด ผิดๆ เข้าเส้นเลือด ตลอดจนศัลยกรรม เป็นแพทย์ชั้นหนึ่ง
 ทั้งสิ้น ซึ่งท่านสมาชิกชดถมาไม่เคียดให้ไปจดทะเบียนแพทย์ชั้นหนึ่ง
 ถ้าทุกคนจดทะเบียนแล้วก็ไม่ให้หมายความว่าด้วยคนเหล่านี้จะรักษาโรค
 ซึ่งเป็นโรคที่แพทย์ชั้นหนึ่งจะพึงรักษา ก็เช่นโรคของมาสามมีก็เกิด
 ขึ้นในชั้นนี้ก็เป็นต้นว่าอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะขอแยกตัวออกไปฟัง คือว่า
 ถ้าหากว่าเราไปในเรื่องนี้เห็นอยู่แต่จะมีคนแพทย์แผนปัจจุบันส่วนมาก
 สิบกว่า รายน้อยทั้งที่ชั้นนี้แพทย์ไม่มีนายแพทย์แผนปัจจุบันที่รักษา

แยกไปหาหน่วยแพทย์แผนโบราณหรือใช้ระบบแพทย์พื้นบ้านของตัวเองที่ขาย
 สมาชิกที่ขายอยู่แล้วว่า ภาระน้อย เช่นนั้น คิดเสียจะขายจากโรค
 มาเลยมีชัยน่ะ แต่ถ้าหากว่าโรคเรื้อรังให้บุคคลเหล่านี้เป็นนายแพทย์
 แขนงจักษุชั้นหนึ่งสุดแท้แต่ใจ รัฐบาลจะไม่รีบแก้ แพทย์ก็ใคร่จะแก้
 ว่าแพทย์ชั้น ๔ ชั้น ๕ ก็ได้ เพราะแก้ได้ก็ถาวรบรรเทาเพียงเล็กน้อย
 เมื่อแก้ที่รบกวนแนะนำจากประชาชนว่าคนเป็นมาเลเซียชั้นหนึ่ง มี
 หายหรือรบกวนมันคงไม่ไหว อย่างน้อยแพทย์ผู้รักษาคนละวันหรือวัน
 นั้น ถึงมีคนที่ซึ่งกำลังใช้ก็คงไม่หวั่นวิตกอะไรไป หรือใครจะกลัว
 น้อยไปนักก็ยังมีผู้ที่มีพยานาตมมัยจักษุนี้ อย่างผู้ที่เป็น ๆ ว่าง
 พระราชบัญญัติเข้ามาบอกไว้ในเหตุผลว่าควรพิจารณาเห็นประโยชน์ เพราะ
 เห็นว่าแพทย์แผนยักษุชั้นหนึ่งมีอยู่ และไม่มีอะไรไปขายคนเรา
 ในชั้นนี้เขาเห็นจริงและเห็นมาแล้ว ในอันจะชดเชยทางที่พ้นกันจนมี
 พงศ์วิ ว่าจะห้ามมาถึงสี่ศาสดาก็ยากกลางทาง ย่างทั้งห้าก็ในท้อง
 นวไปหาแพทย์แผนโบราณเขายาคายก็ ถ้าไม่เชื่อแพทย์แผนโบราณก็
 หิวหามาเอาเถิด ถ้าหากว่ามีบุคคลเหล่านี้อยู่ตามท้องที่ สามารถให้
 ยาได้ระบับการกินยาได้พอใช้ ฝังอยู่ในท้องที่ทางไกลอำเภอซึ่งนาย
 แพทย์แผนยักษุนี้ไม่ยอมมา เมื่อบุคคลเหล่านั้นแพร่หลายออกไปในท้อง
 ที่ชนบทแล้ว การรักษายาบาลอย่างง่าย ๆ ธรรมดาทั่วไปได้มีอะไรไปช่วย
 ก็เกิดขึ้น โรคที่เขามักพบบ่อยว่าเช่น โรคสำคัญของประเทศไทยคือ โรคที่
 รุกรานมาที่คือพวกโรคผิวหนัง ได้มีอะไร และโรคอื่น ๆ อย่างอื่นนั้น
 ถ้ามีการรักษาพยาบาลจากบุคคลที่เขื่อนแพทย์ชั้น ๓ แห่งประเทศ นี้ก็ ทั้ง
 ก็ขึ้นที่ผู้รักษาคนแพร่หลายแล้ว หรือคนชดเชยโรคผิวหนัง แต่สิ่ง
 แห่งนี้หายได้จึงไม่ควรจะปล่อยให้เงินเรอริ ข้างพินันต์คนเมืองผู้ขาด

สร้างแพทยแผนขั้จยุ้นใหม่มาถ่ม และจ้งเสวยภักให้สังขัน
 ขั้พเจ้าเห็นคว้อ และสนขั้สนเป็นข้อ เร่งมีโทษคักันแต่ประหารโค
 แต่ขอท่านทงทล เยโคไปวัดเห็นความจ้งกัน ในขั้จยุ้นนี้ ก่อนขั้เราจะ
 สร้างแพทยแผนขั้จยุ้นต้นหนึ่ง เคนั้นจะกินเวลากมาถ่มอน และก่อนที่จะ
 สร้างแพทยขั้หนึ่งจนจะถึงเวลาที่แพทยเหล่านี้จะกินขั้ไปถ่มกลาง
 ท้องไรทองนาซึ่งในขั้ขั้จเรจะโคเห็นทว้อมี ขั้พเจ้าขอจะขังข้อ
 สังกัดไว้ ในขั้ขั้จเรไม่มีโอกาสโคเห็นแล้วจะทยอยขังแล้วกันไทย
 เป็นจำนวนมาทอยู่ตามชนบทห่างไกลความเจริญอยู่ไม่มีโอกาสโคพบปะ
 การรักษานข้มแผนขั้จยุ้นเลย และอย่างทำนารัฐมนตรีว่าในทศกน
 กัระกินยาเขยวม้าง รตนามนตขั้ยงคนกัเกยทุกวัน วิศวกรแห่งหลายคค
 ค้อโครวกเร็ว ทวีขุมนครกักล่าวว่าการข้มของคนที่ทยอยขังมรตนำ
 มนต กัระคคักให้พระค้อให้ นั้นขั้พเจ้าค้อจ้งเรว อารทกัทว้อเห็น
 ทนนำพิศข้อย แต่ขั้คคักักุคนเหล่านี้ไม่มีโอกาสโคพบปะการวิยาพยาบาล
 แยกแผนขั้จยุ้น คนเหล่านี้ไม่มีข้มมี โอกาสโคพบเห็นความคคักคคค
 ของยาและแพทยแผนขั้จยุ้น เมื่อมีเหตุการคคกเกิดขันกัจ้งกันต้องไปค
 แพทยแผนขั้จยุ้นระตนำมนต ถ้าหากว่ารัฐบาลโคกรุณาโคกัถุหมาย
 จะข้มนข้านไปแล้วการรักษาทงแพทยแผนขั้จยุ้น ถึงคคักข้มขั้ระไม่โค
 ทงขั้จเรคคกัเทำกัข้เป็นเช้อเช่นส่วน นคคก อย่างไรกัคคคคคคคคคคคค
 วายฎุทอยู่ตามชนบทห่างไกลความเจริญโคเห็นผลของทงข้งนคค ความ
 เล่มโคได้กัระเกิดขันเมือความเลื่อมใสเกิดขันแล้วข้มเช่นเช้อส่วนน้อย โคกั
 ทนนำ เมื่อเกิดมีโรคคคักข้ข้งข้มกัการจ้งมาใช้แพทยแผนขั้จยุ้นนั้น
 รักษา ข้งจะเข้ามาในคคักเกยทว้อกัเรฎุเพอรวินาคคคิ แต่ขั้พเจ้าเห็น
 ว่าคววจะรัชหลักกัการแห่งวังพระราชาขั้ขั้จเรข้มข้ม

บางพื้น สหกรณ์เสรี รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของนั
 เสียดมันแล้วรู้สึกว่าเป็นการน่าเห็นใจและส่วนหนึ่งที่เรารังเกียจกลัวกันคือว่า
 แพทย์แผนยี่รายนั้นหนึ่งเวลานั่งถึง ไม่พอสั่งราคาเหตุที่ว่านายแพทย์
 แผนยี่รายนั้นหนึ่งไม่พอจึงทำให้ประชาชนรักษาในทางที่ไม่ชอบโดย
 หลกวิชาการ แต่ขึ้นอยู่กับเขาจะทำอะไร ในข้อที่ว่าแพทย์แผนยี่ราย
 ยังไม่พอ การรัฐบาลนั้นมันโยยอย่างนี้เกี่ยวกับที่ท่านรัฐมนตรีสาขา
 ผลิตยี่รายเรียนแล้ววิชาเคหะพยาบาลจะเร่งเพิ่มหรือผลิต นายแพทย์ ขึ้นให้
 พอ แต่อย่างไรก็ตามการจะผลิตคนแพทย์ขึ้นนั้นก็ยอมไม่ทันลบกพันใจ
 ประชาชนอย่างที่ท่านว่านั้นเป็นการถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าอยากเรียนให้
 สถานทราบแต่เพียงเล็กน้อยว่า ในหลักการทำงานของยุคคนใด
 ยุคคนไหนขึ้นเพียงออกฐานะหนึ่ง โคนภาควิชาฐานการเล่าเรียนนั้น โดยไม่
 ทั่วถึงเล่าเรียนเลยนั้น ขอให้ท่านสมาชิกสภาได้โปรดระลึกให้กระหนัก
 หนักให้มีการยกฐานะกันมาที่หนึ่งแล้วและเวลานั้นมีแพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒
 ทั่ววิชาการรวม ๖๐๐ คนไม่ใช่ ๒๐๐๐ คนอย่างท่านสมาชิกว่า ไม่ค่อย
 ยกฐานะกันขึ้นเลย เมื่อยกฐานะกันขึ้นแล้ว ก็ยกฐานะกันอยู่เรื่อยๆ
 เวลาเรามีผู้ช่วยแพทย์รวมไปเพียงหนึ่งมีจำนวนถึง ๓๒๐๐ คน เมื่อ
 ยกฐานะขึ้นให้เป็นแพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒ ได้ก็จริงจังระเบียบเช่น นาย
 แพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒ กันจนหมดคนละผลที่สืบโยยยาวรัฐบาลในการที่
 ระดมผู้ช่วยแพทย์ ศักดิ์กรมให้เป็นแพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒ นั้นเอง
 เมื่อขอรบผู้ช่วยแพทย์แล้วไปทำการรักษาแล้วก็พินิจถามว่าดีแก่สามารถ
 เก็บแพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒ ได้ก็กระนั้นหาดีก็ขึ้นในทางที่จะรักษาพยาบาล
 บาลทั่วโลก โยยจะคง: อย่างที่ท่านได้ชมลงมาแล้ว ก็อยู่กันแล้วสักคู่
 หนึ่งก็คิดว่าท่านแพทย์แผนยี่รายขึ้น ๒ นั้นทำอะไรได้บ้าง ข้าพเจ้าไม่

ไชน่าแอฟฟเทคเตอร์จระเข้ไจซึก แต่ทว่าผมดูหมิ่นแล้วจึงยกขาเส้นโค
 ฉีกขาเจ้าโคฉีกหนังไก่ ที่ฉีกขาเส้นโคให้โคได้ช่วย ไปรอกักตัวการ
 ฉีกขาเจ้าโคฉีกหนังไก่ นอกจากฉีกขาเส้นโคแล้วในโรงครัวเส็งงโงก
 ก็ยังคงตรวจหาหัวบดหัวใจของคนใต้ว่าเกาะคนนั้นเป็นภริยานักประ
 สาทผู้เป็นโงกนัอย่างไร เช่นอภังคคนแก่โงกหัวใจงัว พวกนี้ไม่ได้
 เว้นการตรวจโรค ใช้ขันกับขันชั่งอย่างถูกต้องกับคน จะสามารถจับฉีกขาได้
 อย่างฉีกกักได้ ฉีกเข้าตำเส็งหนึ่ง แต่ผมไม่รู้ว่าจะสมฐานของโงกนั้น
 มีนัยของมาจากระไร ที่นอกระชดมีนัยจระเข้เป็นนักตรึงเท้า เมื่อ
 เป็นเช่นนี้ก็มีเหตุจะมีโทษเกิดขึ้นเท่า ๆ กัน จริงอยู่คงตามทศกษัตริย์
 ขาจะสามารถที่จะตรวจได้ เพราะได้ดูมานาน แต่ว่าผลึกการของผู้
 เสนอที่เสนอมานี้ เสนอว่าทำงานอยู่ในโรงพยาบาลในความดูแลของ
 แพทย์แผนปัจจุบันหนึ่งแห่งมาเป็นชั่วนาน ๖ ปี ถ้ามีแพทย์ประจำ ๓ นาย
 และแพทย์นักรักษามาแล้ว ๓ ปี ก็คงจะเขียนใต้นักขอได้ทำงานสมาชิกผู้
 มีเกียรติได้ ไชยทศกษัตริย์โรงพยาบาลว่า ท่านพวกนี้ทำงานในโรงพยา
 บาลมีหน้าที่อะไร ในเวลาว่างรพ.ก็พวกนี้เป็นคนส่งเครื่องมาให้
 อะไรให้ ทำความสะอาดทำอะไรคืออะไรเท่านั้นเอง แล้วในโรงพยาบาล
 ได้ส่งนัวิชาตรวจโรคให้กับผู้ที่ทำงานเหล่านั้นหรือเปล่า นัยเช่นหลักสำคัญ
 เพราะแต่ไม่ได้เรียนเลย ที่ว่าทั้งผู้ส่งของแพทย์นักเรียน ๑ ปี แก่งเรียน
 ในทางพยาบาล ไม่ได้เรียนในทางตรวจและรักษาโรค เพราะฉะนั้นใน
 การที่จะยึดโอกาสที่เท่าเทียมรายเขียนกฎหมายสุขภาพระดับที่ไม่มีควมรู้
 ให้คนเขียนคนที่มีควมรู้ จึงขึ้นอยู่กับแพทย์เราควรจะมีที่เท่าเทียม แต่ว่าใน
 ลักษณะการเราควร จะเพิ่มคือ ในลักษณะใหม่ ลักษณะการ ก็เห็นนัยแก่
 ประชาชนหรือมี หรือเป็นตัวแทนประชาชน การบังคับมนุษย์เท่าที่พอ

นี้ใช้ทำรถเข็นวีลแชร์ในโรงพยาบาลเอกชนที่กรุงเทพฯ ชั้น ๒ ใช้ในสาขาเวชศ-
 กรกรรมนี้ ถ้าพี่เขาคิดว่า เมล็ดวีลแชร์นี้เท่า ๆ กัน เพราะเหตุว่าพวกนม
 โยเกิร์ตทุกยี่ห้อเป็นแพทยภัณฑ์ ทั้งเราคิดว่านมแพทยภัณฑ์เกือบทุกยี่ห้อ
 แล้วก็มีทั้งรถเข็นวีลแชร์อยู่เรื่อยๆ แล้วก็ไม่มันส์สัก และยิ่งกว่านั้นถ้าพี่เข
 อยากรจะเรียนให้ทบทวนดูกันว่า ถ้าเราใช้โยเกิร์ตให้ผู้ป่วยช่วยแพทย์ใช้
 รถเข็นวีลแชร์ไปแล้ว การลดแรงผู้ช่วยแพทย์ก็เกิดขึ้น เพราะว่ามีนมผู้ช่วย
 แพทย์มาแล้ว แต่ใช้ยี่ห้อเดียวกันเหมือนกัน เช่นเวลาเราใช้นม ๑,๒๐๐
 คน ถ้าโยเกิร์ตยี่ห้อหนึ่งใช้ แต่ใช้รถเข็นทั้งหมด ๑,๒๐๐ คน เราก็ต้อง
 อบรมกันให้เหมือนกัน เป็นอันหนึ่ง ถ้ากฎหมายมันดีไปแต่ก็มาทบทวนหมด
 ๑,๒๐๐ คน เราก็ต้องอบรมกันใหม่ก็เหมือนกันอยู่อย่างนั้น แล้วมาคิดอีกแง่
 หนึ่งว่า เมล็ดนมไม่ใช่แล้ว จะมาขยายให้เขาทำมาหากินได้หรือไม่ นั่น
 ก็เป็นปัญหาทางวิชาการเมือง ซึ่งเราจะต้องอาศัยหลักวิชาการประกอบด้วย
 ไม่ใช่คนไม่มีความรู้แล้ว เราจะเปิดอาชีพขึ้นไทยไม่อาศัยหลักวิชา ถ้า
 ภิการมันดีถึงอาศัยหลักวิชาขึ้น พี่เขายังไม่เห็นพ้องด้วยท่านไม่ได้สำเร็จ
 ปัญญา แต่ว่าเรามาเขียนกฎหมายให้ทุกคนสำเร้จนได้สำเร็จปัญญา
 ไทยอ้างความจำเป็นขึ้นมาประกอบ จริงอยู่ เราไม่ไปบังคับปัญญา
 แพทย์ชั้น ๑ หรือชั้น ๒ ก็คือวิชาชีพอย่างนั้นวิชาชีพการเพิ่มอัน
 กันและคนเหล่านี้กฎหมายสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๗ นั้น ก็ที่ว่าเรายกเลิก
 แล้ว เราจะไม่มันส์ แต่ว่าเคยจนเราคิดว่ามันถึงยุคแล้วซึ่งหมดคนอยู่กรุงเทพฯ
 นั้น เราจึงใช้ปัญญาให้ใช้รถเข็น ๖ เครื่อง ๖ เครื่องก็หมดคน เมื่อเพิ่มจน
 ถึงร้อยคนก็พอปล่อยให้ใช้ ๖ เครื่อง เช่น ๑ ยี่ห้อคนผิวดำมันมา ๒
 ครั้งวันเวลาเมื่อแพทย์มีคนอยู่ชั้น ๒ อยู่ ๖๐๐ คน ถ้าพูดถึงวิชา
 การแพทย์ คือพวกนายแพทย์แล้วก็ขยายให้พวกคนสันตญูใช้ คือ

ว่าอยากจะไม่เพาะแพทย์ในทางแผนยี่จุกันชั้น ๑ ให้มีนักเรียน ถ้าเราเปิด
 อนาคตออกให้เขาก็ดูช่วยแพทย์ทั้งหมดก็คงมาจดทะเบียนในรูปนี้ ก็ระ
 มินี่เป็นจำนวนอย่างที่ว่าผู้สมัครสาธารณสุขแล้ว คอยอยู่แล้ว ๑,๒๐๐
 คน และเฉพาะผู้ช่วยแพทย์จากทะเบียนด้วย ก็เป็น ๑,๕๐๐ คน นั้น
 ก็ไม่มากนัก โดยไม่ถกทาง ที่ปัญหาที่คิดไปอยากจะเรียนให้ทราบว่าเรา
 จะให้หมอแพทย์ที่นี้คือมีความจำเป็นมาก ๆ เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ หรือว่าเรา
 จะพิจารณาอย่างไร มันก็เห็นเรื่องของท่านสมาชิกสภาวิชาชีพได้ไปรทว.น.ถึง
 ด้วยว่า การที่เราจะตั้งอนุญาตไปนั้นทั้งผล.กันและผลเสียมันมี ๒ คม
 เพราะฉะนั้นถ้าจะคิดหมายความว่าให้พวกนี้ไปจดทะเบียนมีอาชีพ แต่
 ว่าผลเสียแก่ประชาชนนั้นก็อาจจะมันได้ แล้วที่ที่ที่เขาใจกันว่าถ้า
 ทว่าอนุญาตให้ไปจดทะเบียนแล้ว ก็ยังไม่อยู่ตามภูมิฐานะตามท้อง
 ถิ่นตามตำบลต่าง ๆ นั้น ผมไม่เชื่อเลยว่าเขาจะไปอยู่อย่างที่สุดแก่ที่อยู่
 ที่อำเภอเท่านั้น เพราะพวกนี้เมื่อจดทะเบียนแล้วถึงร้านค้าขายขายยา
 ปรึกษาโรค นายแพทย์แผนยี่จุกันชั้น ๒ ก็จะต้องอยู่ตามตำบลไม่ได้
 เพราะฉะนั้นในการมีข้อความทุกที่สักซกซกตำบลนั้น ถึงจะอนุญาตให้
 จทะเบียนไปก็ไม่สมควรประสงค์ แพทย์แผนยี่จุกันไม่อยู่ชนบทเพราะ
 เหตุใด แพทย์แผนยี่จุกันชั้น ๒ แต่ก็ไม่ได้ไปอยู่เช่นเดียวกับชนบทให้ท่าน
 ระลึกถึงความมั่นคงของชนบทขยายในการค้าของนายแพทย์แผนยี่จุกันชั้น
 ๒ คือจะไปตั้งร้านค้าอยู่ในบ้านในตงนั้นแต่ไม่ไปนั้นคน เพราะฉะนั้น
 ผลที่ได้หรือคือประชาชนตามที่ท่านว่าเรื่องนั้นก็ได้เพิ่มขึ้นมา คงวิธีย่า
 กับการมีนามบัตรหรืออะไรก็ตามเดิมมันเอง ก็คงจะเพราะอย่างนี้ถ้าเกิด
 เวลาเรามีผู้ช่วยแพทย์อยู่แล้วก็ยกยอที่อำเภอ แล้ววันจากกันนั้นก็ยังมี
 ให้เขานำในตำบลที่มีคนหนาแน่นสัก เช่นอย่างจังหวัดที่อยู่ที่เขาของข้าพเจ้า

นอกจากนี้ ยังมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่อย่างไรก็ดีผู้ช่วยแพทย์คามสุซุซาคาว
 ด้วยลัทธิขงจื้อตามคัมภีร์เต๋นเต๋นชี่น ไปอยู่ตามอำเภอวังจันทน์บ้าง เพราะที่
 นั้นเป็นที่พักคาร ข้าพเจ้าอยากทราบว่าดังจะ ให้จดทะเบียน ไม่แก่ไม่
 ไปอยู่ตามชนบทนั้นนอน ข้าพเจ้าอยากทราบท่านสมาชิกผู้ผ่านเรื่อง
 นวามแพทชนแดนปัจจุบันชั้น ๒ เกษอนไปตั้งอยู่ตามอำเภอหรือชนบทมีบ้าง
 หรือไม่ ไม่มีเลย ข้าพเจ้าขอยืนยันตนออกจากจะไปอยู่ตามตลาดอำเภอเท่า
 นั้น เพราะฉะนั้นในการที่จะให้ผล ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎร
 คนหนึ่ง ถ้าสิ่งใดที่เห็นความจำเป็นเห็นสมควรหรือเกี่ยวข้องแล้วข้าพเจ้าก็
 ยินดีสนับสนุน แต่ฉันมีข้อวิตกกังวลของข้าพเจ้า ในการที่จะเลือกคน
 ที่ไม่มีความรู้ที่ช่วยกฎหมาย ให้มีความรู้ นั้นเห็นประเท็นสำคัญที่สุด ถ้า
 เลือกกันอย่างรวดเร็วไม่มากนักเลือกกันเรื่อยไป ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูด
 ถึงข้อเท็จจริงของต่างประเทศ เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในสมาคม
 การแพทย์ แต่รู้ว่าถ้าเราผ่อนผันกันเรื่อย ไปอย่างนั้นแล้วทางต่างประเทศ
 เขาก็จะไม่สนับสนุนอย่างโรคเฟลเลอรั่มลันธินเป็นต้นแต่ก็สิ้นตัวแต่สมา
 ชิกสภา จะเห็นว่าเราผ่อนผันให้คนที่มีความรู้หรือเราจะกวัดขั่นคน คนที่ได้
 กระทำการวิจัยทำให้ชีวิตของมนุษย์นั้นให้อยู่ ในฐานะที่ปลอกลภัยซึ่งข้าพ-
 เจ้าเห็นว่าถ้าผ่อนผันไปแล้วจะไม่อยู่ในฐานะที่ปลอกลภัย ซึ่งแท้จริงข้าพ-
 เจ้าได้ทราบว่าคุณแพทย์ทั้งหมด เห็นหรือที่เรียกว่านายแพทย์เถื่อนนอกอา
 รมมีความสามารถในการปฏิบัติได้ แต่ว่าในทางปฏิบัตินั้นไม่มีอะไรเป็น
 เครื่องประกัน ไม่แน่นอนและก็มีอันตราย ท่านสังเกตผู้ช่วยแพทย์คาม
 อามะถันดังที่ที่สาธารณรัฐซึ่งไปว่าเขามีความรู้ความสามารถแค่ไหน
 และเราควรรัฐจะให้เขาเห็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ไ้แล้วหรือยัง

ประธานสภาผู้แทน : ก็สมควรแล้วกรรม

ร.ต.อ. ภิสัก พรหมมาชน (พระนกร) : เท่าที่ได้ฟังคำเสนอ
จากผู้เสนอและฝ่ายค้านก็พอจะ เข้าเหตุผลได้แล้วในการที่จะวินิจฉัยว่าเรา
พระที่มีหลักการแต่โดนเพียงใด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว และมีผู้รับรอง
ถูกต้อง

นายสาคร ถิ่นธงกา (พังกา) : เรืองนเนนเรองเรองกับชีวิตของ
มนุษย์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ ให้ยึดถือปฏิบัตยต่อไป
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ยึดถือปฏิบัตยลงมติและมีผู้เสนอ
ขอให้ยึดถือปฏิบัตยต่อไป และมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นขอ
ปรึกษาท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะให้ยึดถือปฏิบัตยต่อไป ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรลงมติได้แล้ว ขอได้
โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : คณะนเนนท่านัน ข้าพเจ้าขอลงคณะนเนนว่า
ให้ยึดถือปฏิบัตยต่อไป ขอพักประชุม เวลา ๑๘.๐๐ น. ประชุมต่อ
พักประชุมเวลา ๑๒.๕๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๕.๒๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ได้เวลามีสมาชิกรายประชุมครบองค์
ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป คุณสาครขอเชิญยึดถือปฏิบัตยไว้

นายสาคร กลิ่นเสภา (พ็งงา) : โลกาสที่ข้าพเจ้าขอปรึกษามีปรากฏ
ถึงความเห็นของโย ในเรื่องพระราชบัญญัติพระยศ พระอิสริยยศ
ท่านผู้แทนพรรค ประชาธิปัตย์ ท่านเสกต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้ใช้เวล
พรรค ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้ช่วยท่านให้พูดโดยความจริงใจ ถ้าข้าพเจ้า
มีอภิสิทธิ์ให้ข้าพเจ้าลงโทษข้าพเจ้าให้ลงโทษในชั้น

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ท่านระเบียบฉันรับฟังอยู่
อันควรหนึ่ง เมื่อจะดำเนินการในหน้าที่ ของท่านท่านไม่ฟังอยู่
อะไรอีก ที่คุณพระคานหรือสนธิสัญญาอื่น ๆ คุณท่านได้เวลาหนึ่ง
วาระสนธิสนุน ให้ผู้สนธิสนุนพูดจนเสร็จก่อน

นายสาคร กลิ่นเสภา (พ็งงา) : ท่านผู้ช่วยเสก

ประธานสภาผู้แทน : ถูกแล้ว ระเบียบสนธิสนุนร่าง ไม่ใช่
คำนำร่าง รัฐมนตรี ฟันพายุแล้วตกลงสนธิสนุนก่อน แต่ให้ท่านเขียน
แยกอภิปราย ข้าพเจ้าทำให้พูด แต่คุณพระคานก็ให้ระก่อน ให้ผู้สนธิสนุน
พูดก่อน

นายวัง ศศิบุตร (แพร์) : ตามที่ได้อภิปราย เขาก็มาแล้ว กระผม
มีความเห็นว่าในเรื่องนี้ความจริงสำหรับแพทย์แผนปัจจุบันนั้น ๒ ๓ ความ
ชนบทที่มีอยู่นั้นก็เกี่ยวข้องกับความนิยม ถ้าหากว่าใครประพฤติกวีไม่ได้จะมี
ความรู้ความสามารถ แล้วราษฎรไม่ใช่จะเอาเขาอยู่ด้วยนะ ข้าพ
จึงขอร้องให้ท่านแพทย์คนใดไปทำการรักษา สักตัวผู้สักครั้งก็เลย
ความบ้านเข้าบ้านเขาเข้ากันอยู่นั้น ความจริงแพทย์แผนปัจจุบันนั้น ๒ ๓
ไปถึงเลย เมื่อปรากฏว่าแพทย์แผนปัจจุบันนั้น ๒ ๓ มีงานจวนจะ
มีแพทย์มีความต้องการ รวมแพทย์แผนปัจจุบันนั้น ๒ แพทย์แผนปัจจุบัน
นั้น ๒ นายข้าพเจ้าเห็นว่าบางคนมีความชำนาญ เช่น แพทย์แผนปัจจุบัน

ชำนาญ ความชำนาญนี้แต่ละคนก็ต่างกันตามจริตวิสัย ภูมิแห่ง
 ส่วนมากไม่อยู่ตามตำบล ส่วนแพทย์ทวีศวนอเมริกา มีอยู่เป็นต้นที่หน้า
 ดือคาก้าทำกินชาก แต่เป็นคนทึบ ทีวีชอนญาค ในท้องเมืองแล้วก็จะเรียนหา
 กินตามตำบลทั่วไป ไม่ค่อยชำนาญนักก็ว่ากัน ทิวศวนกษยาญแต่
 แพทย์ตามตำบลก็มีอยู่แล้วมีความชำนาญแต่เขาไม่มีอะไรไร
 เล็กๆ น้อยๆ ราวไม่ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นเท่าที่เห็นรายชื่อในเวลาที่
 นักเขียนการเกิดกรรมมีใช้บ่อยซึ่งยังจะคงการแพทย์แผนภูมิกันขึ้น ๒

แต่อย่างไรก็ดี เรามีแพทย์ผู้ช่วยอยู่แล้วมีประจำเมืองหลวงแพทย์มี
 ถ้าหากเราเรียก โอดาสให้แพทย์ขึ้น ๒ มาไว้ที่หน้าทอนบ้านเกิดก็อาจจะ
 ไม่น่ากลัวก็ว่าเรียกว่าอีกเขาเส้น คนมีความชำนาญชำนาญเพียงใด
 ทรอนนายแพทย์ขึ้น ๒ อีกเขาเพียงเขากลับมาอย่างนี้เป็นต้น และถ้าเรา
 อนุโลมแล้วก็จะเห็นประโยชน์แก่ราษฎรมีขึ้นอีก และเขายังเห็นผลวิ
 ความขาดแคลนแพทย์ซึ่งราษฎรก็ยังคงการอยู่ก็จะได้รู้ความละแวกกัน
 ชาวเจ้าได้เห็นมาแล้วว่าราษฎรก็ต้องการแพทย์ แต่ที่กลัวไม่ส่งแพทย์
 ผลสุดท้ายก็ขายบ้านตามบุญตามกรรมก็ขายไปเปล่าประโยชน์ ถ้าเรา
 เรียก โอดาสให้แพทย์ขึ้น ๒ จากทะเลขึ้นก็ให้พวกทหารและนายสืบเสาะ
 รั้งไว้ โอดาสเข้าเป็นแพทย์ขึ้น ๒ ทิวศวนกษยาญแพทย์ที่กรมไปแล้วก็
 ทรูจะยอมรับใหม่ก็ดี ให้ขึ้นทะเลขึ้น ๒ แล้วก็จะเห็นประโยชน์มาก
 เพราะฉะนั้นในการที่จะทำให้ใคร่คิดของประเทศชาติเสียไม่ได้ว่าประเทศ
 ไทยเราปล่อยให้คนแพทย์ที่มีความรู้ทั่วๆ ไปนั้น ชาวเจ้าไม่เห็นด้วย
 จึงอยู่ สภาพของนายแพทย์ขึ้น ๑ ความจริงก็มีจำนวนน้อย แต่ที่เล่น
 ทั่วเสียด้วย ไม่อยากจะออกหัวบ้านหัวเมือง ทั้งนี้แต่กัน แล้วราษฎร
 ใช้นี้ก็กระหาบแพทย์ไม่ได้ และในแพทย์ขึ้น ๑ นั้นก็เพียงจังหวัดละ ๑ คน
 บางทีเรียกไม่คอยจะรักษาพยาบาลให้ทั่วถึง เมื่อเรามีแพทย์ขึ้น ๒ เข้า

ไปดนมหม้ออัน ตามคำขอส ตามข่าเถอดแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าได้รับ ความ
ร่วมมือมีใช้หนัก เพราะฉะนั้นจึงขอสนทนากับคุณให้มวลสมาชิกเห็นใจ ให้
เช็ก โขกาส และรัชวังพระราชบัญญัติวันไว้พิจารณา

๑๔.๓๐ น.

นายสาคร กลิ่นผลา (พิจา) : ข้าพเจ้าขออนุญาตเพราะให้
หลายความ อธิ้งใจ และแสดงใจ ต้องมวลสมาชิกว่าข้าพเจ้าขออนุญาต ด้วย
ความบริสุทธิ์ใจ ในสิ่งที่เห็นที่ข้าพเจ้ามีสันนิษฐาน สิ่งที่เห็นที่ข้าพเจ้าก็
คัดค้าน ให้เต็มที่ เหตุผลที่ปรึกษาจะมาตั้งมติเห็นว่า คัดค้าน ให้แพทย์
มีจำนวน ๒๒ เพราะเหตุแพทย์ไม่เพียงพอออกไปตามชนบทนั้น ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่ถึงความจริงทีเดียว ไม่เพียงพออย่างไรได้ การผลิตของเรา
มันน้อย มีหนึ่งมีแพทย์ออกไปได้สักกคน อย่างนี้เป็นความจริง ไม่เพียงพอ
จริง ๆ เพราะอะไรไม่เพียงพอ เพราะว่างบประมาณเรามีมีอะไรให้ท่าน
แล้วท่านจะผลิตได้อย่างไร จะเอาแพทย์ที่เห็นทให้รับการศึกษาสาธารณสุข
สุข ซึ่งมาศึกษาในเวลานี้ คัดเงินที่มัน มีบ้างคงข้างกันเสียหมด ไม่
นักถึงสาธารณสุข ถ้าท่านคัดค้านคัดค้านเสนองบประมาณให้กระทรวง
สาธารณสุข ก็ขอแพทย์ ไม่พอจึงขอผลิตขึ้นรัฐบาลก็จะตั้งรับทำ น
เกี่ยวกับปัญหาเรื่องเงิน และท่านไม่ให้เงิน แล้วจะให้รัฐบาลทำอย่างไร
อย่างนี้เป็นความจริง ในข้อสำคัญ ท่านต้องให้งบประมาณจริง.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณสาคร ไม่ใช่ขอเรื่องงบประมาณ
ไม่ใช่พิกัดทุนสำรองเงิน เหตุการณ์มีอยู่ว่าให้แก้แค้นความรู้อาจจะเขียน
เป็นแพทย์ชน

นายสาคร กลิ่นผลา (พิจา) : การที่จะผลิตแพทย์จนมาอย่างนี้
คงใช้เวลาขบมหรือเขียนเป็นเวลาระยะตั้ง ๖ ปีจึงจะใช้ได้ ไม่ใช่ทำ

กันด้วย ขัสนงษ์ เมื่อนักชีววิทยาคิดใจของรณชัย คือรณชัยเกิดกับ
ทศสิงห์ทุกอย่าง ที่ทำเรื่องใช้เงินให้ชวยๆ โยธินได้เป็นเพื่อนหรือศิษย์ใน
แพทย์โท โยธินเช่นนั้น ขวให้ท่านหนึ่งหวังดีกับให้ลูกศิษย์ให้มาก
และขอประการหนึ่งในเรื่องแพทย์ศิลปะ ทวีเมืองไม่มีอะไรไป ท่านคิด
เรื่อง ๒ ปีก็สำเร็จ แล้วเงินเต็มร้อยแล้ว เขาไม่มีพวกเงินไปใช้ที่
โยธินอย่างไร.....

ประธานสภาผู้แทน : โยธินเช่นนี้ ท่านไม่ผู้หนึ่งสติการ
นี้ก่อน หลักการนี้ว่า ผู้มีวิชาความรู้ในเรื่องการวิจัยมาตลอดขั้นขั้นผู้
ประกอบโรคศิลปะชั้นสองหมื่นชั้นสองเข่าว่าอย่างนั้น ควรหรือไม่ควร
คุณพดด้วงยังประมวล เขาเงินเต็มร้อยมาพูดไม่พอทั้ง นั้นคนละเรื่อง
คิดว่าควรหรือไม่ควร คุณก็สั่งให้เหตุผลมา

นายสาคร ถิ่นตภา (พิจา) : ชวยชั ข้าพเจ้าขอว่าควรที่
จะขอให้นายถิ่นตภาหรือพลทวารเสนาวัดหรือผู้ช่วยแพทย์หรือการ
ศึกษาจากกระทรวงสาธารณสุขหรือจากวิทยาลัยชั้น ชั้นแรกแต่ก่อน
เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะชั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะว่า ผู้ที่ประกอบ
ศึกษาอบรมเป็นผู้ช่วยแพทย์ ในเรื่องการจนมากกว่าการพยายาม
ไม่ใช้เป็นการศึกษาพยาบาล ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรที่จะให้เขารับเพราะ
เขาไม่มีความรู้ทางแพทย์ก็ควรจริงๆ เขามันก็บอกหมดอย่างนั้นแล้ว
จะให้เขารับอะไรได้ เพราะ มีแพทย์บอกว่าคนเราควรแต่งแต่ไม่กี่อย่าง
ความเวลานั้น บางหรือเช่นนี้ กันหรืออะไรที่จริง มีเขาไปศึกษาวิชา
สิ่งของหมด เขาไม่ใช้เป็นหมอหรือเป็นแพทย์ เขาท่านไปรับเงินจากตัว
เป็นหมอเองแล้วคิดว่าเขาได้ ว่าจะไรซึ้ง ภายใต้อุปการะไปส่งๆ ท่านจะ
ฝึกชีวิตจิตใจ เขาก็ไม่ใช้เงิน หรือ หรือบางที เขาก็รู้แต่เขา ไม่ก็ไม่มี

เช่น ไม่เคยพอก็คงไม่มีเลย! อยู่จนตัวแก่ในวัยแพทย์ประจำคนขี้บอดหรือ
 ปรารถนาจึงรอดก็ คงเล่นจนจนตายอยู่ จนข้าพเจ้าเห็นใจเร่หลักเกินท่านยกม
 อย่างไม่ได้นกซำให้! ไม่ได้จนแล้วทำไมจึงว่าอย่างไร เมื่อท่านมาหาฉันฉัน
 กรักญาติให้ข่างนั้นฉันไม่ใช่ผู้ช่วยคนหนึ่งหรือเป็นผู้ช่วยแพทย์หรืออะไร
 ท่านไม่บอกท่านขอที่ว่าท่านเป็นหมอหรือมาแล้วใช้ก็ไม่ทูลเกล้า ระเบิดยให้ไป
 หามแพทย์ก็กลัวจะเสียชื่อ ผลที่ผู้คนใช้บัตรคนไม่ได้ไปหาจนแพทย์
 ขาดารหนักแล้วพอก็คงตาย อยู่จนจนเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าอยู่ที่กระทรวง
 การสาธารณสุขมี ๒๕๕ ปี ขอใช้บัตรหรือใช้ ขาดพเงินเองก็เคยถึงร้านขายยา
 ย้ำยักโรคเหมือนกัน ข้าพเจ้าต้องถูกใช้ก็ใช้ ข้าพเจ้ามีสิทธิจะจด
 ทะเบียนประกอบโรคก็ใช้ได้เหมือนกัน ถ้าเราเรียกโอกาสให้หมอจด
 ทะเบียนก็ถูกต้องแต่ก็ยังไม่ถูกใช้กับเรื่องแล้วจะมาร้องทุกข์ใครมา
 ท่านจะใช้วิธีไหนหนะเอ็งหรือ หมดกันแล้วอย่าทำท่านไม่รักขง ท่านรู้
 แล้วว่าเป็นหมอนะเอ็ง แต่ท่านก็พยายามหมอบกับทางที่รักษาฉันจนแขนนำไป
 ท่านก็ไม่ฟังเรื่อง เราป่วยไม่ได้ เพราะท่านไปสนทนสนให้เขาเป็นคน
 เล่นของข่างนั้น แล้วท่านจะมาขอให้เขาจดทะเบียน ถ้าคนจดทะเบียนก็ถึง
 มากกว่าหมอบ ขอใช้ประกอบโรคก็ใช้เขียนแพทย์ชั้น ๒ ก็เท่ากับออก
 กฎหมายก็มีตรองคนก็ตรวจว่าผิดซ้ำคนตายก็ได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าเกิด
 โอกาสไม่ซ้ำจำนวนพลเมืองหรือซึ่งเสียชีวิตเพราะผู้ไม่ทรงคุณวุฒิเพียงพล
 ข้าพเจ้าเขียนห่วงมาก จะไปอ้างว่าประชาชนต้องการอย่างนั้นอย่างนั้น
 ไม่มีความจริง ประชาชนต้องการแพทย์ที่ทรงคุณวุฒิไม่ใช่ว่าเป็นชั้น ๒
 แล้วไปรักษาโรคอะไรก็งานข้าพเจ้าไม่เหลือ อย่างผู้ช่วยแพทย์มีแพทย์
 ทุกท่านแล้วแต่จะพยายามยกทุกท่านเสียด้วย ถ้ามีอยู่แล้วผู้ช่วยแพทย์ที่
 ประจำอยู่ที่หน่วยเท่ากับชั้น ๒ ก็เหมือนกันมีถาวร ย้ำมีคุณศึกษาเข้าส่วหนึ่ง

ผู้ศึกษาเข้กลัมนั้นเอไต้ ผู้ช่วยแพทย์ทำไต้ ถูกหมายคุมครอระบุนั้นผู้ทำงน
 ท่านว่าไม่พอคยงไร มีพอเพียงที่จะให้ทักคำทอ คือไปเอาจระเมอานนั้น
 ก่อนไป ซึ่งรัฐบวตระให้ข้าพเจ้าเห็นว่ามีอยู่แล้วส่งทักพาพเจ้าซึ่งโรจอย่าง
 ทศศิกเเยก โธภาสให้ชนทระเมียนไต้ทระเป็นผลรางวัลของพวกเราก็คคนค่างคัว
 ระอือโธภาสการบับองของแพทษนวยแพทษกรทระมา ๒-๓ คน วัชษา
 สถานท่นท่นแลงกชนทระเมียนประถอชโรคคิลปะ สมนันชงทระกั้นแลง
 ว่าสมัยคอรบิขัน เซงลคทอชอชกนไต้ การอพทชนทระเมียนไต้มี
 กฎหมายไว้ เซงลคทอชมาชน และคนค่างคัวจระวัคิวัคโคธ คนไทย
 กษัตริคนค่างคัวจระวัคิโคธมาก เซงลคทอชอชมาชกกว่าพวกเรอ คน
 ค่างคัวคทอชลคตยสุจระวัคทอชพวกเรอมากเประงเซ้นคิ ท่านสมวชิกคิเคอวพ
 และนคค่างคัวทงนชอให้คชนทระเมียนประถอชโรคคิลปะไต้ภายในระหวงจระ
 คอชมแลง ๕ บิ สมนันระระ ๕ บิถอยทล้งคิผู้ช่วยแพทย์ทอชมน ไต้ยมาก
 ไม่มีคความรู้ในการพยาชมาแต่ค่นทระคมาแต่เคมเลย สำเร้การคศึกษา
 ประถม ๘ มัชม ๓-๖ มาถบรมแลงระระเพียงทงนงกเป็นคณพยาช
 แลงคความรู้เคมไม่มี แลงจระมาชนแพทษนแผนบิจระกนชัน ๒ ไต้ยงไร
 กิเช้นแผนพยาชชนตามสถานพยาชคคก่า ข้าพเจ้าเห็นวาร์ัฐบวต
 ระวัชทลคทการในเรองนเทาทเสนคมา ข้าพเจ้าไม่เห็นคัวชนชงยงชงท
 เทยว ถ้าจระวัชทลคทการเรอคชงจระวัชให้รัฐบวตเสนจางจระวัชคคค
 มาให้แกชไม้การอชมทระคคิทเรอนมาเช้นระระนาคามทลคคคคทระ
 ทระจหรือตามคัฐบวตกำหนดคิให้เช้นการเพยงพอเช้นในคความสาบวค
 ทจระประถอชโรคคิลปะชัน ๒ ไต้ยงนัน นันนทละเก้นผลคคและเช้นการ
 ปรลลคกษนแต่ประธาชนชงยงชงเทยว และถ้าเช้นนคชนข้าพเจ้าสนน
 สนนและให้คระนณนคคยง ถ้าเช้นนคชนนคคชนชากให้ไม้คคนคคคคยว

ให้ไม่ได้ ข้าพเจ้าขอรับสั่งเจ้าชองเสนาอรั้งพระราชบัญญัติขึ้นจึงเห็นทก
เห็นใจแก่พระชวาชนส่วนรวมแล้วรับว่าฉันไปปรังปรังใหม่ และเสนอม
อย่างข้าพเจ้า ว่ามีการอบรมในระยะเวลาเพียงพอดตามหลักสูตรที่วิทยาลัย
กำหนดให้แล้วเสนอมายังนอ้างมีผลและมีหวัง ถ้าทำอย่างนี้ ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์ข้าพเจ้าไม่ให้ ข้าพเจ้าขอไปทำงานที่หลายที่ที่ทรงอุปถัมภ์
ส่วนรวมของประเทศชาติอย่าเอาชีวิตของมนุษย์มาพาลันเสีย และฝาก
ความนึกถึงคนก็ประสงค์ที่เคารพของข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าพูดด้วยความ
จริงใจอย่างนี้

๑๔.๔๒ น.

ร.ต.อ. หวน มุตตาหารช (สงขลา) : ข้าพเจ้าไม่ใช่ว่า
มีความรู้ชำนาญในทางแพทย์ แต่ว่าเกิดความรู้สึกข้างอย่างเท่าที่ไผ่
การอธิบายมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงประชาชนเหมือนกันในเรื่องการ
แพทย์ แต่ว่าเท่าที่ไผ่ฟังการอธิบายมาแล้วทั้งเข้ากันกับ พอสบายใจว่า
เรื่องปริมาณของแพทย์วิทยาลัยก็ร้องแล้วว่าจำนวนแพทย์ที่มออยู่ในขณะ
นี้ไม่เพียงพอ นั้งแม้ว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายก็คงระทมก
โดยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดหรือในตำบลที่อยู่ห่างไกลออกไป การเยียวยา
ไม่ก็ ราษฎรไม่ได้รับการเยียวยาจากทางการแพทย์พอสมควร เมฆจะรอ
ให้วิทยาลัยช่วยเหลือสนับสนุนในเรื่องนี้ไม่รู้ว่ามีอะไร ออกสมัยที่วิทยาลัย
จะส่งแพทย์ไปช่วยเหลือราษฎรให้ได้รับความสุขสบายในเรื่องการรักษ
โรคคน ทนเมื่อมีท่านสมาชิกเสนอขึ้นมาเพื่อเป็นการสนับสนุนให้มีจำนวน
แพทย์มากขึ้น นแต่ว่าความข้ออธิบายของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าก็
ขี้ใจว่าเนื่องจากว่าแพทย์คามที่ผู้เสนอมาเขามีความรู้สึกว่าจะไปก็

วัด ไม่เต็ม แลคน ไม่ระคน ข้างพระเจ้าไรโรค ให้พิจารณาถึงแพทย์ของเขา
 คนอยู่ไชยชนม์ ไชยชนะเพราะช่างซึ่งแพทย์แผนโบราณให้ประโชชน์แก่
 ราษฎรเพียงครึ่งหนึ่ง ถ้าหากว่าเราจะอนุญาตให้แพทย์แผนปัจจุบัน
 เข้าศึกษาในโรงเรียนการรักษายาเขียวขาวประชาชนพอสมควรแล้ว จะมี
 ผลดีกว่าแพทย์แผนโบราณหรือไม่ คนไข้จะเลือกวิธีใดจึงควร
 พิจารณา ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่ว่าจะเป็นการกำจัดแพทย์แผนโบราณ คน
 หมักขวานผู้ใดมีอยู่มาก แต่ว่าราษฎรที่ค้าขายแห่งการรักษารโรคโดย
 การรู้เท่าไม่ถึงการของแพทย์แผนโบราณมากมายนัก ถ้าหากว่าผู้ที่มีความ
 ความรู้แพทย์แผนปัจจุบันไปทำ การเขียวขาวราษฎรก็จะได้รับความสะดวก
 ยิงชนม์ ทนอีกข้อหนึ่งคามที่ผู้ท่านเห็นว่าความต้องการของประชาชนใน
 เวลานั้นนี้ คือขงการแพทย์สำหรับรักษาผู้ได้รับการเขียวขาวทางกร
 แพทย์เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าท่านได้เห็นถึงสภาพ
 ความเย็นอยู่ในชนมคต่างๆแทบทุกตำบลไม่ได้รับทราบใจใส่จากทางกร
 หรือจากแพทย์แผนปัจจุบันเลย โดยมากก็ใช้เข็ดอกหมากรากไม้สำหรับ
 เขียวขาวท่านนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าคามที่ผู้เสนอขึ้นมาเป็นการเหมาะสม
 ซึ่งควรได้รับพิจารณาไว้หลักการ

อีกข้อหนึ่งข้อในเรื่องที่ว่า ในขณะเราสู้กันทั่ว ๆ ไปว่ามีหมอ
 เก่งคนอยู่เป็นจำนวนมาก คือเรียกว่าผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้รักษาโรค แต่
 ว่าไปหากินตามชนบทต่างๆ พวกนี้ไปทำการโดยพลการ แต่ไม่มีความรู้
 ในทางแพทย์ แต่ว่าไปหากินไปส่งตรวจราษฎร รักษาราษฎรโดยเข็ด
 แล้วหากว่าเรา ได้อนุญาตให้แพทย์แผนปัจจุบัน ๒ มีพวชน ผู้ที่
 ประสงค์ที่จะจะไปทางแพทย์คือที่เรียกว่าเหล่าหลวงของเขานี้ มันก็จะ
 ใกล้เคียงกับไม่มี ในเรื่องที่ว่าราษฎรหลงเชื่อ คือถ้าหากว่าหมอกไม่ได้รับ

รักษาราษฎรเกินขอบเขตนี้ไป เท่าที่เห็นอยู่เวลานี้ก็ยังไม่ดี เพราะ
 ฉะนั้นถ้าหากว่าเราไปสนับสนุนให้พวกมันได้แก่จกทะเบียนได้แล้วจะไป
 ประโยชน์อะไร มันกลับจะไปเพิ่มความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ข้าพเจ้า
 มีความเห็นอย่างนั้น และเห็นความจริงอีกประการหนึ่งเราก็จะมั่งมีอยู่แล้ว
 ว่าเวลานี้ทางรัฐบาลก็เริ่มแล้วว่าทำอะไรไม่พอ มันจำเป็นอย่างยิ่งที่ไม่พอเพราะ
 อะไรทำให้พวกมันไปขึ้นทะเบียนอีก ถ้าหากว่าปล่อยให้มันขึ้นทะเบียนได้แล้ว
 ความเดือดร้อนของราษฎรจะยิ่งซ้ำร้ายใหญ่ เพราะฉะนั้นในเวลานี้เห็นว่า
 ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะยื่นโอกาสให้ โดยฉพาะคนจนเว่ ไม่มีกำลังพอ เรา
 ทุกคนยอมมั่งมีที่อยู่ด้วยกันว่ากฎหมายนี้ จะยื่นโอกาสให้จกทะเบียนก่อน
 คนส่วนนั้นอันนี้มากเราไม่ได้กิน เพราะเรายื่นโอกาสก่อนแก่พวกมัน
 รัฐบาลแล้วจกทะเบียนได้ เมื่อเห็นเช่นนี้แล้วขอให้เรานำสิ่งประโยชน์
 ของประชาชนของประเทศชาติของเราเสียหรือจะดี ความจริงเราก็รู้
 อยู่แล้ว และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้าขอค้านอย่างเต็มที่กับสมาชิกผู้สนับสนุน
 ว่าจะเวลานี้แค่ที่หมดแผนโบราณ ๆ นี้ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านทราบว่าเรา
 ขยับเพียงเพียงขยับขยับเพียงขยับขยับให้เรานำสิ่งหมดแผนโบราณที่มีอยู่เดี๋ยวนี้
 ว่าพวกเราทุกคนนี้ได้เคยรับความอุปการะอะไรหรือเปล่า ถ้าหากว่าเรา
 มีใจเป็นธรรมเราก็จะตั้งรับว่าเราเองก็เคยก่อนรากไม้มี้า ย่าฝรั่งที่เขา
 ทำไร่เรากินนั้นมาจากไหนก็มาจากรากไม้ ต้นไม้ จากสมุทไฟพร ไม่มีใช้
 มาจากอื่น หมอโบราณก็ยังมีประโยชน์อยู่เหมือนกัน มีประโยชน์
 ในทางรักษาใช้ ไม่ใช่ใช้มี้าเลเรียน ในการรักษาขี้นมาแล้วจะพึงจาก
 หมอแผนกที่จกขึ้น ๒ นี้ว่าดีขี้นไม่โตให้เหมือนกัน เขาจะดีขี้นใช้ก็ไม่ได้
 เหมือนกัน.....

ประธานสภาผู้แทน : มีไม้ใช้ประกันว่าเราจะสนับสนุนหมอมแผน

มีจุกันหรือหมวกโบราณ ไม่ใช่ยี่เป็งเห็นอย่างนั้น ขอให้ท่านพุกินประเด็น
ว่าไม่ควรอย่างไร

นายวงศ์ วีระชาติพลี (จินบุตร) : ขอประทานโทษ แต่ในการ
ท่องบทสวดมนต์โบราณนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีเป็นประเด็นที่เกี่ยวเนื่องกันมา
และเมื่อคนสมาธิคนหนึ่งกล่าวถึง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านประธานฯ
ไม่เห็นท้วง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านประธานฯ ท้วง จดเรียนให้ทราบไว้
อย่างนี้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีประโยชน์ ไม่เกิด
ประโยชน์ได้เลย เป็นแต่เพียงว่าช่วยเหลือให้คนที่มีอหิวาต์ที่มีโรคภัย
ยกฐานะขึ้นเท่านั้นเอง เมื่อยกฐานะขึ้นแล้วมีประโยชน์อะไรกับราษฎร
ที่มีประโยชน์หรือมีโทษ ข้าพเจ้าเห็นว่ามีโทษ เพราะหมอลำคนพวกนี้
ไม่ใช่คนอื่น บางทีเขาถูกยาพิษมาบอกว่ามาสาธยายธรรมของเมื่อศึกษา
เข้าไปตายท่าเลย เป็นดั่งนั้น ข้าพเจ้าพูดด้วยความจริงใจ ข้าพเจ้าพูด
โดยเหตุผลไม่ใช่พูดตามอารมณ์ เพราะฉะนั้นขอเรียนอย่างนี้ เพราะ
ฉะนั้นในการที่จะแก้โรคอย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเห็นถึงแก่ประชาชน
อย่างสูง ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นควรระมัดระวังการอย่างนี้ไว้

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ตามพระราชบัญญัติที่
สมาชิกได้เสนอมานี้ กระผมไม่ใช่คนที่พูดแต่เข็นนักสังกต แล้วทำได้เลย
สมาชิกก็ปราชัยมากนักหนา กระผมขอเรียนว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
นี้ควรระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง เหตุใดจึงควรระมัดระวัง สืบไปกว่า
ไม่เท่ามือชานาญ สืบตำนานไปเท่ามือคลำ ข้าพเจ้าขอขกด้วยอย่างให้
บรรพาท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องกันนี้ ข้าพเจ้าขอเลือกครั้งไปตามคำขอ
ผู้ซึ่งอยู่ด้วยอย่างนี้ไม่ได้ หมอลำคนนี้ไปปฏิญาณแพทย์แต่หมอลำปฏิญาณ

ไม่ ขอให้ลงมติ โดยเฉพาะเรื่องทศกัณฐ์อย่างนี้ คุณภาพก็ยอมรับว่ามีแต่
ขอให้ลงมติ

มีสมาชิกกรับรอง

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : เวียดนามแยกแยะเรื่อง
ความเป็นความตายของประชาชน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรแยก
อภิปรายต่อไป

มีสมาชิกกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอเสนอให้ลงมติและเสนอให้แยก
อภิปรายต่อไป มีผู้รับรองถูกต้องทั้งสองฝ่าย ขอปรึกษาที่ประชุม ผู้ใด
เห็นควรแยกอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรคยถมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรมีอภิปรายลงมติได้ ขอให้
ไปรคยถมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าขีตอภิปรายลงมติได้ ข้าพเจ้า
ขอปรึกษาที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยถมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยถมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ตกไป ต่อ
ไปข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่
อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี

๒๐๓๒

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอบ้านหมอย จังหวัดสระบุรี

พ.ศ. ๒๕๕๑

หลักการ

เพื่อเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ได้กำหนดเขตที่ดินในพระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่อำเภอบ้าน
หมอย จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๕๔๘

เหตุผล

โดยที่กรมรถไฟได้ทำการสำรวจอสังหาริมทรัพย์ที่จะเวนคืนตาม
พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวในหลักการเสร็จแล้ว จึงจำเป็นต้องออกพระราช
บัญญัติเวนคืนเพื่อดำเนินการต่อไป

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอบ้านหมอย จังหวัดสระบุรี

พ.ศ. ๒๕๕๑

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เนื่องการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ ได้กำหนดไว้
ไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้อง
ที่อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๔๘๘ ซึ่งกรมรถไฟได้
ทำการสำรวจที่จะตั้งเวนคืนเสร็จแล้ว ตามความในพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๘๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔๘๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประ
กาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอบ้านหม้อ
จังหวัดสระบุรีภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่ง
ปรากฏรายชื่อผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายข
ยท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กรมรถไฟ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ดูได้จากราชกิจจานุเบกษาเล่ม
๖๕ ตอนที่ ๕๒ หน้า ๕๐๓

นายเป็ญ โปชนแก้ว รัฐมนตรี : การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนสิ่งท้าวิมทรพิถ์ในท้องที่ตำบลบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรีมานั้น มีหลักการและเหตุผลว่า เพ่งทำทางแยกทางสะพานสายเหล็กจากสถานีบ้านหม้อถึงท่าหลวงมีระยะทาง ๖ กิโลเมตรเศษ เพ่งทำทางรถไฟชั้นเยี่ยมสายจากยุโรปและเพ่งอุตสาหกรรมในการถลุงแร่เหล็ก ทำหลักกล้าเพื่อนำเข้ามา และเป็นโรงงานซึ่งจะสร้างต้นที่ท่าหลวง ในเรื่องนทางรัฐบาลได้ประกาศกฎหมายกำหนดเขตที่ดินเวนคืนที่ดินรายนี้ไปแล้วเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ มีประกาศไปแล้ว เพิ่งเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการสำรวจที่ดินเวนคืนเรียบร้อยแล้ว มีเอกชนเป็นเจ้าของที่ดินรวมทั้ง ๗๑ ราย ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ รายละเอียดทั้ง ๗๑ รายไม่คัดค้านด้วยประการใด ถ้าหากที่ประชุมสภานิติบัญญัติจะประสงค์จะส่งสัฎ์ประการใด รัฐบาลก็จะตกลงให้ทราบ

๑๖.๐๕ H.

ร.อ. ประเสริฐ สดบรหัต (สระบุรี) : การที่ข้าพเจ้าลงจากบัตลงมาถึงที่โคยในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสระบุรี เมื่อรัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเข้ามาสู่สภาและเป็นผลได้ขุดเสกแก่ราษฎรแล้ว ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องคัดค้านพระราชบัญญัติในเมื่อรัฐบาลไม่ได้ให้ความเข้มแข็งแก่ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าจำเป็นจะก็งไม่รับหลักการในวันนี้ ในชั้นความเข้มแข็งนั้น ข้าพเจ้าจะคัดค้านตั้งแต่ขั้นที่กรมการจนถึงหลักการและเหตุผล ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่รัฐบาลเสนอมานั้นไม่มีความจริงหรือความจริงขอเคล็ดกันไปเป็นอย่างมาก คิดว่าในเรื่องการเวนคืนนั้น พูถถึงหลักในการระทบกระเท็ดคนแล้ว รัฐบาลทุก ๆ รัฐบาลไม่รับกันจะตั้งทำในเมื่อก่อนไม่มีความจำเป็น และไม่พึงควรกระทำ

เป็นอันขาด เพราะเหตุว่าการเวนคืนเป็นกาวทำให้ราษฎรเป็นฝ่ายเสียเปรียบไม่ใช่ได้เปรียบ ในหมายของรัฐบาลทุกรัฐบาลมีความมุ่งหวังในขั้นต้นจะให้ประชาชนของชาติเป็นเจ้าของที่ดินและหนา ในเมื่อเขาหักล้างล้างพงเป็นหนี้ชานาที่สวนไร่เวียงร้อยแล้ว ก็ไปเอาตามาและฉบับขึ้นมาแล้ว ก็ให้ขาดประโยชน์ของประชาชนไป โดยนับเงินในวงเงาเวนคืนสำหรับตะเพาะเข้าเถยบ้านหมอน ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องตั้งคำถามตั้งแต่เริ่มต้นที่ถามถึงหลักการที่บอกว่าเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ ความกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตคดี ความจริงหลักการนี้ข้าพเจ้าว่าไม่ถูกต้อง หลักการ การออกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตคดี ความจริงหลักการนี้ไม่ถูกต้อง การออกพระราชกฤษฎีกาเท่าที่ข้าพเจ้าเข้าใจก็คือว่ามีหลักการที่วางหรือวางแนวทางว่าเราจะทำจากไหนถึงไหนเท่านั้น และบังคับข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีความเคารพทั้งหลายว่า ทางรถไฟที่เวนคืนท่านแล้ว ไม่ใช่ยังไม่ได้ทำ ท่านเสร็จแล้ว อกางที่เป็นการผิดกฎหมายหรือไม่คือว่าพระราชบัญญัติกันยวไม่มีเลย แต่ว่าทางรถไฟทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่อย่างไรก็ตามฝ่ายรัฐบาลมีเงินใช้ในขั้นนี้ ประสิทธิภาพเข้าใจให้ข้าพเจ้าเข้าใจในแง่แจ้งได้แล้ว ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะเข้าใจในเรื่องนี้

ในเรื่องเหตุผล ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีหลายเหตุผลเช่นเดียวกับก่อนนี้ เหตุผลว่า “โดยที่กรมรถไฟได้ทำการสำรวจอสังหาริมทรัพย์ที่จะเวนคืนแล้ว พระราชกฤษฎีกาก็ตั้งไว้ในหลักการเสร็จแล้ว จึงจำเป็นต้องออกพระราชบัญญัติเวนคืนเพื่อกำหนดการต่อไป หลักการนี้การสร้างทางรถไฟที่จะทำจะไว้ พักตามสมควรแล้วข้าพเจ้าว่ารัฐบาลใช้วิธีเวนคืนทางรถไฟได้มาซึ่งก็เกี่ยวข้องกับความเดือดร้อนของราษฎร ไม่ใช่ให้ความเป็นประโยชน์แก่ราษฎร

รัฐบาลเสนอนั้นให้สมาชิกได้ขยับไม้ตรงกันเลย คือควรให้รายละเอียด
ให้แจ่มแจ้งว่าทางรถไฟจะทำอะไรแน่ เท่าที่รัฐบาลอธิบายว่าต้องการจะ
เอาทางรถไฟนั้นมาทำประโยชน์ในการขนส่งเหล็กท่าหลวง คือซื้อที่ดิน
สร้างทางรถไฟเพื่อเอามาขนส่ง ชาวเขาอยากจะได้เงินซื้อที่ดินจริง
ก็ขอถามว่าชาวเขาไปสำรวจแล้วเมื่อวานซืน ไม่ใช่เห็นโรงเรียน คือ
วันเสาร์ประเทศสหรัฐสักที่นั่นไม่มีเหล็กเลย มีแต่หิน เขาเหล็กอยู่ลพบุรี
แต่มาขนส่งที่สระบุรี จึงทำให้ชาวเขาข้องใจว่าการขนส่งเหล็ก
สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับใคร สำหรับรัฐบาลหรือสำหรับเอกชน
หรือบริษัทใด ถ้าหากว่ารัฐบาลได้ขี้นบายให้ชาวเขาเขาใจแล้ว ชาวเขา
ก็พร้อมที่จะเข้าใจ คือว่าได้ฟังเหตุผลอันสมควร แต่ข้อเท็จจริงนั้นชาว
เขารับรองว่าเหล็กทั้งจังหวัดสระบุรีไม่มี มีแต่หิน เขาสำหรับทำปูนซีเมนต์
แล้วประโยชน์ทางรถไฟชาวเขาพิจารณาแล้วก็ชอบไม่ได้ประโยชน์อะไร
สำหรับจังหวัดสระบุรี เช่นการรกรากประชาชนที่เขาพินคันทานัน
บริษัทก็ เขอชนกก็ ไปใช้อำนาจขู่เข็ญเขา เขาก็จะไปส่ง แล้ว
ส่งกว่าที่ควรนี้จะเอาบ้างหรือไม่เอาย่าง เขาไปในลานข้าว ข้าวในนา
เสียหมกคือถ่อส่งส่งทางเขาที่โตนทายนะทนันเลย เวียงนั้นอย่างนี้ ที่
นที่กินเขาได้เลยต้องเสียไป แล้วให้ราคาค่าตัวการบังคับซื้อ นี่ชาวเขา
ได้สอยสวนซื้อที่จริงมาจากนายอำเภอคนใหม่ คือในสมัยที่คนเก่า ๆ
เมื่อก่อนมีกรมการอำเภอคนเก่าโดยมากเขาสมยอมกับเจ้าหน้าทีพวกบริษัท
หรือเอกชนเหล่านี้ไม่สามารถจะบังคับอื่นใดได้ก็ยอมเอาเมื่อขอรัฐบาลมา
เป็นเครื่องมือ และพวกกรมการอำเภอที่ออกหมายมายังคัมภีร์ราษฎรให้ส่ง
ของเสียง ตามที่รัฐมนตรีว่าเมื่อก่อนความจริงยื่นไปไม่ได้ ท่านจะไป
สอยตามซื้อที่จริงจากชาวบ้านหมอกที่มานั่งฟังวันนั้นคนมีอายุคง ๗๐-
๘๐ เขาไม่เค็งใจเลยไปบังคับขู่เข็ญกันทั้งนั้น คือถ้าไม่ให้รัฐบาลกรับ

เขาเลย ท่านจอมพล ฯ ท่านควรจะทราบดีด้วยเพราะการเวนคืนเค็ช
 ร้อนในสมัยท่านจอมพล ฯ มาหลายครั้ง มาในครั้งนั้นผมขอฝากความ
 ห่วงใจไว้แก่ท่านด้วย เพราะในสมัยนั้นคุณท่านใจชื้นมากจึงหวังว่าราษฎร
 จะได้รับความสะดวกสบายจากท่านเหมือนกัน และนอกจากทางรถไฟนั้นจะให้
 ประโยชน์แก่ราษฎรน้อยแล้วเรื่องการตั้งประเมินราคาข้าวเจ้าก็ไปพบทาง
 กำเริบและข้าราชการหลายคนทั้งตำรวจด้วย เกณฑ์ทางภาษีประเมิน
 ๕๐๐-๖๐๐ และ ๗๐๐ บาท ค่าเก็บไป ตกในสมัยนี้ต้อง ๑,๕๐๐ บาท
 และมาประเมิน ๗๐๐ เป็นอย่างสูงเป็นการรักษาหาวัน ทวพียของผู้อื่น
 เอามาเป็นประโยชน์ของคนเก็บเอาไว้ ท่านจอมพล ฯ ก็เคยพูดว่าท่านมี
 นโยบายที่จะให้ราษฎรหรือชาวนานานเป็นเจ้าของไม่ใช่ไปเข้าเขาทำข้อ
 หมายราษฎรก็ไปไถ่น้ำล้างดวงพงมาเป็นของตัวแล้วเรียบร้อย ถ้าไม่รีบแก้ไข
 วิธีบังคับเช่นนี้ หรือให้ราคาข้าวอย่างนเป็นการขอขมขมแล้วหรือ
 ในการที่ข้าพเจ้ามาพบคุณก็เพราะเหตุว่าต้อง การให้ความเป็น ขววมแก่
 ราษฎรในจังหวัดของข้าพเจ้า จึงขกความเป็นขวมต่อรัฐบาลว่า การ
 ให้วิธีการอย่างนั้นเป็นการทำ เพื่อให้ประโยชน์แก่เอกชนหรือบริษัทใด
 บริษัทหนึ่งเท่านั้น แต่ทำให้ราษฎรเสียผล นั่นท่านจะหาวิธีใดที่จะทำ
 ให้ราษฎรของข้าพเจ้าได้รับผลประโยชน์ นอกจากนั้นขอเรียนต่อที่จริง
 อีกอย่างหนึ่งโดยละเอียดเพราะข้าพเจ้าอยากจะขอกราบเรียนท่านจอมพล ฯ ให้
 ทราบถึงว่าวิธีการที่คิดค้นไปสำรวจอย่างนั้นท่านควรจะได้สนใจ และวิธี
 รายงาน ในเรื่องวิธีรายงานนั้น ข้าพเจ้าอยากจะเรียนรัฐบาลว่าคิดไป
 ควรจะได้สำรวจการงาน ให้ถนัดถื่นถนัดก่อนจะได้ในสภา ส่วนมาก
 รายงานของเจ้าหน้าที่ไม่ตรงต่อความเป็นจริง เมื่อไม่ตรงต่อความเป็น
 จริงอย่างนั้นทางสภาฯเลยไม่ผู้จะรับฟังให้มันซี้แต่ที่จริงเป็นดังนี้คงว่าชนะ
 ฝนจำกั้ชด.ภาคแล้วชาววังแก้วสระบุรีระยะ ๒-๓ ขยชาวกำในนาถ้ำถึง

จะสมบูรณ์ฝนกำลังตกมากเขาคำนวณกัน ตามธรรมชาติความถี่น้ำราคา
 แพง ความตกขายเร็วแล้วไว้หนึ่ง ๑.๕๐๐ ที่ทางรถไฟผ่านแต่ก็ไล่ที่
 ๑๐๗ ไปคยลท่าหลวงประมาณ ๗ กิโลเมตรเป็นกำแพงเมืองกันน้ำ
 ไม่ให้ไหลออกใบไม้ที่ล้นระบายน้ำก็คิดว่าให้น้ำท่วมไร่นาเสียตายพันกว่า
 ไร่และข้าพเจ้าจึงพบว่ารัฐบาลจะแก้ไขเรื่องนี้อย่างไรนั้นข้อเท็จจริง
 รัฐบาลจะหาทางให้ข้าพเจ้าบอกกับเขาให้ว่ารัฐบาลได้ช่วยแก้ไขอย่างนั้น
 และให้ความเป็นธรรมต่อราษฎรแล้วข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะรับหลักการ และ
 ถ้าไม่เข้าใจและไม่เห็นทางอันใดรัฐบาลไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ราษฎร
 แล้วให้ข้าพเจ้าไม่ยอมเกิดจากที่ระบอบหลักการต่อไป

นายปฐม โภคแก้ว รัฐมนตรี : เรื่องนี้เป็นความจริงของ
 รายละเอียดให้ฟังก็เรื่องเดิม พ.ศ. ๒๔๘๖ ยี่สิบปีที่ประเทศไทยจำกั
 สร้างทางจากสายรถไฟสายเหนือจากสถานีที่กล่าวมาแล้วเมื่อขณะนั้น
 หลวง บ้านหม้อ สระบุรีนั้น ทางกระทรวงคมนาคมพิจารณาเห็นชอบและ
 สนับสนุนออกสหกรณ์ประเภทหนึ่งว่าความตกลงกับบริษัทปูนซีเมนต์ไทย
 จำกัคิดเป็นผู้ที่ทรงงาน หลักการอย่างนี้ คิดเป็นผู้บอกค่าใช้จ่ายในการ
 สร้างทั้งสันและตลิ่งคั้งทำรางและขามชกใช้ค่าทำขวัญแก่เจ้าของที่ดิน
 ที่กระทำทางแยกคือเป็นไปโดยตลอด เมื่อสร้างแล้วเป็นระเบียบเรียบร้อยก็ให้
 คนที่เจ้าของที่ดิน เมื่อก่อนเข้าของแต่ที่ดินแล้วทางรัฐบาลก็มีโอกาสที่จะ
 ใช้ทางรถไฟสายเหนือ มีการเดินรถไฟไประชาชนและเปิดรถสินค้าเดิน
 เป็นการสาธารณูปโภครัฐบาลมีจุดประสงค์อย่างนี้ด้วย และอีกประการ
 หนึ่งความที่กล่าวถึงมีโครงการอุตสาหกรรมซึ่งเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรม
 ธรรมรัฐบาลเห็นสนับสนุน เป็นเช่นเขื่อนวังแสงหรือวังพระราชา
 บัญญัติขึ้นมา ความที่ท่านสมาชิกจะสงสัยก็อยู่ที่แต่เพียงว่าที่นั้น

ความจริงทำเพียรประโยชน์ของรัฐบาลเกี่ยวกับทางรถไฟอันเป็นสาธารณูป
โภคด้วยและรวมถึงอุตสาหกรรมซึ่งมีอยู่ที่ชุมเขื่อนไชยในเขตที่
ป็นเขื่อนไชยจำกัดทำไปนั้นก็เห็นการสนับสนุนอุตสาหกรรมเหมือนกัน
เพราะในเขตที่ในโครงการประเมินราคานั้น ความจริงพระราชบัญญัติ
จะยื่นเมื่ได้ออกไปแล้วก็ใช้คำพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
พ.ศ. ๒๔๗๗ การประเมินก็ยังมีกรรมการเจ้าหน้าที่มาพิจารณาเพื่อ
ความเป็นธรรมแก่เจ้าของที่ดินแต่ละรายไป ทางกรรมการก็พยายามที่จะ
ให้ราคาเท่าที่สมควรเหมาะสมแก่เหตุการณ์ แม้ว่าเจ้าของที่ดินนั้นยังไม่
เห็นที่พลัดใจจะขอตั้งสัญญาโศกสาลการให้รัฐบาลวินิจฉัยอีกก็จะทำได้
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสำหรับราคาทรัพย์สินเครื่องครุภัณฑ์ ข้าพเจ้าก็เห็นว่า
คงจะไม่แตกกันอะไร เพราะราษฎรมีสติที่จะตั้งสัญญาโศกสาลการ
ได้แล้ว ก็ไม่น่าจะคิดจะให้ราษฎรเสียประโยชน์อะไร แต่ว่าทั้งนี้เพื่อ
ประโยชน์แก่การอุตสาหกรรมและการสร้างทางรถไฟสายนี้ ข้าพเจ้า
จึงขอร้องให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้โปรดกรุณาช่วยสนับสนุนให้ร่าง
พระราชบัญญัติจะยื่นไปได้อีก

๑๕.๒๐ น.

หม่อมเจ้านิตยากร บวรวัฒน (พรหมพรศรีอุยสุชา) : ข้าพเจ้า
ขอแจ้งให้ท่านทราบว่าข้าพเจ้ามีส่วนได้เสียในพระราชกฤษฎีกาจะยื่น
ข้าพเจ้ามีที่ดินอยู่ และถูกพระเชษฐภคินีท่านของข้าพเจ้าด้วย
ข้าพเจ้าทูลเรียนว่า

ประธานสภาผู้แทน : ี่จะเดี๋ยว ขอประทานโทษก่อน คือเรื่อง
ส่วนได้ส่วนเสียโดยละเอียดนั้น ถ้าจะตรงอภิปรายในที่นี้ไม่เป็นการ
สมควร แต่ในฐานะที่ฝ่ายปกครองเป็นผู้แทนของคหบดี ขอให้ทรงอภิปราย

ในนามของผู้แทนว่า ควรจะรับหลักการหรือไม่ ควร รับหลักการใน
ประเด็นนี้

หม่อมเจ้านิตยากร วรวรรณ (พระนครศรีอยุธยา) : จะเคารพ
ต่อลัญจก้าท่านประธานเป็นอย่างยิ่ง ก่อนอื่นข้าพเจ้าไม่ได้เ้าะจงรัฐสภา
แต่รัฐสภาที่ท่านผ่านมาได้ดำเนินการผลิตหลักการ เพราะออกพระราชกฤษฎีกา
นั้นในระหว่างสำรวจเส้นทาง นั้นกลับไปละเมียดึกเอา ที่คืน ของ เขาค้วย
ความที่เห็นชอบยังไม่เห็นชอบข้าง ค่ายข้าพเจ้าไม่ได้เห็นชอบด้วยเลย
และไม่มีความลัญจก้าว่า จะยอมให้ผ่านไป แต่ผ่านไปแล้วโดย
มีเป็นขรรคม แล้วเมื่อทำงานเสร็จสิ้นไปแล้ว จึงมาออกพระราชกฤษฎีกา
ออกพระราชบัญญัติขึ้น ตอนหลังนี้ข้าพเจ้าแปลกใจว่า เมื่อใช้อำนาจ
ของตนเองโดยผลการแล้ว จึงกลับมาขออำนาจจากสภาไปตกคาเขา
รู้สึกอ่าวาจริง

ประการที่ ๒ ในหลักที่ทำการนี้ ท่านต้องทราบว่าพระราชบัญญัติ
การเดินรถไฟและทางหลวงกำหนดไว้ รถไฟสายนี้ไม่ใช่รถไฟโดยสาร
หรือรถไฟสัมปทานหรืออะไร เป็นรถไฟที่ติดกรรมวิธีส่งคนโดยสารไม่ได้
ถ้าท่านขึ้นเขาไปเดินก็คล้ายกับ ที่ท่านบอกสภาขานูย์โลก ไม่ใช่รถไฟ
ที่ติดกรรมที่ท่านตั้งแบ่งให้ถูกประการหนึ่งท่านให้ราคาท่านไปครทราชซึ่ง
ถึงความทุกข์ยากของราษฎรที่เดินบนรางขนานกับแนวทางชลประทาน
ไปห่างจากแนวคลองลำรางไม่เกิน ๑ ก.ม. ประมาณ ๕๐๐ เมตร ซึ่ง
เป็นท้องที่สมบูรณที่สุด ได้ทั้งปุ๋ยขรรวมชาติมาจากคลองนั้น แล้วได้
น้ำทุกปี ชาวโคสิมบูรณแต่ๆ ถ้าจะเทียบด้วยที่ดินคนอื่นได้ส่งมาราคา
๕๐๐ บาท ทุนนี้ ๑,๕๐๐ ไม่พอ ต้องมากกว่านั้น นข้าพเจ้าไปให้ตั้ง
๕-๖๐๐ อย่างนี้ น่าสังเกต ทำอะไรต้องให้กว่าเบียดคิธรรมต่อคนยากจน
เวลานำราษฎรแฉวนหนึ่งนี้ ยากจน น้ำตาเช็ดหัวเข่าแล้ว ท่านอย่า

เวลานี้ คงทำอะไรที่เธอเขาที่รีบเวลาไปให้เพิ่มชนแต่ชีวิตเอกชน ขด
ให้ท่านสังวรณชนให้มากที่สุด

ในโอกาสที่สุด ข้าพเจ้าไม่ไว้ในสี่ทรัพย์สินของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ขยาดระคายทุกข์ความเจริญให้แก่ชาติ แต่จะทำอะไรขอให้ท่านรักษาความ
เป็นธรรมให้มากที่สุด ข้าพเจ้าดำใจอยู่ในแล้วไม่มีหตุการ

๑๕.๒๕ น.

นายพัน สุพรรณसार รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนชี้แจง
ถึงท่านสมาชิกที่เคารพในสภาน ในข้อเท็จจริงเรื่อง นี้แต่คนมาแต่เพียง
เล็กน้อย ก็ขอทำไม่เราจึงต้องไปสร้างรถไฟให้ก็มีบริษัทปูนซิเมนต์
ถ้าท่านฟังแต่เส้น ๆ บลัวคล้ายกับว่ารัฐบาลไปสนับสนุนบริษัทที่ไม่ใช่
ของรัฐบาลเอง แต่ทั้งนี้มันเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหล็กกล้าในสมัย
หนึ่งรัฐบาลได้มีลงเห็นความจำเป็นว่าในประเทศไทยเวลานี้ไม่มีเหล็กและ
ไม่มี โรงถลุงเหล็ก แต่ก็ไม่มาจนทุกวันนี้ก็เริ่มมีคกที่ระดมบริษัท
ถลุงเหล็กขึ้นที่จังหวัดกระบี่ ในขณะที่เราได้ส่งผู้เชี่ยวชาญในทาง
ธรณีวิทยาไปตรวจที่จังหวัดกระบี่ ก็รายงานมาว่ามีเหล็กพอจะทำ
ได้จึงระมอขไปบริษัทปูนซิเมนต์ไทยเป็นผู้รับจัดทำ บริษัทปูนซิเมนต์ไทยจึง
ให้ฝรั่งคนหนึ่งเข้ามาส่วกันมาตรวจ ครั้นเมื่อตรวจเขาแล้ว ย่รากฎ
ว่าบริษัทจังหวัดกระบี่ไม่พอที่จะตั้งโรงงานได้ ในขณะที่ถลุงมีมากองเทพ
เขาได้ไปเที่ยวลพบุรีกับเจ้าหน้าที่ของฝ่ายไทยเรา เขาบอกว่าถลุงที่ลพบุรี
เขียนเหล็กถลุงนี้ เขาสังเกตเห็นเขาที่สนิมคิกตามวงน้ำ เขาค้าง ๆ เหล่า
นมแม่เหล็กอยู่ เราจึงจ้างเขาให้สำรวจถลุงที่ลพบุรี เพราะผลสุดท้าย
ทำนึ่งปรากฏว่าเขาแห่งหนึ่งในย่านสถานที่ของทรายขาว จังหวัดลพบุรี

ศักดิ์กันในวงศ์ของคณะธรรมการ" ถ้าเจ้าของศักดิ์นี้ไม่ยอมตามหลักคณะธรรมการประเพณีไป ก็มีสิทธิตั้งสัญญาโคตกลางาร โดยตั้งวันของเขา มาร่วมเพื่อพิจารณาราคาต่อไปได้ โดยอยู่หาเรื่องราคาจึงไม่มีอยู่ของอะไร ในชั้นนี้ถ้าอย่างว่าโยชู่เจ็ดหรือยี่สิบราษฎรนั้นราคาจะมิได้ตกโดยตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนให้ท่านสมาชิกทั้งหลายทราบว่า แต่ก่อนที่ดินราคา ๕-๖ ไร่ขยาย แต่สมัยนั้นราคาที่ดินเป็น ๑,๕๐๐ บาท ราษฎรก็ต้องการสิทธิของแถมส่วนที่ดินเสียไป แต่อย่างไรก็ตามพระราชาธิบดีผู้ทรงมีอำนาจออกน่านสถาปนาแล้วแล้ว เวลามีสิทธิจึงไม่ได้ผ่านไปจนตัวรัฐบาลจะได้ชำระเงิน แล้วสัญญาชำระเงินนั้น ท่านก็มีสิทธิที่จะแต่งตั้งคนแทนราษฎรได้ก็อย่างเต็มที่ รัฐบาลก็ได้พิจารณาในเรื่องราคาไม่ใช่ว่าตกลงกันกับ รัฐบาลเห็นใจประชาชน ข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้แทน พระนครศรีอยุธยา ว่าหลวงก็เป็นเขตเลือกตั้งจังหวัดโค ข้าพเจ้าสนับสนุนรัฐบาลไปบังคับกติการัฐธรรมนูญซึ่งเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ข้าพเจ้าหาเรื่องอะไรหาเหตุผลอะไรไม่โดย แต่ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเท่าที่รัฐบาลก่อนนี้ หรือรัฐบาลนี้มากก็ ก็คิดว่าจะไม่คำนึงการด้วยความเป็นธรรม แล้วราคาไม่สมควรท่านก็ ได้แย้งศักดิ์กันขึ้นมาได้ ไม่ใช่เป็นการยึดปากหรือมีสิทธิกระเกณฑ์ห้ามไว้ เราบัญญัติข้อย่างกฎหมายทุก ๆ เรื่องขอให้ท่านสมาชิกทราบ ถ้าสนใจในเรื่องนี้ก็อย่างหนึ่งนั้น ในกรุงเทพฯ ราคาแพงกว่าเช่นไหน ๆ ก็บัญญัติกันขึ้นมาแล้วว่าการเว้นคนหลังกรมผู้ทหารเรือหรือที่ขานขมนกของพระราชาธิบดีผู้ทรงมีคุณธรรมการที่ราคาแล้วเขาไม่ยอม รัฐบาลก็ไม่สามารถจะขี้ใจติดกรรมสิทธิ์อันแท้จริงได้ ให้ตั้งสัญญาโคตกลางารเขาไม่ทำเพราะเป็นขุ่นในเวลา นี้ เราว่าถ้าไปตามระเบียบและแผน ทั้งข้อให้เขาวางรัฐบาล

ก่อนนทวยชา ข้าพเจ้าจำขึ้นจะตั้งบ้านที่เพราะรัฐชาติให้พุ่มมาหลาย
 ปีระการ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ เพราะจริงข้าพเจ้าที่กระแสนับสนุน
 เมื่กฟงรัฐชาติแล้วรู้สึกไม่พอใจ และทางฝ่ายบ้านเขาก็มีเหตุผลมากว่า
 ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวอ้างทางรถไฟที่ทำนี้ใช้สำหรับอุปโลกเป็นสาธารณ
 ูปการ และตั้งการที่จะขนปูนซีเมนต์จากโรงงานปูนซีเมนต์สระบุรีขึ้น
 สำธารณูปการ เพราะการขนสินค้ามาสู่ตลาด ข้าพเจ้าจึงยืนยันว่า
 ความจริงรถไฟส่วนนี้ไม่ใช่เป็นการขนปูนซีเมนต์มาสู่ตลาดที่เอกชนวิกลีย
 ซึ่งผลิตไปแล้วครั้งเดียวมาสู่โรงงานปูนซีเมนต์ทางซอ อดเห็นสร้าง
 ขึ้นสำหรับบริการขนปูนเมื่กเขา มากเป็นปูนซีเมนต์อย่างที่ โรงงานบางซอ
 เพราะฉะนั้นจะถือว่าเป็นการสาธารณูปการไม่ได้ การที่ท่านรัฐมนตรี
 ว่าเพื่อขนสินค้าสู่ตลาดที่ตอมภักคยานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเข้าไปไม่ได้
 เพราะเหตุว่าเป็นการที่จะขนปูนซีเมนต์ซึ่งผลิตไปแล้วครั้งเดียวยังไม่พอ
 เขามาขทั้งหมด และข้าพเจ้าเห็นด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นก็มีอยู่ว่า
 รัฐชาติจะทำ อย่างไร ระยืนยันต่อสภานิติบัญญัติไม่ว่าจะทำทางรถไฟสำ
 นเป็นสาธารณูปโลกขึ้นได้ ข้าพเจ้าอยากขอความเข้าใจจากรัฐบาล
 ว่าจะทำได้หรือไม่ และจะเปิดการโดยสาธารณูปการหรือไม่ ขึ้นตามทาง
 เขตกันใต้หรือไม่ ข้าพเจ้าสงสัย เพราะเหตุว่าทาง ๗ กิโลเมตร ข้าพเจ้า
 ได้เคยขึ้นรถไฟผ่านมาตลอดที่ผ่านไผ่ ไม่มีบ้านมีถนนอะไร เป็นทาง
 ไร่ไปหมด เพราะฉะนั้น แม้คือขีโทยสารเป็นสาธารณูปโลกแล้วจะมี
 คนขึ้นหรือไม่ ลงทุนเท่าไร เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะคลงคดีดู
 ประมวลข้อข้อง ข้าพเจ้าฟังได้เป็นอันว่า ทางรถไฟส่วนนี้ทำให้
 การชลประทานในระแวกนั้น ึ่งผลผลิตขึ้น ความจริงเท่าที่เห็นด้วย
 ตามักคลงอยู่ แต่ถ้าคลนั้นจะระบายน้ำได้หรือข้าพเจ้าก็ยังยืนยันตั้ง

เชื่อเพื่อนสมาชิก เพราะข้าพเจ้าไปเห็นหน้าแล้ว เมื่อเกิดเกล้าครั้นขึ้น
 เช่นนี้ รัฐบาลจะให้อำนาจไปพิจารณาและหาทางระงับนายอำเภอเกิด
 นำท่วมอย่างนั้น นายเขมชาติรัฐบาลพระบรมชง นายเขมชาติ ๒ และประการ
 ที่สาม เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าให้มีการพุดจาวกล่าวกัน ให้ราษฎรที่เป็น
 เจ้าของที่ดินเช่นหนังสือหนังสือ เป็นไปในที่ว่าสมยอมว่าจะให้คนอื่นที่
 ดินนี้ได้ภายในไว้ละ ๗๐๐ บาท แล้วปรากฏว่าที่ดินเปลี่ยนแปลงไป และ
 การล่วงเลยเป็นเวลานาน จึงยังไม่ใช้ความผิดของรัฐบาล ข้าพเจ้า
 ทราบ แต่รัฐบาลจะยืนยันให้เกิดข้อกล่าวอ้างผ่านพระราชบัญญัติ
 เว้นคืนไปแล้ว รัฐบาลจะส่งไปทางกระทรวงมหาดไทยให้ทราบ
 ข้อความใด ๆ ก็ตาม จะเขียนโดยลักษณะสมัครใจหรือถูกบังคับก็ตาม
 ว่าจะกำหนดที่ดินเป็นเท่าไร รัฐบาลจะไม่คำนึง จะไม่ถือเป็นหลักฐาน
 ใด ๆ เท่านั้น และเมื่อออกพระราชบัญญัติไปแล้วจะให้ถือว่ากรรม
 พิจารณาเวนคืนที่ดินเริ่มตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติได้ผ่านเป็นคืนไป ข้อ
 ตกลงที่มีมาถือเป็นอันไม่ถือ ให้ยกสร้างไปหมดสิ้น เพียง ๓ ข้อเท่านั้น
 ข้าพเจ้าอยากถามรัฐบาลว่าจะพิจารณาได้หรือไม่ ข้อแรกขอให้เป็น
 ทางยก ข้อ ๒. การชลประทานจะจัดการให้เขาย่างใดหรือไม่ ประการ
 ที่ ๓. ในเรื่องราคา รัฐบาลจะยืนยันต่อกรรมการว่า ข้อตกลงที่ทำไว้
 ก่อนไม่ให้ถือสาเช่นเกณฑ์ใดหรือไม่ ถ้าหากว่าท่านทำได้อย่างนี้ไม่
 ขัดข้อง ถ้าหากว่าทำไม่ได้แล้ว ขอให้เป็นการชี้แจงเท่าไรก็ตาม อย่า
 เว้นคืน ขอให้ชัดเจน ๆ ว่าจะทำอะไรไม่มีผลหลัก เพราะฉะนั้นอยากขอเรียน
 ถามรัฐบาลถึงที่ใดเวียนถามมา

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : ข้อผู้คนที่ของท่านมายัง
 รัฐบาลก็อาจจะรับไปพิจารณาได้ แต่ว่าข้อที่เป็นบัญญัติกฎหมายนั้น

ความกั้นคนละอย่าง คอยทางนั้นหรือมีกัวยี่สิบหรือสามร้อยกิโลเมตรเป็น
 สาธารณูปโภคสาธารณูปการมีลักษณะเหมือนกันทีเดียวคนเพื่อสร้าง
 ทางรถไฟ การเดินกันขาพเจ้าจั่วว่าให้ฟัง การเดินกันตีสี่ห้าหรือทศ
 รัฐบาล จะตั้งการเพิกถอนการใด ๆ ขึ้นเป็นสาธารณูปโภคหรือเพิกถอน
 เหมือนนี้ เมื่อมีใครคัดค้านหรือกล่าวอ้างว่าอย่างอื่นท่านให้เดินกันตามข
 ัญญัตติแห่งพระราชบัญญัติกัน นักกฎหมายอยู่ข้างนี้ เพราะฉะนั้นข
 กฎหมายเราก็เดินกันไป ท่านคงเข้าใจกันดีแล้วว่าถ้าการเดินกฎหมายนี้
 ไม่มีที่สิ้นสุด คอยเมื่อไรศาลฎีกาคัดค้านแล้วจึงจะไว้ขยับขยับไป ส่วน
 ที่พูดหาข้อที่ท่านว่าเกี่ยวกับชำระชำนานนักพอจะแก้ได้กันได้ ถ้า
 หากว่ารัฐบาลได้สำรวจแล้วเห็นว่าเห็นทกคนนำหรือเทศศกทำคดีของ ขึ้นได้
 ก็ไม่ขัดข้องอะไรท่านก็เชิดรัฐบาลว่ารัฐบาสคงไม่พยายามทำให้ราษฎร
 เสียหาย ถ้าทำให้ราษฎรเสียหายขึ้นรัฐบาลก็ต้องแก้ไข ส่วนเรื่องราคา
 นั้นจะเป็นข้อผูกมัดใด ๆ ก็คือว่ากันไปตามเรื่องแห่งกฎหมายของข้าพเจ้า
 ได้เรียนไปแล้วว่าเมื่อออกกฎหมายเดินกันไปแล้วก็มีกรรมการชำระเม
 ไรราคาขึ้นคัดค้านใด ๆ ที่มาแต่เดิม เคยว่าไม่ผูกมัดกันทั้งหมดแล้ว หวังว่า
 จะเป็นพอใจของสถานแล้ว

๑๕.๕๒ น.

น.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ
 เมื่อได้ยินว่าขบวนการกฎหมายเดินกันไม่มีที่สิ้นสุด ความจริงมีสิ้นสุด ถ้า
 ไม่กฎหมายบอกว่าสาธารณูปโภค และอยู่ในคืนแล้วคำสั่งใดก็ตามที่
 ประชาชนสาธารณชนใด ๆ ก็คือที่โลกเรี โลกและกฎหมายนี้ก็เป็นเรื่อง
 คล้าย ๆ กับบริบทพัวเข้า เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่ประชาชนจะเข้าที่ส่วน

ยุโรป อเมริกา และอื่นๆ ไปทำซ้ำ นี่ยังตามหลักกฎหมายของต่างประเทศ
 ทุกแห่ง ทั้งในส่วนเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาที่กล่าวมาความหมายเป็นกิจการใด
 ก็ตาม ซึ่งสามารถชนมีสิทธิในโลกอยู่ โลกเช่น ตลาด หรือทางรถไฟได้
 อาศัยเดินไปเดินมาจนสินค้าทำเรื่องเข้าใจอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถึงจะ
 สาธารณูปโภคเองไม่มีที่สิ้นสุด ชาวเขาว่ามีที่สิ้นสุด ความหมายของ
 สาธารณูปโภคจะว่าเหมือนแรกก็ไม่ใช่เป็นการสร้างรถไฟ และจะว่า
 สาธารณูปโภค ชาวเขาไม่เห็นว่าเป็นสาธารณูปโภคใช้วิธีโลกอะไร เป็น
 การขุดดินให้บริษัทปูนซีเมนต์ ชาวเขาต้องใจว่ากฎหมายฉบับนี้จะออก
 ไม่ได้เป็นพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ตามที่กฎหมาย
 ฉบับนี้ เมื่อใช้รัฐบาล มาตั้งแต่ครั้งเก่าและผลของากจะเวียนต่อท่านประ-
 ธานว่าตามที่ทำสร้างรถไฟสายชนบทก็ออกมาจากสายเขาที่ขี้ควายเห็นอืดพวย
 และจากเขาที่ขี้ควายเห็นอืดพวยจะสร้างทาง รถไฟประมาณ ๘ กิโลเมตร
 และไปถึงรถไฟสายเหนือที่สถานีหนองเต่าและจากนั้น มาทางรถไฟสาย
 ใหญ่สายเหนือและมาถึงสถานีบ้านหม้อ ก็แยกไปทางตะวันออกเฉียงใต้ลง
 ไปท่าหลวงแม่น้ำป่าสักก็ระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร ในการทดลองสมัยนั้นครว
 ญ์เคยบันทึกปรากฏว่าทางรถไฟสายเหนือ นั้นทาง บริษัทเขาอินทียะออกค่า
 ใช้สอยให้ทั้งหมด และเมื่อสร้างเสร็จแล้วทางรถไฟนั้นก็ขึ้นของกรมรถไฟ
 ของแผ่นดิน และก็ปรากฏว่าเราสามารถจะใช้รถไฟขึ้นทางสาธารณะ
 และจากท่าหลวงแม่น้ำป่าสักก็มาเรียก โดยสารบ้านหม้อได้ ปรากฏว่า
 ทางขึ้นนั้นเป็นทางแผ่นดิน ทางรัฐบาลได้มาเปล่าๆ ทางบริษัทเป็นคนออก
 เงินให้ อันที่เกี่ยวกับการศึกษา การทักน้ำของเรานิสถิมณฑลของบริเวณ

คนจริงดีที่ จะดีไปเสียหมดนั่นแหละ ย้ำคำนี้ในเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการขัดประ-
 ความอย่างใด จะสายเห็นคนชั่วไม่ให้พูดทวงนาได้ ทางสำนักก็ได้ถก
 ลงได้เขาไปขอเอาให้กว้างขึ้นไม่ให้น้ำท่วมและสร้างทางโยงจากตะวันออก
 เน้นถนนขึ้นข้างล่าง น้ำได้มาก น้ำเพราะฉะนั้นก็ไม่ได้เหลือค่าอะไรใช้
 จ่ายให้แก่ราษฎรเวลานี้ยังไม่ตกลงในเรื่องราคา ตรวจดูความเร่งรีบ
 ปรากฏว่าราคาที่ดินประเมินไว้บนเป็นราคาที่ยังไม่ตกลงกัน เมื่อเวลา
 ออกพระราชบัญญัติเวลานั้นแล้วก็จะให้ตั้งกรมการดินไปพิจารณาว่า
 เสียหายให้ถึงราษฎรตามสมควร และในกระทรวงมหาดไทยก็จะทำ
 เรื่องนี้ให้เสร็จไม่ใช่ขอรับรองต่อสภาแน่ เราจะได้จัดการเสียให้กลับ
 ราษฎรกับความเห็นธรรมเท่าที่จะทำได้และพยายามพิจารณาให้ราคา
 ดินให้เป็นการสมควรให้เหมาะแก่กาลเทศะ

๑๔.๔๖ น.

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ถ้าปาง) : ก็เกิดปัญหาขึ้นอย่างนี้ คือ
 ว่าสภาเราควรจะรักษาหน้าที่ของเราหรือไม่ นั่นอันหนึ่ง ถ้าหากว่าเรายอม
 รั้งเงื่อนไขของรัฐบาลจะสัญญาอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าหากว่าสัญญาได้
 แล้วเราจะยอมเสียหรือไม่ ถ้าหากว่ารัฐบาลรับอย่างนี้ ทางรถไฟอาจจะ
 เป็นสาธารณูปโภค จะให้ถาวรโดยสภารได้หรือไม่อย่างนั้น สภาจะรับ
 อย่างนี้ ถ้ารัฐบาลจะรับอย่างนี้ สภาจะรับหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ได้
 เรื่องเดิมของเรื่องไม่ใช่เข้าสาธารณูปโภค ผิดกฎหมายอยู่แล้ว แต่ว่า
 เรามาถ่วงกันในสภาว่าจะรับหลักการได้หรือไม่ ประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ เรื่องของเรานั้นได้ทำมาแล้ว ความจริงในสมัยที่
 ท่านเป็นนายกรัฐมนตรีเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖ นี้เราจะเข้าไปหาท่านเรื่อง
 ว่าเราคิดค้นขึ้นเรื่องมาถ่วงต้องเสียก่อน ถ้าจะดำเนินเรื่องถูกต้องไม่ถ่วง

มีการต่อของ รัฐสภาที่เสนาบดีเรียกด้วยว่าเป็นเรื่องสาธารณูปโภค เช่น
 อย่างนั้น ๆ ก็ให้พระโยชนต์อย่างนั้น ๆ เข้ารับตามกฎหมาย แต่ก่อนมีคำต่อ
 รองทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นนายกรัฐมนตรี เราจึงไม่ให้ ถ้าเราฟังก็เสียอำนาจ
 ที่จะรับมา ให้เป็นวิภาษด้วยทุกกฎหมาย ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้ามองกันที่คน
 คงแก้ครั่งท่านเป็นนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่สมัย พ.ศ. ๒๔๘๖ เพราะ
 ขณะการต่อของ ในเรื่องนี้ เพศศความให้เห็นสาธารณูปโภค สถาน
 ไม่เรียบร้อยแล้วก็สมควรจะรีบเลิกการร่างกฎหมายนั้นไว้ รัฐบาลเห็นว่าควร
 จะทำอย่างไรอย่างหนึ่ง ตอนนั้นก็ขึ้นแล้วเริ่มกันมาใหม่ แล้วก็ไปตั้งข้อ
 ให้เขาไปชื้อชื้อใหม่ ไม่อย่างนั้นก็จะกลายเป็นสถาน ไม่เรียบร้อยด้วย
 กฎหมายซึ่งอาจจะเกิดการเสียหายขึ้นข้างหน้า

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : เมื่อเวลาสี่โมงใน
 ค่ำ พ.ศ. ๒๔๘๖ ผมเป็นรัฐบาลขึ้น ก็โดยต่อพระราชกฤษฎีกาเวนคืน
 ที่ดินไว้ แต่ว่าเพิ่งมาลงมติทำในปี ๒๔๘๐ แล้วทางรถไฟสายนี้ระดับความ
 เป็นสาธารณูปโภคหรือไม่น่าถาม แต่เมื่อทางรถไฟเป็นของกรมรถไฟแล้ว
 กรมรถไฟได้พระโยชนต์จะใคร่จากกราบให้ ในคราวลากรุ่งเหล็กจากเขาด้วย
 ความมาลงที่ โรงถลุงเหล็กที่ท่าหลวง แล้วถลุงเหล็กจากนั้นแล้วที่ท่าหลวง
 ก็มีขึ้นขึ้นมาแล้วกรับจนปูนซีเมนต์ได้เขามาแล้วก็มาขายจำหน่ายแล้ว ราช
 ภัตซึ่งรัฐบาลก็ได้ขายแล้วราชภัตพวกนี้เก็บของแผ่นดินทั้งหมด จะ
 เป็นสาธารณูปโภคหรืออะไรก็ได้แล้วแต่ท่านจะพิจารณา

นายจิ่ง สหิบุตร (แพร่) : คำที่ท่านนายกรัฐมนตรี ก็กล่าว
 มาเมื่อถก กระหมวกเห็นใจ แต่มีอยู่ข้อหนึ่งว่าฝ่ายถกกันได้ก็แล้ว ใน
 หลักการณะเหตุผลนั้น ทั้งที่วิถึสาระไม่แจ่มแจ้ง มีตอน ตอนหนึ่งได้
 พยายามค้านกันที่หน้าในเรื่องนี้ แต่ทางฝ่ายรัฐบาลไม่เห็นแล้วเลยด้วย

รถไฟแห่งประเทศไทย เพราะฉะนั้นกรรมใคร่ขอความสว่างแจ้งในใจก่อน
ที่จะรับหลักการหรือไม่รับหลักการ

จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ที่สภาระบุ
ก็ไม่เห็นแต่เหล็กท่อก แต่ว่าหรือจะมีก็ไม่มีทรายเพราะยังไม่ได้สำรวจ แต่
ว่าในที่ทำหลวงนั้นเขาบอกว่าเป็นสถานที่ที่มี เพราะว่ามีคู้อมแม่น้ำ
เข้าลึกก็ เมื่อเวลาที่จะขนเชื้อเพลิงหรือวัตถุต่างๆ ไปยังโรงงาน ก็ได
อาศัยแม่น้ำเข้าลึกแล้วต้องมาตามแม่น้ำเจ้าพระยา เพราะฉะนั้นทาง
บริษัทเขาจึงไปปักฟันซีเมนต์ที่ทำหลวงเลย เมื่อทำหลวงและบริเวณนั้น
ไม่มีเหล็ก จึงส่งไปขณมาที่ขั้วกลางลพบุรี จึงได้เกิดค่อทางรถไฟสาย
นี้ขึ้น

นายเจมชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรี : สำหรับปัญหาที่ว่ารัฐบาล
นั้นมีส่วนได้เป็นอย่างไรในเรื่องทางรถไฟสายเหนือไม่นั้น พละจะมี
ข้อเท็จจริงอย่างไร คือว่า ในทางรถไฟสายนี้คิดจะไปเกี่ยวกับบริษัทตกลง
แล้วเหล็ก ในเรื่องแล้วเหล็กนี้บริษัทปูนซีเมนต์ไทยเป็นเจ้าของเกี่ยวกับโรง
งานถลุงแร่ ในบริษัทปูนซีเมนต์ไทยนี้ฝ่ายรัฐบาลมีหุ้นอยู่ ๕๐.๘๘๗
เพราะฉะนั้นการที่เราสร้างทางรถไฟสายนี้ไปเอาแล้วเหล็กจากที่นั้นมา พก
ง่าย ๆ เพื่อประโยชน์ในการแล้วเหล็กนี้รัฐบาลจะไต่ประโยชน์ถึง ๒ คือ
คือ ๑. ได้ประโยชน์จากการได้แล้วเหล็ก ซึ่งเอามาให้แก่บริษัท ซึ่งรัฐบาล
มีหุ้นถึง ๕๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ๒. เมื่อสร้างทางรถไฟสายนี้เสร็จแล้ว
ทางรถไฟสายนี้กรมรถไฟก็จะไต่มีประโยชน์เร็วขึ้น เพราะเมื่อสร้าง
เสร็จแล้วก็จะต้องเป็นทรัพย์สินของบริษัทของรัฐบาล กรมรถไฟก็จะโยกย้ายคน
ไทยสารหรือสินค้าได้ และถึงกว่านั้นนโยบายในเรื่องบริษัทถลุงแร่หรือ
นโยบายในเรื่องการสร้างทางรถไฟสายนี้ไปขณแล้วนั้น ก็ยังมีข้อสัญญา

ของบริษัทยังได้ให้เงินแก่รัฐบาลเม็กซิโก ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ บอกว่าจะ
 ะได้ให้คำปรึกษาในการผลิตแร่เหล็กออกให้ได้ภายใน พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งบริษัท
 ได้เตรียมสรรสมไว้แล้วที่ขัณฑ์หมอลเป็นจำนวนหลายพันตัน เพราะฉะนั้น
 ปัญหาเรื่องสาธารณูปโภคหรือประโชนที่รัฐบาลจะได้ไว้จากแร่เหล็ก
 หรือวางรถไฟสายนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเกือบจะเปอร์เซ็นต์ทีเดียว
 เพราะฉะนั้นที่เราทำขัณฑ์หมอลที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติกันเพื่อที่จะ
 ักระโชนให้เงินแก่รัฐบาลขึ้นส่วนใหญ่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ส่วนค่าทดแทนที่ดิน
 นั้น ท่านนายกรัฐมนตรีก็ได้รับรองแล้วว่าในฐานะที่เป็นรัฐบาลจะได้
 พิจารณาให้ค่าทดแทนแก่ราษฎรด้วยความเห็นอกเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง และ
 เมื่อรัฐบาลได้สัญญาอย่างนั้นแล้ว ก็หวังว่าจะขึ้นที่มั่นใจได้บ้าง และ
 ราษฎรก็คงจะได้ค่าทดแทนที่ตนพอใจขึ้นด้วยความเห็นธรรม

นายฉ่ำ จรรย์เศตร (นครศรีธรรมราช) : ปัญหาเรื่องกรโชน
 ที่ในกรณีต่างๆ โชนมาใช้ถักตามลหั้นหรือถักเองหนึ่ง เราได้รับ
 ความยุ่งยากมาแล้วก็มีหลายครั้งหลายหน.....

ประธานผู้สภานทน : ไม่ใช่เรื่องโชนที่ ขึ้นเรื่องเงิน
 อสังหาริมทรัพย์

นายฉ่ำ จรรย์เศตร (นครศรีธรรมราช) : คล้ายกัน

ประธานสภาผู้แทน : คนละเรื่องไม่ใช่คล้ายกันอยู่ในประเด็น
 ตกว่า เร่วัก

นายฉ่ำ จรรย์เศตร (นครศรีธรรมราช) : ขัณฑ์หมอลในกรณี
 เราจะเคยตั้งปัญหาเรื่องเงินกันแล้ว คราวนี้รัฐบาลจะช่วยเหลือประชาชน
 ชนให้เป็นธรรมในขัณฑ์หมอลโดยเพราะเรื่องที่ดินเกี่ยวกับทางรถไฟ
 ไฟลาคณภูหมายจะขึ้น ข้าพเจ้าขังใจถึงเหตุและผลที่ขัณฑ์หมอลที่จะได้

แสดงกักไปนี้ ท่านผู้เป็นประธาน รัฐบาลได้เสนอบริการยืมเงินขึ้นส่งที่
 วมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอบ้านหม้อจังหวัดสุพรรณบุรี หลัคดีการ และเหตุผล
 รัฐบาลได้แสดงชดเชยเงินแล้ว และท่านสมาชิกได้กล่าววาทันขึ้นวาระ ๆ มา
 ปัญหาเพราะหน้าข้าพเจ้าวิตกแทน ประชาชนในกรณีนี้ เว้นแต่ว่าเราจะได้
 คำตกลงแทนที่รัฐบาลเอาที่กันไว้เพื่อทำประโยชน์ส่วนรวม ทั้งที่รัฐมนตรี
 เจมซาคี ว่า รัฐบาลจะได้ประโยชน์ส่วนรวมถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ ปัญหา
 เป็นปัญหาสำคัญมาก ราษฎรหลายร้อยคนซึ่งอยู่ในที่กันนี้ ย่างท่านถนัด
 ขวางท่านถึงไม่ฉลาด สมบูรณ์อย่างนั้น เมื่อได้วิธีแก้ที่กันไปแล้ว โดย
 ฉะนั้น คำตกลงแทนนี้จะเป็นสมมติแล้ว สมมติว่าที่กันของข้าพเจ้าร้อย
 ไร่หรือ ๒๐ ไร่หรือของผู้แทนของท่านตกลงเรียบร้อยแล้วมีท่านนิตย ฯ เป็นอัน
 แม้รัฐบาลจะเสียค่าเสียหายเป็นจำนวนหมื่น ๆ บาทก็ตาม แต่สำหรับ
 ราษฎรที่มีปัญญา ย่อมจะเอาเงินจำนวนนี้ ไปทำประโยชน์ให้เกิดคุณดีกว่า
 ที่ ๆ เป็นคชบุรี ... ราษฎรที่ข้าพเจ้าได้รับเงินค่าชดเชยไปแม้จะมากเท่าใด ๆ
 แล้วเอาเงินจำนวนนี้ ไปตั้งหลักฐานว่าจะทำรางทางพง ... กว่าจะได้ที่กัน
 มาทำมาหากินนั้น ชื่อนราษฎรได้รับความลำบากเป็นอย่างมาก โดย
 ฉะนั้นอย่างถึงราษฎรชาตินี้ในกรณี อย่างที่ข้าพเจ้ากล่าวอธิบายแล้ว
 ยังมีเรื่องอื่นอีกมากมาย ราษฎรถูกเวนคืนมาแล้วในกาลก่อนได้เงินไป
 เมื่อได้เงินไปแล้วเข็นก็เข็นมันจนไม่รู้จักใช้เงิน ... ในที่สุดราษฎรไม่มีที่
 เอาเงินไปใช้ไม่เงินประโยชน์เสีย ... นี้เป็นความวิตกอย่างใหญ่หลวงของ
 ข้าพเจ้าที่ตกลงที่จะไม่รับหลักการกฎหมายฉบับนี้ แม้ท่านจอมพล ยี่
 พันห้ารัฐบาลกล่าวว่า จะช่วยเหลือด้วยความเป็นธรรมแก่ โทษเพียงใด
 แต่ราษฎรขอข้าพเจ้าในฐานะที่ข้าพเจ้านำว่าเงินจำนวนนี้ควรทำอย่างนั้น
 ประโยชน์จึงได้เต็มประโยชน์ส่วนรวม ... ที่ราษฎรไม่รู้เท่าด้การนี้

ท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งเห็นตรงต่อพระราชกรณียกิจทำให้ความ
เป็นธรรมแก่คนไทยทุกคนยิ่งขึ้นจำนวนหนึ่ง ขอประทาน โทษข้าพเจ้าจะ
เปรียบเปรยคร่าวๆว่า นร. กับ ก. ก็คือเป็น ความผิด ของข้าพเจ้า ซึ่ง ราษฎรจะ
เดือดร้อน จริงอยู่รัฐบาลไทยประโชติชน จำนวนร้อยล้าน พันล้าน สำหรับทำ
ประเทศ แต่ชนชั้นส่วนน้อยก็จริงกับแต่เผ่าพวกผู้นำเอาเงินไปทำดีให้
เป็นประโยชน์มันคงชั่วสุดชั่วหลาน ชื่อนร.รัฐบาลคำนึงหรือเปล่า เพราะ
ฉะนั้นปัญหาที่รอประชาชนสภา ฯ ได้กล่าวย่อแล้วนั้น ข้าพเจ้าอยาก
จะสนทนากับท่านจะไม่มีผลกับกฎหมายฉบับนี้ไว้ เพราะถ้านั้นจะเกิดขึ้นกับราษฎร
ของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นมีญาติของตระกูล ฯ อยู่ที่ไหนก็ได้ที่เงินเขา....

ประชาชนสภาผู้แทน : เหตุผลมันกว้างออกไปทุกที่ๆ ให้เข้าใกล้
และให้เข้าไปตามแนว

นายถวัลย์ จิตรสันทร (นครศรีธรรมราช) : อาจจะไม่สามารถ
จะนำเงินนี้ไปก่อสร้างตัวได้ ในการที่รัฐบาลจะให้ค่าชดเชยอย่าง
รัฐมนตรีกองท่านจะตั้งอนุญาตศาลากลาง ราษฎรของข้าพเจ้าถ้ามีผู้แทน
ที่ใส่ใจเป็นอย่างดีก็จะเห็นตัวแทนมาโต้คชยกับอนุญาตศาลากลาง แต่
ถ้าผู้แทนของท่านมีฐานะก็จะทำไม่ได้เห็นผู้แทนมาโต้คชยกับอนุญาตศาลา
กลาง อย่างผู้แทนคชยชกแล้วแล้ว ราษฎรได้มีความเดือดร้อนยิ่งขึ้น
เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญมาก ถ้าท่านจอมพล ป. ซึ่งเป็น
หัวหน้ารัฐบาลรับรองว่าจะช่วยเหลือให้เห็นความเป็นธรรมโดยเฉพาะ
อย่างนี้ให้เงินแล้วสร้างบ้าน สร้างที่นาให้ สร้างสวนครัวให้ แล้วให้
เงินเป็นพิเศษ.....

ประชาชนสภาผู้แทน : น. ถ้า คือเขาให้เงินคุณแล้ว คุณจะทำ
อะไรเป็นสิทธิของคุณ แต่ปัญหาในที่นี้จะรับหลักการหรือไม่ เขาให้ถูก
ที่สุดให้แพง ควรจะพูดอย่างนี้ดีกว่า

นายถ้ำ จำรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : ค่ะนั้นเหตุผลที่ข้าพเจ้า
 อภิปรายแล้วลงในข้อห้วงใย ประเด็นนี้เช่นเช่นนี้ ถ้าหากว่ารัฐบาลให้
 เงินค่าชดเชยไม่เต็มคณียที่ข้าพเจ้าอภิปรายแล้วข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะรับ
 รองได้ ค่ะนั้นถ้ำรัฐบาลยื่นและรับรองว่าจะให้ความเป็นธรรมและจะ
 ควบคุมการเงินของราษฎรซึ่งเช่นญาติข้าพเจ้าเค็ดอื่นไม่รู้จักใช้ในเรื่อง
 ที่อยู่ เครื่องนุ่งห่ม ยาแก้ไข้ อาหาร โดยเฉพาะแล้ว ข้าพเจ้ายินดี
 ที่จะรับรอง อนึ่งท่านที่ใดกล่าวอภิปรายมาแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าน
 นิศัย ๑ ก็ได้เมตตาอภิปรายด้วยความเห็นอกเห็นใจประชาชน ถ้าเมื่อ
 เป็นเช่นนั้น ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนทั่วประเทศคนหนึ่ง อดยากจะ
 สนับสนุนท่านรองประธานให้ดียิ่งขึ้น แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลได้พยายาม
 ความในที่ข้าพเจ้าอภิปรายแล้วข้าพเจ้าก็อยากจะร่วมหลักการให้เหมือนกัน

๑๖.๐๓ ๑๑.

นายบุญมี ป่าม่วงคี (ลพบุรี) : เท่าที่ได้ฟังอภิปรายนั้นก็พอจะ
 สรุปได้ว่าสมาชิกอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้ตั้งใจในหลักการที่ว่าสร้างถนนไปนั้น
 เป็นการผิดหวังของราษฎรอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งเป็นเรื่องที่ผูกพันการวัด
 เป็นการทดแทน ในข้อนี้ทางฝ่ายรัฐบาลก็ควรจะรับรองแล้วว่าส่วนราคานั้น
 ก็ไม่ขัดข้อง แต่จะให้ถึงความพอใจ แต่ว่าขอให้มีอนุญาตโคตการไป
 ว่ากันอีกครั้งหนึ่ง ในข้อนี้รัฐบาลก็รับรองอยู่แล้ว จะเอาอย่างไร
 ก็เอา ประเด็นต่อไปนั้น สำหรับจะเป็นการเป็นการเค็ดครั้งนั้นแก่ชาวไร่
 ชาวนาหรือคาส์ตาसानัน จะทำอย่างไรหรือสะพานอะไร รัฐบาลก็รับรอง
 อยู่แล้ว นฝ่ายสมาชิกผู้แทนสระบุรีท่านก็เห็นท่วงในเรื่องนี้ เมื่อรัฐบาล
 รับรองจะทำแล้ว ต่อไปก็ไม่น่าจะมีเรื่องอะไร ถ้าน่าจะมีการลงมติกัน
 ไปได้แล้ว

๑๖.๐๓ H.

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ขอประทานชี้แจงในเรื่องปัญหา
นี้ คือปัญหาที่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทางรัฐบาลชี้แจงไม่ถูกต้อง และท่านสมาชิก
เองก็เข้าใจไปคนละเรื่อง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันมาโดย
เหตุอันยากจะเรียงลำดับที่ประชุมให้เข้าใจข้อเท็จจริงสักหน่อย คือปัญหา
เริ่มแรกก็บอกว่าทางรถไฟนั้นเป็นทางสาธารณูปโภคหรือไม่ ปัญหา
ใหญ่ที่ข้าพเจ้าได้เคยผ่านมาและไปคุยด้วยตนเอง และเกินตลอดด้วย
เป็นทางสาธารณูปโภคเพราะเหตุอะไร เพราะเหตุว่ารถไฟนั้นมันออกจาก
ค่ายขบวนหมอบแล้วไปทางโน้น ทัศนทางที่ไปนั้นกรมรถไฟอาจจะจัดการ
โดยสารหรืออะไรก็อะไรกัน แต่ส่วนที่รัฐบาลจะอธิบายเรื่องปูนซีเมนต์
เรื่องอะไรก็อะไรนั้น สมาชิกก็เข้าใจผิด ด้วยเหตุที่ว่าปูนซีเมนต์
นครสวรรค์คนกินขวามาจากทางโน้น ตกลงก็ไปไม่ได้ ไซ้ปูนเป็นปลัก
บ่อต่งหาเป็นประโยชน์ของคนต่างหากไม่ คนละเรื่อง เพราะฉะนั้นอย่า
ไปปนกัน ก่อนที่ทางรถไฟเมื่อเราออกพระราชกฤษฎีกาไปแล้วเป็น
สาธารณูปโภค รถไฟอาจจะตั้งกระบวนเดินหรืออะไรก็ตามเด็ก ส่วนที่
จะไปชนอะไรชนเหล็กชนอะไร เป็นเรื่องปลักย่อย จะชนข้าวสาร ชน
ถั่วฝักอะไรก็อะไร มีมันอีกเรื่องหนึ่ง และปัญหาเรื่องสาธารณูปโภค
อย่างไรก็เป็นอันที่สอง ทัศนปัญหาว่าประชาชนเกิดกร้อหรือไม่ ข้าพเจ้า
เองได้มีโอกาสเดินตลอดแนวที่เคียวคังแต่ว่างวางกันแล้ว ความเคียวกร้อ
ไม่มี แต่อาจจะมีเกี่ยวข้องกับทางน้ำตรงนี้ไม่มี ถักน้ำหรืออะไรก็ได้ ตาม
ธรรมดาทางรถไฟหรือถนนบางแห่งก็เป็นอย่างนั้น เมื่อทางรถไฟหรือ
ถนนบางแห่งเป็นอย่างนั้น ก็เป็นที่มาที่ของกรมรถไฟเองที่เรารักษาความ

ดูว่าผมไปมีเมียสาวมาตัวไรเซะตกลงกัน แล้วมีท้องเร... แล้วก็ทาง
 หนึ่งว่าพ่อตอนนั้นก็... ซึ่งว่าเป็นกรรมการสงฆ์ประมาณ
 สิบ... เป็นกรรมการสงฆ์ว่าฉันนักบวช... นั้นทางนี้... เจ้าพ่อ... ในศ
 ไปฟังทางพ่อหรือเวรก็ขยับ... ถ้าเขาใจอย่างนี้... ผมเป็นปัญหามีหัวเดียว
 กัน... สิ่งนี้ที่คิดก็เห็นธรรมคา... เว้นกันทุกอย่างตั้งกรรมการ... ที่แล้วก็มี
 อดชอรณ... กุศลรอดมานานแล้วถึงรัฐมนตรียกสิบ... นั้นไม่เชิงปัญหา
 เชื้อว่า... ก็ตั้งทำกรรมชุกชวมให้แก้... ประชาชนเมื่อเกิดปัญหา
 เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนั้น... ไม่น่าจะเย็นปัญหาได้เจียง... แต่คิดนี้... แล้วย
 เรื่องคงจะไม่ทราบเรื่องรัช... เพราะฉะนั้นไฟตัดๆกัน... ตกคงถึเจ้าของ
 เป็นรายๆกันหมดแล้ว... แล้วถไฟก็ทำแล้ว... เดินทางแล้ว... ซึ่งที่ว่า
 ชนอะไรคืออะไรอีกทางหนึ่ง... จากบ้านหม้อไปอีกทางหนึ่ง... ทางเส้นที่สุก
 ส่วนทางที่พอกันทางนี้อีกทางหนึ่ง... มันมี ๒ ทาง... ที่เวลานั้นทางนั้นหนึ่ง
 ทาง... นั้นหนหนึ่ง... ผมจำได้... เรื่องอย่างนี้หลายตาเห็น... เมื่อเย็นอย่าง
 เข้าใจว่าท่านสมาธิสภาวะไม่ซัดซัด... คงระผ่านพระราชบัญญัตินี้ไปได้

๒๐.๐๕ น.

นายถิต ขยับตร (ขยับภูมิ) : ข้าพเจ้าฟังมานานแล้ว... ว่าทำ
 สมาธิได้เจียงกัน... ในเรื่องทางสายนี้... เป็นสาธุการอุปโลกหรือไม... ถ้า
 ปล่อยให้... ได้เจียงไป... ไม่มีที่สิ้นสุด... เพราะเหตุว่าสมาธิได้เจียงกัน
 ไม่มีสติที่ระคิดความในกฎหมายด้วย... ว่าจะเป็นสาธุการอุปโลกหรือไม
 การศึกษาความเป็นสาธุการอุปโลกหรือไม... เจริญต้องนำซึ่งที่เจริญดี... ผู้ศาล
 ให้ความเจริญในธรรม... ข้อที่เจริญเท่าที่ทราบมา... ก็ไม่ตกลง... เพราะฉะนั้น
 การที่จะวิริยให้ว่าเป็นสาธุการอุปโลกหรือไม... จึงไม่ตกลงกัน... จึงมีความเห็น
 ว่า... ให้ได้ตกลงควรให้... เรื่องนี้ผ่านไป... แล้วก็ถ้าหากว่า... อนุกรมโค

เห็นว่าชาวตะวันตกมีนิสัยไม่เอาไหน ชอบแต่เอาของดีไปลอกเลียนแบบ
ต่อศาลว่ากฎหมายนั้นผิด กฎหมายนั้นไร้ประโยชน์ ชาวเขาไม่มีคน
เห็นอย่างนี้

๑๖.๑๐ น.

ร.๑. ประเสริฐ สุตบรรทัด (สระบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีเรื่อง
ที่จะไปกินใหญ่ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนกตัญญูแล้ว ความจริงเรื่อง
ไม่ไปกินใหญ่เลย สวมชกกันเป็นคนใจง่ายไม่ใช่ว่ากลัว แต่ผู้ขาย
อธิบายสิ่งของขายไปเรื่อย เราจะลดกระแสมหาทำไม่พูดแต่หาดู
ข้าพเจ้าเองก็ชกกระไม่ชกขยเหมือนกัน คือไม่เอาด้วยกฎหมาย ใคร ๆ ก็
เรียนกฎหมาย คนหนึ่งเข้าใจอย่างนี้อีกคนหนึ่งก็เข้าใจอย่างหนึ่ง ถ้าพูด
กันสุภาพ ๆ อย่างท่านอัครนายกอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่ว่าเลยจริง ๆ พวกใน
ฐานะที่เป็นผู้แทนสระบุรี ท่านพูดเพราะขอร้องท่านขอเรื่อง เป็นต้นว่า
อะไรเป็นสาธารณูปโภค อะไรที่ไม่เป็นสาธารณูปโภค และรถไฟที่ออก
จากบ้านหมอชกโก ๑๐๗ ไปยังท่าลานจะเป็นประโยชน์ในการขนส่งในการ
โดยสารไม่จริงทั้งนั้น ข้าพเจ้ารับด้วยเกียรติคิดว่าไม่จริง ข้าพเจ้า
ก็เห็นเหมือนกัน ไม่ใช่ที่ท่านคงเอาคนอื่นเที่ยว รถไฟไม่ได้ผ่านหมอน
บ้านเลย เกิดกลางทุ่งนาระไปรถยนต์ไหน ไม่มีคนขึ้นแต่ขึ้น รถกัน
ตรง ๆ ก็แล้วกัน ขกกว่าที่สร้างไปแล้วก็ให้สิทธิกรมเสนาบดี ยี่สิบเจ็ด
เรื่องอันแล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนว่าการสร้างรถไฟจีนมาสามร้อยกว่าชั่งแล้ว
เหมือนกันในสมัยนั้น เป็นเรื่องของบริษัทไม่ใช่เรื่องรัฐบาล ถ้าให้เขา
มีบริษัทจะขอรัฐบาลให้สร้างบ้าน สร้างหม้อ เคา้หม้อ ถังต้มน้ำดื่ม
บริษัทและรัฐบาลมีหุ้นส่วนอยู่ข้าพเจ้าขอกระตือรือร้นให้รัฐบาลสร้างทาง
ทางบกขึ้นเห็นชอบแล้วกัน ถ้าหรือไม่มีที่พูดกันอย่างไรก็ตาม

เกิดมาข้าพเจ้าไม่เคยโด่งดัง ข้าพเจ้าไม่เคยทงจริต และขอเรียนต่อ
 สถานว่าทางรถไฟสายนี้คงชนเมื่อคงสงคราม อีกคนนายคง... คงทราบ
 กะเวลานั้นไม่มีเหล็กใช้ ก็หาเหล็กที่จะใช้ในระหว่างสงครามนั้นไม่รู้จะ
 ทำอย่างไร ก็ผู้คงก็มีวิธีอยู่ที่นิพนธ์เขาๆ มีช่างเป็นชาวเต็นม่าวก็จะรัก
 การทดลองเหล็กให้ใหม่ เป็นเหล็กทดลองที่จะเอาไปใช้ในการชลประทาน เขา
 วิจารณ์ว่าจะทำให้ได้ก็คงช่วยเขาเมื่อเขาทำก็คงตั้ง โรงถลุงที่นั่น ก็
 คงที่ยางข้อไม่ได้เพราะถูกขมขม รัฐบาลที่จะการให้เหล็กเวลานั้นก็ได้
 เหล็กหล่อมาประมาณ ๖๐-๗๐ ตัน ต่อมาก็ช่วยเขาภายหลังการที่จะจน
 เหล็กจากเขาที่มีความช่วยเหลือกันจากถนนสุรนารายณ์มาจากสถานีโคก-
 กะเทียมนั้นผู้ฟัง เพราะ ขนเหล็กที่ช่วยเหลือกัน วันยังค่ำคือรถไฟจากเขาที่ย
 ควบคุมมาต่อสถานีเห็นของเก่าแล้วโยงถ่วงข้าพเจ้าพัก ส่วนที่สมาชิกพวก
 กันๆอะไร ไม่ได้กินอะไรไม่มีที่จะเอาเหล็กมาใช้เท่านั้น และไม่มีเรื่อง
 อะไรที่ท่านผู้คงก็ช่วยเมื่อถนนโคกกระโปรง ข้าพเจ้าก็มีว่าน้ำท่วมก็จะเรา
 ให้ เงินไม่พอที่จะตั้งกรมการให้ ข้าพเจ้าบอกที่ท่านเองก็อยู่ในสายตา
 ของข้าพเจ้าก็จะตั้งท่านเป็นอนุญาตโคกกลางการไปศึกษา และข้าพเจ้าเคย
 ตั้งท่านเป็นกรมการ เพราะฉะนั้นทำใจเย็นๆ ตกลงกันได้

ว.อ. ประเสริฐ สุตบรรทัด (สระบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจ

เป็นอย่างมากและขอขอบคุณท่านนายกรัฐมนตรี แต่ว่าอยากจะปรารถนา
 เข้าใจกับท่านนายกรัฐมนตรีเสียก่อน คือว่าข้าพเจ้าไม่ได้ว่าเลยที่ท่าน
 โกรธ และเข้าใจว่าท่านโกรธหรือไม่ว่า แต่ที่ข้าพเจ้าพบนั่นไม่ใช่ท่าน
 จอมพลโงก แต่ลูกมือของท่านเอง มีข้อเท็จจริงที่สรุปเป็นอย่างนั้น

ประธานสภาผู้แทน : เห็นความจำเป็นเหลือเกินท่านรองประธาน
 ข้าราชการ เห็นต้องขอโทษ ที่ปรากฏสภาเมื่อก่อนมากี่ครั้งแล้ว ขอ
 ให้ใช้ภาษาที่สมควรสักหน่อย

ร.อ. ประเสริฐ สุคนทรทัต (สระบุรี) : เวลานั้นไม่ได้ขึ้นร้อง
ประทวนฯ ท่านประทวนฯ ก็ประสงค์ให้ลงบัญชี ลงเรียนท่านประทวนฯ ว่า
ที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า "โง่ง" ท่านจงดลฯ พวกอื่น ไม่มีชื่อข้าพเจ้าผู้ใด
เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้านับถืออย่างแก้ว แล้วจึงว่าท่านดลฯ
ข้าพเจ้าไม่ทราบลบล้างเกินอันขาด แต่ได้กล่าวพูดว่าโง่ง คือคนดีท่าน
มาพูดไม่ใช่ข้าพเจ้าผู้ใด ท่านสมควรยกโทษแล้วขึ้นอย่างนี้

ท่านเวลงัญหาที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าพหุหมายความว่าจะขอขมา
หมายความถึงสมัยที่ท่านจอมพลไม่ได้เป็นนายกรัฐมนตรี ถัดมาท่าน
นายกรัฐมนตรีเป็นรัฐบาลข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวลบล้างลบล้างแล้ว ต่อ
ประธานอภิชน่าคึกเคยไป ล้ำทำให้กึกก็ใจจะช้ำข้าพเจ้าเสีย เป็นการ
เสียกำลังใจ เพราะข้าพเจ้าเคารพท่านอันแล้ว และนำตรึกว่าท่านขอว่า
เรื่องทางรถไฟท่านบอกว่ามีกฎหมายครั้งแต่ครั้งปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ข้าพเจ้า
เข้าไปไม่ถึงท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าครั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๙
นี่เอง วา ๆ ๓ นี้ ถ้าหากว่าถึง พ.ศ. ๒๔๙๖ ก็ขึ้นต้นว่าคนเคยกฎหมาย
ขณะนั้น เพราะตามพระราชกฤษฎีกาให้อำนาจ ๕ ปี ท่านนั้น ด้วย พ.ศ.
๒๔๙๖ เกินไปแล้ว จะขึ้นไปไปที่ทูลใหม่ครั้นรัฐบาล คือวันที่ ๘
มิถุนายน ๒๔๙๙ ถ้าครั้งเพียง ๓ ปีแล้วเป็นภายหลังท่านนายกรัฐมนตรี
ไม่ได้เป็นรัฐบาล และไม่ได้เป็นนายกรัฐมนตรี เพราะจะลบล้างพ้นกัน
กระผมเป็นอันว่าบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีอะไรเลย

จบแปล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ขอโทษเจ้า
ใจเสียไป พ.ศ. ๒๔๙๙

ร.อ. ประเสริฐ สุคนทรทัต (สระบุรี) : ถ้าย่างนั้นก็แสดง
ให้เห็นว่า ข้าพเจ้าผู้ใดไม่ได้กระเลย พุคาครั้นแต่ครั้ง

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินยโลก) : คือว่าข้าพเจ้าก็มีความรู้สึก
ซึ่งใจของท่านสมาชิกผู้มีความรักที่เห็นแก่คุณของจอมพล ซึ่งได้
กล่าวยาวว่าสถานีไม่มีที่รักคือความในกฎหมาย เราเห็นผู้ลอบกฎหมาย
แล้วเราก็ตั้งความรู้สึกในกฎหมาย เพราะว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ เวลานี้ ไม่ใช่ทำหน้าที่จะมีความ
เวลานี้เรากำลังอภิปรายกันในเรื่องหลักการ

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินยโลก) : ว่ามันสวาทธัญญ์โลก
หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : เวลานี้เราอภิปรายกันในเรื่องหลักการ
หรือว่าไม่รับหลักการ ขอให้พูดกันในประเด็นนี้ดีกว่า

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินยโลก) : แต่ที่นั่นแหละ ก็อยากจะ
อภิปรายให้รู้ไว้เสียยิ่ง รัฐบาลน่าจะพอใจได้แล้ว แต่ว่าลูกมือของ
ท่านไม่ได้โกงหรอก แต่ว่าทำให้เรื่องล่ม

๑๖.๒๐ น.

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช(พระชนก) : เพื่อยุติข้อพิพาทที่ไม่ใช่
คำตัดสินขั้นต้น ก็เพื่อยุติข้อพิพาทข้อเฉพาะในเรื่องที่จะเป็นสวาท
ธัญญ์โลกหรือไม่ ก็ได้พิจารณาแล้ว ก็เห็นว่าเห็นพวกรวมทั้งในพระวาท
กฤษฎีกาเวลานั้นนั้น เว้นกันใช้เพิกการรถไฟ การรถไฟก็ต้องถือว่าเป็น
สวาทธัญญ์โลกที่จะทำอะไรก็ได้ เพราะรถไฟไม่ใช่ของเขาแล้ว ยก
ตัวอย่าง อย่างทางรถไฟที่ชนหิน รถไฟที่ทางที่ไปถึงเขา ก็ไม่มีประ
โยชน์อะไร ก็ยังคิดว่าเห็นสวาทธัญญ์โลกอะไร ขยายระชัก็ดีกว่า
เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลานั้นก็มากขอว่า เว้นกันเพิกการรถไฟ มีหลักอยู่
แน่ชัดแล้ว มีกฎหมายบังคับเห็นพวกรวมทั้งได้ ก็คงพอจะคิดว่ามันชัดว่า
พระวาทบัญญัติเวลานั้นเพิกการสวาทธัญญ์โลก เพราะสายทางรถไฟ

เป็นการสาธารณูปโภคอยู่ในตัว ทั้งถ้าพูดต่อไปก็เป็นห้วงราชมรรในห้วง
 นั้น เพราะว่าทางรัฐบาลก็รับรองแล้วว่า ราคาข้างรถก็ไม่กวดขันอะไร
 จะลดราคาให้จับขึ้นก็ได้ แล้วท่านผู้แทนสรวงบุรีก็พอใจ ข้าพเจ้าเป็นห่วง
 ก็พิลึกกฎหมายดู ในพระราชบัญญัติวงเงินคน มาตรา ๑๕ บอกว่า "เงิน
 ค่าธรรมเนียมที่จะให้แก่เจ้าของตามมาตรา ๑๖ นั้น ถ้าไม่มีข้อยกเว้น
 เป็นพิเศษในพระราชบัญญัติวงเงินคนอสังหาริมทรัพย์เป็นเพราะแล้ว ให้
 กำหนดราคาโดยเฉพาะวงเงินคนตามพระราชบัญญัติแล้ว ก็ขอยกความ
 พ.ศ. ๒๔๘๘ ที่ตกลงมาตกลงกันขณะนั้นก็ไม่ผิด ตามพระราช
 บัญญัติในเรื่อง ระเบียบมันกลับต้องไปตราความ พ.ศ. ๒๔๘๘ เพราะ
 ฉะนั้นก็พูดนี้เพื่อเตือนผู้แทนสรวงบุรี ว่าก็ต้องประณัติเพราะถ้าไม่ประ
 ณัติแล้วจะไม่ได้สิ่งใด ๆ เหมือนทางรัฐบาลก็ไม่ขัดข้องอะไร เพราะ
 ฉะนั้นก็ต้องระงับไว้เป็นพิเศษในกฎหมายระเบียบแล้วว่าจะมีผลสักการแล้ว

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ได้ฟังมานานแล้วขอเสนอให้ลงมติ
 มีสมาชิกกร็บรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว มีผู้กร็บรองถูกต้อง
 เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ถัดมาที่ประชุมอนุมัติให้ลงมติได้ ข้าพเจ้าขอ
 ปรึกษาที่ประชุมต่อไป ท่านผู้ใดเห็นว่าควรยับยั้งการแห่งร่างพระราช-
 บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือ

มีสมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้รับหลักการ
 แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป จะเอากรณมาพิจารณาสามัญ
 ที่ครั้งสามัญ

นายปฐม โภธแก้ว รัฐมนตรี : ขอกรรมาธิการสามัญ

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเสนอให้ส่งกรรมาธิการสามัญ
เมื่อผู้ใดไม่มีความเห็นเห็นอย่างอื่น ถือว่าประชุมอนุมัติ จะส่งมอบให้
กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณา กำหนดการแปรรูปที่ดิน

นายปฐม โภธแก้ว รัฐมนตรี : ขอ ๓ วัน

ร.อ. ประเสริฐ สุตบรรทัด (สระบุรี) : ขอ ๕ วัน

มีสมาชิกขอร้อง

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอ ๓ วัน สมาชิกขอ ๕ วัน ทาง
รัฐบาลไม่ขัดข้องถึงว่าเป็นกันถนัด ๓ วันไป คงเหลือ ๕ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเห็นอย่างอื่น ถือว่าประชุมลงมติให้มีการแปรรูปที่ดิน
พระราชบัญญัติที่ดินภายใน ๕ วัน เย็นมากแล้วเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา

ประเสริฐ บัณฑิตคุณ	ผู้กรรมา
ประสิทธิ์ ศิวสุชาติ	”
สุรินทร์ ลิพลากร	”
สุชนันท์ จิตรกถิก	”
พิพัฒน์ เขจรโรหิต	”
โสมเมธา ลิพลากร	”
ประสิทธิ์ จินคามัย	”
ชุกม พลอยสังวาลย์	”

เจริญ บันทโร

เกษม บุญศรี

เลขาธิการรัฐสภา

ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร